

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2016. MÁJUS

Liahóna

Általános konferenciai beszéd

Négy új templom került
bejelentésre

Új hetveneseket és Elemi
Általános Elnökséget hívtak el

© MICHAEL T. MALM, AZ ILLUWE GALLERY OF FINE ART JOVOLTÁBÓL. TILOS MÁSOLNI

És megnyitván száját, tanítja vala őket. Készítette: Michael Malm

A tömeget hátrahagyva, Jézus felment egy hegyre a tanítványaival.

„És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván:

Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa” (Máté 5:2–3).

Ez a boldogmondásokként ismert kilenc vers közül az első. Az esemény a hegyi beszédként lett ismert, és Máté 5–7. fejezeteiben található.

Tartalomjegyzék 2016. május

XXIV. évfolyam • 3. szám

Általános női ülés

- 6 Arra kér minket, hogy legyünk a kezei
Cheryl A. Esplin
- 10 Mit cselekedjünk?
Neill F. Marriott
- 13 „Jövevény voltam”
Linda K. Burton
- 16 Helyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet
Henry B. Eyring elnök

Szombat délelőtti ülés

- 19 „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek”
Henry B. Eyring elnök
- 23 A gyermekeket vezérlő ajándék
Mary R. Durham
- 26 Isten gyermeke vagyok
Donald L. Hallstrom elder
- 29 Hol vannak a papság kulcsai és felhatalmazása?
Gary E. Stevenson elder
- 33 A megbocsátás gyógyító balzsama
Kevin R. Duncan elder
- 36 Légy alázatos
Steven E. Snow elder
- 39 „Hogy minden embert magamhoz vonzhassak”
Dale G. Renlund elder

Szombat délutáni ülés

- 43 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 45 Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2015. évi jelentése
Kevin R. Jergensen
- 45 A 2015. év statisztikai jelentése
Brook P. Hales
- 46 Az egyház vezetői mellett állni
Ronald A. Rasband elder
- 49 Aki őket befogadja, engem fogad be
Neil L. Andersen elder
- 53 Mentésre fel: képesek vagyunk rá!
Mervyn B. Arnold elder
- 56 A visszaállítás szent helyszíne
Jairo Mazzagardi elder

- 59 Mindig tartsátok meg bűneitek bocsánatát
David A. Bednar elder
- 63 Családi tanácsok
M. Russell Ballard elder

Általános papsági ülés

- 66 A papsági hatalom ára
Russell M. Nelson elnök
- 70 A legnagyobb vezető a legnagyobb követők
Stephen W. Owen
- 77 A megmentők dicséretére
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 81 Örökkévaló családok
Henry B. Eyring elnök
- 85 Szent bizalom
Thomas S. Monson elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 86 Választások
Thomas S. Monson elnök
- 87 „Hiszed-e vagy sem?”
Bonnie L. Oscarson
- 90 A békeesség mintája
W. Christopher Waddell püspök
- 93 Apák
D. Todd Christofferson elder
- 97 Lásd magad a templomban!
Quentin L. Cook elder
- 101 Ő a vállára vesz és hazavisz titeket
Dieter F. Uchtdorf elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 105 A Szentlélek
Robert D. Hales elder
- 108 Őrá mindenkor emlékezni
Gerrit W. Gong elder
- 111 Menedék a zivatar elől
Patrick Kearon elder
- 114 Ellentét minden dologban
Dallin H. Oaks elder
- 118 Az isteniség ereje
Kent F. Richards elder
- 121 A halál nem lesz többé
Paul V. Johnson elder
- 124 Holnap az Úr csodákat cselekszik majd köztetek
Jeffrey R. Holland elder
- 72 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői
- 128 Ők szölköztek hozzánk: Életünk részévé tenni a konferenciát
- 130 Konferenciai történetek tárgymutatója
- 131 Az egyház hírei

186. éves általános konferencia

2016. március 26., szombat este, általános női ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Rosemary M. Wixom.
Nyitóima: Morgan Munford.
Záróima: Sokhanny Parco.
Zene: a Utah állambeli Salt Lake City összevont elemis, Fiatal Nők és segítőegyleti kórusa; vezényelt: Lillian Severinsen; orgonán kísért: Linda Margetts; hegedűn kísért: Kertin Tenney; csellón kísért: Elizabeth Marsh. Cselekedtem-e valami jót. *Himnuszok*, 143. sz.; egyveleg, feld. Mohlman, kiadatlan: Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz. és Mindenkit szeress! *Himnuszok*, 196. sz.; Mily jó dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz.; Kövessetek! *Himnuszok*, 64. sz., feld. Mohlman, kiadatlan; Több szentséget adjál. *Himnuszok*, 75. sz., feld. Goates, kiadatlan.

2016. április 2., szombat délelőtt, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Linda K. Burton.
Záróima: Arnulfo Valenzuela elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. Csodálatosak a Te dolgaid. *Himnuszok*, 171. sz.; Urunk hű gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz.; Érzem, Jézus szeret. *Gyermekek énekeskönyve*, 42., feld. Cardon, kiad. Jackman; Titkos ima. *Himnuszok*, 86. sz.; "The Lord My Pasture Will Prepare," *Hymns*, no. 109, feld. Wilberg, kiad. Oxford; Jöjj el, élő víz forrása. *Himnuszok* 43. sz., feld. Wilberg, kiad. Oxford.

2016. április 2., szombat délután, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Hugo E. Martinez elder.
Záróima: Tad R. Callister.
Zene: a Brigham Young Egyetem–Idaho összevont kórusa; vezényelt: Eda Ashby és Rebecca Lord; orgonán kísért: Bonnie

Goodliffe. "Sing Praise to Him," *Hymns*, no. 70, feld. Kempton, kiadatlan; Izráel, Istened szólít. *Himnuszok*, 7. sz., feld. Ashby, kiadatlan; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz., feld. Kempton, kiadatlan.

2016. április 2., szombat este, papsági ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Stanley G. Ellis elder.
Záróima: Craig A. Cardon elder.
Zene: a Utahi Logan Felsőfokú Hitoktatás papsági kórusa; vezényelt: Allen M. Matthews és Eric Stauffer; orgonán kísért: Clay Christiansen. "In Hymns of Praise," *Hymns*, no. 75, feld. Christiansen; Ámulok Jézus szeretetén. *Himnuszok*, 115. sz., feld. Zabriskie, kiad. LDS Music Source; Jöjj el, ó, nagy Király! *Himnuszok*, 25. sz.; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; feld. Wilberg, kiad. Hinshaw.

2016. április 3., vasárnap délelőtt, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Anthony D. Perkins elder.
Záróima: Carol F. McConkie.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41; A hajnal kél. *Himnuszok*, 1. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Isten szent tervét követem. *Gyermekek énekeskönyve*, 86., feld. Hofheins/Christiansen, kiadatlan; Vidám lehet ösvényed. *Himnuszok*, 146. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Örvendj Királyodban! *Himnuszok*, 30. sz.; Hithű szentek. *Himnuszok*, 35. sz., feld. Wilberg; "O Thou Rock of Our Salvation," *Hymns*, no. 258, feld. Wilberg, kiadatlan.

2016. április 3., vasárnap délután, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: C. Scott Grow elder.

Záróima: Shayne M. Bowen elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Linda Margetts. Dicsérd Urad. *Himnuszok*, 33. sz., feld. Wilberg, kiad. Oxford; "For I Am Called by Thy Name," Gates, kiad. Sonos; Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz.; "The Day Dawn Is Breaking," *Hymns*, no. 52; feld. Murphy, kiadatlan; Búcsúzóul szóljon. *Himnuszok*, 95. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

Házi- és látogatótanítói üzenetek

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet kell kiválasztani, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

Borító

Címoldali fotó: Cody Bell.
Hátoldali fotó: Ale Borges.

Konferenciai fényképek

Az általános konferencia eseményeiről a fényképeket Salt Lake Cityben Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier és Christina Smith készítette; az Yvette Buggingórol készült képet Joseph Ssengooba bocsátotta rendelkezésünkre; a Joseph Ssengoobáról és Joshua Walusimbiről készült képet Joseph Ssengooba bocsátotta rendelkezésünkre; a Joseph Ssengoobáról és Leif Ericksonról készült képet Leif Erickson bocsátotta rendelkezésünkre; a kongói egyházi gyűlésen a gyerekekről készült képet Neil L. Andersen és az Afrika Délkeleti Terület bocsátotta rendelkezésünkre; fotó az ablaknál álló lányról: Kirt Harmon; a Fernando Araujóról a fiatal férfiakkal és az Araujo családdal készült képet Fernando Araujo bocsátotta rendelkezésünkre; a Russell M. Nelsonról, Nelson nótésztéről és a Jimmy Hatfield családjáról készült képet pedig Russell M. Nelson bocsátotta rendelkezésünkre; fotó a dinoszauruszról és a gyerekekről: iStock.

Konferenciai beszédek az interneten

Az általános konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is rendelkezésre állnak.

2016. MÁJUS XXIV. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
LIAHONA 13285 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati
Főszerkesztő-helyettesek: James B. Martino, Carol F. McConkie
Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A.
Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D.
Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Ügyvezető igazgató: Peter F. Evans
Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn
Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg
Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: R. Val Johnson
Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr
Kiadásért felelős asszisztens: Megan VerHoef Seitz
Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller,
Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte
Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen
Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson
Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune
Gyártási vezető: Jane Ann Peters
Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek
Richardson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin
Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick
Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen
Fordítás: Bórcz Attila

Terjesztés:
Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:
Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a
kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.
Dijmentes telefonszám: 00800 2950 2950
Telefonszám: +49 6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online store internetes áruház: store.lds.org
Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on,
vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2016. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető
másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni
használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni
azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett
tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő
címe küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
May 2016 Vol. 24 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian
(ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April,
May, July, October, and November) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada,
\$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Andersen, Neil L., 49
Arnold, Mervyn B., 53
Ballard, M. Russell, 63
Bednar, David A., 59
Burton, Linda K., 13
Christofferson, D. Todd, 93
Cook, Quentin L., 97
Duncan, Kevin R., 33
Durham, Mary R., 23
Esplin, Cheryl A., 6
Eyring, Henry B., 16, 19, 81
Ging, Gerrit W., 108
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 105
Hallstrom, Donald L., 26
Holland, Jeffrey R., 124
Jergensen, Kevin R., 45
Johnson, Paul V., 121
Kearon, Patrick, 111
Marriott, Neill F., 10
Mazzagardi, Jairo, 56
Monson, Thomas S., 85, 86
Nelson, Russell M., 66
Oaks, Dallin H., 114
Oscarson, Bonnie L., 87
Owen, Stephen W., 70
Rasband, Ronald A., 46
Renlund, Dale G., 39
Richards, Kent F., 118
Snow, Steven E., 36
Stevenson, Gary E., 29
Uchtdorf, Dieter F., 43, 77, 101
Waddell, W. Christopher, 90

Tárgymutató

aktivizálás, 53
alázat, 16, 36
általános konferencia,
19, 124
anyaság, 10
apaság, 81, 93
barátkozás, 49, 53
barátság, 53
békesség, 90, 105
bizonyosság, 19
boldogság, 77
bukás, 114
bűnbánat, 86, 90, 97,
108, 124
család, 49, 63, 77, 81, 87
családtörténet, 29, 97
egyházi vezetők, 46
együttézés, 111
ellentét, 26, 114
engedelmesség, 101
engesztelés, 33, 39, 59, 81,
90, 108, 114, 124
érdemesség, 85
fegyelmzés, 93
felkészülés, 85
feltámadás, 121
fiatalok, 46, 49
gyermek, 23, 36, 49,
63, 81
gyógyulás, 33
halál, 121
házasság, 77, 81, 93
hit, 10, 19, 86, 87, 101
húsvét, 10, 121
ima, 19, 56, 63, 66, 105, 108
isteni természet, 13, 26, 66,
85, 101
Isten királysága, 10, 87
Jézus Krisztus, 6, 10, 16,
33, 39, 46, 59, 70, 77, 81,
87, 90, 101, 108, 114,
121, 124
jólét, 39

Joseph Smith, 29, 56, 97,
105, 114
jószerzés, 77, 111
kegyelem, 33
keresztelés, 23, 59
kevéltség, 77
kitartás, 124
megbocsátás, 33, 108
megtérés, 87
Mennyei Atya, 33, 101
misszionárius munka, 29, 81
Mormon könyve, 56
nők, 10, 13
oktatás, 93, 105
önrendelkezés, 86, 105, 114
papság, 29, 66, 70, 81, 85, 87
példa, 93
próféták, 36, 46, 87, 90
remény, 101, 121, 124
Segítőegylet, 13
szabadítás terve, 81, 114, 121
szentírás-tanulmányozás, 66
Szentlélek, 16, 19, 23, 59, 105
szeretet, 6, 10, 13, 16, 77, 93,
111, 124
szertartások, 29, 59, 87, 97, 118
szolgálat, 6, 13, 16, 66, 70,
111, 118
szövetségek, 23, 29, 81, 90,
97, 118
szülői mivolt, 49, 63
tanácsok, 63
tanítás, 23, 93
tanítványság, 70, 87, 101
technika, 63, 97
templomi munka, 29, 66, 97
templomok, 81, 86, 87, 90,
97, 118
úrvacsora, 39, 59, 108
vezetőség, 46, 70
visszaállítás, 56, 105
vizontagság, 26, 36, 77, 90,
121, 124
zene, 26, 36

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 186. éves általános konferenciájának kiemelkedő üzenetei és mozzanatai

Az áprilisi általános konferencia szombat délelőtti ülése Henry B. Eyring elnök felhívásával indult, melyben arra biztatta a hallgatókat, hogy imádkozzanak a beszélőkért és a kórusokért az esemény előtt és közben is. A konferencia vasárnap délutáni bezárásakor pedig Jeffrey R. Holland elder megjegyezte, hogy „ha az előttek álló napokban... a saját életetekben is találtok olyan részleteket, melyek még nem felelnek meg az e hétvégén hallott üzenetekben sugallt mércének, akkor... ne legyetek... lesújtva...! ...az evangéliumban az a nagyszerű, hogy már azt is a javunkra írják, ha *megpróbáljuk*, még ha nem is mindig járunk sikerrel” (124. oldal).

Kettejük cselekvésre való felhívása

előrevetítette és megerősítette Thomas S. Monson elnök ösztönzését, miszerint „miközben az életünk során naponta hozott döntéseinket mérlegeljük..., ha Krisztust választjuk, akkor a helyes döntést hozzuk” (86. oldal).

További kiemelkedő események:

- Monson elnök négy új templomot jelentett be a következő helyszíneken: Brazília, Belém; Ecuador, Quito; Peru, Lima (itt már a második); Zimbabwe, Harare (lásd a 142. oldalon található történetet).
- 11 új általános felhatalmazott támogatása (az életrajzuk a 131. oldalon kezdődik).
- Új Elemi Általános Elnökség támogatása (az életrajzuk a 136. oldalon kezdődik).

- Új kezdeményezés bejelentése egyének és családok részére azzal kapcsolatban, hogy karolják fel a helyi menekülteket (lásd 13., 111. és 141. oldal).
- A családi kapcsolatok, különösen a férfiak férjként, apaként és páp-ságviselőként betöltött szerepének hangsúlyozása.
- Tanbéli meglátások a beszélőktől, például amilyen a következő, Dale G. Renlund eldertől: „Miközben közelebb kerülünk Istenhez, Jézus Krisztus engesztelésének képessé tevő ereje az életünk részévé válik. Az Emmausba tartó tanítványokhoz hasonlóan pedig majd mi is rá fogunk jönni arra, hogy a Szabadító mindvégig velünk volt” (39. oldal).

Cheryl A. Esplin

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Arra kér minket, hogyan legyünk a kezei

A valódi krisztusi szolgálat önzetlen és másokra összpontosít.

Egy mást szeressétek; a mint én szerettem titeket”.¹ A kiváló kórus által elénekelt szavakat Jézus jelentette ki, csupán néhány órával nagyszerű engesztelő áldozata előtt – mely áldozatot Jeffrey R. Holland elder a világ történelmében valaha is kinyilvánított tiszta szeretet legnemesebb bizonyítékának nevezett.²

Jézus nem csupán tanította nekünk, hogy szeressünk, de a tanításai szerint is élt. Szolgálatában Jézus „széjjeljáró jótétén”³, és „mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját”⁴. Azt tanította: „Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.”⁵

Thomas S. Monson elnök, aki megértette és életében is alkalmazza a szeretetre való intést, azt mondta: „Úgy vélem, a Szabadító azt mondja nekünk, hogy hacsak nem veszítjük el magunkat mások szolgálatában, saját életünknek sincs sok célja. Azok, akik csak maguknak élnek, ...elfonnyadnak és elveszítik életüket, míg azok, akik mások szolgálatában elveszítik önmagukat, növekednek és virágba borulnak, s így megmentik az életüket.”⁶

A valódi krisztusi szolgálat önzetlen és másokra összpontosít. Egy rokkant

férjét ápoló nőtestvér azt mondta: „Ne teherként tekints a feladatodra; tekintsd rá arra irányuló lehetőségként, hogy megtanuld, mi is valójában a szeretet.”⁷

Egy BYU-áhitaton Sondra D. Heaston nőtestvér azt kérdezte: „Mi lenne, ha valóban bele tudnánk látni egymás szívébe? Vajon akkor jobban megérténénk egymást? Ha éreznénk, amit a másik érez, látnánk, amit a másik lát, és hallanánk, amit a másik hall, akkor szakítanánk és fordítanánk-e időt mások szolgálatára, és másképp bánnánk-e velük? Vajon több türelemmel, több kedvességgel és több együttérzéssel bánnánk velük?”

Heaston nőtestvér mesélt egy élményéről, melyben akkor volt része, amikor a Fiatal Nők egyik táborában szolgált. Azt mondta:

„Az áhitatunkon... az egyik beszélő... arról tanított minket, hogy »váljunk« valakivé. Többek között... azt mondta: »Legyél az, aki tevékenyen törekszik mások megismerésére és szolgálatára – dobd el a tükröket és nézz ki az ablakon!«

Ennek szemléltetéséhez odahívta magához az egyik fiatal nőt, és megkérte, hogy álljon szembe vele. Aztán elővett egy tükört, és kettejük közé tette

úgy, hogy abba nézett, miközben megpróbált beszélni hozzá [vagyis a fiatal nőhöz]. Senki nem csodálkozott azon, hogy a beszélgetés egyáltalán nem volt hatékony vagy szívből jövő. Ez a hatásvos szemléltetés megmutatta, mennyire nehéz úgy beszélgetni másokkal vagy szolgálni őket, ha közben túlságosan aggódunk magunk miatt, és csupán saját magunkat, a saját szükségleteinket látjuk. A hölgy ekkor félretette a tükört, előhúzott egy ablakkeretet, és azt tette saját arca és a fiatal nő arca közé. [...] Láttuk, hogy most már a fiatal nőre összpontosít, és a valódi szolgálathoz is arra van szükség, hogy mások szükségleteire és érzéseire összpontosítsunk.

Nehéz úgy beszélgetni másokkal vagy szolgálni őket, ha csupán saját magunkat, a saját szükségleteinket látjuk

A valódi szolgálathoz arra van szükség, hogy mások szükségleteire és érzéseire összpontosítsunk

Gyakran annyira aggódunk önmagunk és saját elfoglalt életünk miatt – vagyis tükörbe nézünk a szolgálati lehetőségek keresése közben –, hogy nem látunk át tisztán a szolgálat ablakain.”⁸

Monson elnök gyakran emlékeztet minket arra, hogy „körül vagyunk véve olyanokkal, akiknek szükségük van a figyelmünkre, a biztatásunkra, a támogatásunkra, a vigasztalásunkra és a kedvességünkre – legyenek akár családtagok, barátok, ismerősök vagy idegenek”. Azt is mondta: „Mi testesítjük meg az Úr kezeit itt a földön, és ezért az a feladatunk, hogy szolgáljuk és felemeljük az Ő gyermekeit. Ő számít ránk.”⁹

Tavaly januárban a *Friend* és a *Liahóna* folyóiratok világszerte felkérték a gyermekeket Monson elnök tanácsának követésére, hogy legyenek az Úr kezei. Arra kérték a gyermekeket, hogy végezzenek kisebb-nagyobb szolgálatokat, majd egy papírlapon rajzolják körül a kezüket, vágják ki a rajzot, írják rá, milyen szolgálatot végeztek,

Gyermekek ezrei követték Thomas S. Monson elnök azon tanácsát, hogy legyenek az Úr kezei azáltal, hogy szolgálnak

és küldjék be a folyóiratoknak. A ma este engem hallgatók között több ezer olyan gyermek is lehet, aki elvégzett valamilyen szeretetteljes szolgálatot, és beküldte a kézlényomatát.¹⁰

Ha a gyermekek már fiatalon megtanulják, hogyan szeressenek és szolgáljanak másokat, akkor egész életükre kialakul bennük a szolgálat szokása. Gyakran a gyermekek tanítják meg

nekünk, többieknek, hogy a szeretet kimutatásának és a szolgálatnak nem kell nagyoknak és grandiózusnak lennie ahhoz, hogy jelentőséggel bírjon és számítson.

Egy elemis tanító a következő példát hozta erre: „Ma – mondta – az öt- és hatéveseink osztálya szeretetnyakláncokat gyártott. Minden gyerek lerajzolta magát, Jézust, valamint a családtagjait és a szereteteit különböző papírcsíkokra. A csíkokból egymásba fonódó karikákat ragasztottunk,

szeretet-nyakláncokat alkotó láncot készítve belőlük. Rajzolás közben a gyerekek meséltek a családjukról.

Heather azt mondta: »Szerintem a nővérem nem szeret engem. Folyton veszekszünk. [...] Még én is utálom magamat. Rossz életem van.« Majd a kezébe temette az arcát.

Belegondoltam a családi helyzetébe, és éreztem, hogy bizony, talán valóban nehéz az élete. Azonban miután Heather ezt elmondta, az asztal másik végén ülő Anna így válaszolt: »Heather,

én téged teszek a nyakláncomban saját magam és Jézus közé, mert Ő szeret téged, és én is szeretlek!«

Amikor Anna ezt elmondta, Heather az asztal alatt átmászott Annához, és nyomban átölelte.

Az óra végén, amikor a nagymamája érte jött, Heather így szólt hozzá: »Képzeld, Nagyi! Jézus szeret engem!«

Amikor akár egészen apró módon is szeretettel és szolgálattal közelítünk másokhoz, az megváltoztatja és meglágyítja a szíveket, mert érezni fogják az Úr szeretetét.

Időnként előfordulhat azonban, hogy oly sokaknak van körülöttünk szükségük a segítségre és a terheiktől való megszabadulásra, hogy nehéz kielégíteni a sok égető szükségletet.

Nőtestvérek, talán vannak itt olyanok közöttetek, akik már most a teljesítőképességük határán érzik magukat a családtagjaik szükségleteinek kielégítésén igyekezve. Ne feledjétek el a rutinszerű és gyakran földhözragadt feladatok végzése során, hogy „akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok”.¹¹

Mások közöttetek talán ürességet éreznek, mely betölthető, ha a szomszédságotokban vagy a közösségekben lehetőséget kerestek valaki más terheinek könnyítésére.

Mindannyian a mindennapi életünk részévé tudunk tenni némi szolgálatot. Viszályokkal teli világban élünk. Szolgálatot végzünk azzal is, ha nem kritizálunk, ha visszautasítjuk a pletykálkodást, ha nem ítélkezünk, ha mosolygunk, ha köszönetet mondunk, és ha türelmesek és kedvesek vagyunk.

Vannak olyan szolgálatok is, amelyek időt, tudatos tervezést és további energiákat kívánnak, de megérik az erőfeszítést. Kezdhetjük talán azzal, hogy feltesszük magunknak a következő kérdéseket:

- Kinek segíthetnék ma az ismeretségi körömben?
- Mennyi idő és milyen források állnak rendelkezésemre?
- Hogyan használhatnám a tehetségeimet és a képességeimet mások megáldására?
- Mit tehetnék a családommal közösen?

Dieter F. Uchtdorf elnök azt tanította:

„...ugyanazt kell tennetek a területen, amit Krisztus tanítványai mindig is tettek minden adományozási korszakban: tanácskozzatok egymással, használjátok a rendelkezésetekre álló összes forrást, törekedjétek a Szentlélek sugalmazására, kérjétek az Úr megerősítését, majd pedig tűrjétek fel az [ingujjatokat], és lássatok munkához!

Megígérem nektek – mondta –, hogy ha követitek ezt a mintát, konkrét útmutatást kaptok arra vonatkozóan, hogy *kiről, miről, mikor és hol* gondoskodjatok az Úr módján.”¹²

Amikor belegondolok, vajon milyen is lesz az, amikor a Szabadító újra eljön,

eszembe jut a nefitáknál tett látogatása, amikor megkérdezte:

„Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béma, vagy vak, vagy sánta, vagy csonka, vagy belpoklos, vagy sorvadásos, vagy aki süket, vagy bármely más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket, mert könyörülettel vagyok irántatok; irgalom tölti el a bensőmet. [...]”

... és [a Szabadító] mindenkit meggyógyított”.¹³

Egyelőre arra kér minket, hogy legyünk a kezei.

Én megtapasztaltam, hogy Isten és a felebarátaink szeretete teszi

jelentőségteljessé az életet. Kövessük a Szabadítónk példáját és buzdítását, mely szerint forduljunk szeretettel mások felé.

Bizonyágomat teszem Henry B. Eyring elnök ígéretének valóságáról, hogy ha valaki más szolgálatára használjuk az ajándékainkat, akkor érezni fogjuk az Úr szeretetét az illető iránt. Az irántunk érzett szeretetét is érezni fogjuk.¹⁴ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Megjegyzés: 2016. április 2-án Esplin nőtestvér felmentették az Elemi Általános Elnökségében betöltött első tanácsosi elhívásából.

JEGYZETEK

1. János 13:34.
2. Lásd Jeffrey R. Holland: Az igazság s a kegyelem egy lett szeretetben. *Liahóna*, 2015. máj. 106.
3. Apostolok cselekedetei 10:38.
4. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.
5. Lukács 9:24.
6. Vö. Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85.
7. Lola B. Walters, “Sunshine in My Soul,” *Ensign*, Aug. 1991, 19.
8. Sondra D. Heaston, “Keeping Your Fingers on the PULSE of Service” (Brigham Young University devotional, June 23, 2015), 1, 5, speeches.byu.edu. A Fiatal Nők táborában az ezeket a gondolatokat megosztó beszélő Virginia H. Pearce nőtestvér volt.
9. Vö. Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? 86.
10. Lásd Te is nyújts segítő kezet! *Liahóna*, 2015. jan. 64–65.
11. Móziás 2:17.
12. Dieter F. Uchtdorf: Az Úr módján történő gondoskodás. *Liahóna*, 2011. nov. 55.
13. 3 Nefi 17:7, 9.
14. Lásd Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 88.

Neill F. Marriott

második tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében

Mit cselekedjünk?

Építjük a királyságot, mikor gondoskodunk másokról. Azzal is építjük a királyságot, ha szavunkat felemelve bizonyosságot teszünk az igazságról.

Nem sokkal Jézus feltámadása és mennybemenetele után Péter apostol ezt tanította: „Bizonyynal tudja meg [mindenki], hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, a kit ti megfeszítettetek.” Ez szíven ütötte a hallgatókat, ezért azt kérdezték Pétertől és a többiektől: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?”¹ Azután pedig örömmel engedelmeskedtek Péter tanításainak.

Holnap húsvét vasárnap van; remélem, hogy ez minket is szíven üt annyira, hogy elismerjük a Szabadítót, bűnbánatot tartunk és örömmel engedelmeskedjünk.

Ezen az általános konferencián sugalmazott útmutatásokat kapunk női és férfi egyházi vezetőinktől. Tudván, hogy szavaik megérintik majd a szívünket, azt kérdezem tőletek: Mit cselekedjünk mi, nőtestvéreim, asszonyok?

Eliza R. Snow, a Segítőegylet általános elnöke mintegy 150 évvel ezelőtt azt mondta, hogy „az Úr nagy felelősségeket ruházott ránk”.² Tanúsítom, hogy kijelentése még ma is igaz.

Az Úr egyházának Lélektől vezérelt nőkre van szüksége, akik páratlan ajándékaik révén táplálnak, hallatják a hangjukat, és védelmezik az evangéliumi igazságot. Ajándékaink és megérzéseink nélkülözhetetlen elemei Isten

királysága építésének, ami valójában azt jelenti, hogy megteesszük a ránk eső részt abban, hogy szabadítást hozzunk Isten gyermekeinek.

A királyság építése a másokról való gondoskodás által

Építjük a királyságot, mikor gondoskodunk másokról. Azonban Isten első gyermeke, akit fel kell építenünk a visszaállított evangélium szerint, mi magunk vagyunk. Emma Smith azt mondta: „Arra vágyom, hogy velem

legyen Isten Lelke, hogy megismerjem és megértsem saját magamat, hogy le tudjam győzni mindazon szokásaimat és jellemvonásaimat, melyek hátráltatják az örök világokban történő felmagasztosulásomat.”³ Ki kell fejlesztenünk a Szabadító evangéliumába vetett alapvető hitet, és a templomi szövetségekből nyert erővel kell előre haladnunk a felmagasztosulás felé.

Mi van akkor, ha néhány hagyományunk nem illik bele Jézus Krisztus visszaállított evangéliumába? Ezek elengedéséhez mások érzelmi támogatására és gondoskodására lehet szükségünk, ahogy egykoron nekem is.

Születésemkor egy liliumfát ültettek a szüleim a kertbe, hogy legyenek liliumok az esküvőmön, melyre az elődeim protestáns templomában került volna sor. Ám az esküvőm napján nem voltak velem sem a szüleim, sem a liliumok, mert az egyház egyéves megtértjeként a utahi Salt Lake Citybe utaztam, hogy megkapjam a templomi felruházást, és vőlegényemhez, Davidhez pecsételjenek.

Miután elhagytam Louisianát, Utahhoz közeledve megcsapott a hontalanság érzése. Az esküvő előtt David mostohanagymamájánál szálltam meg, akit mindenki nagy szeretettel csak Carol néninek hívott.

Idegen voltam Utahban, és egy ismeretlen házában készültem megszállni, mielőtt – örökre – egy családhoz pecsételnek, melyet alig ismertem. (Még jó, hogy szerettem leendő férjemet és az Urat, és bíztam bennük!)

Ahogy ott álltam Carol néni házában aajtaja előtt, legszívesebben elbújtam volna. Kinyílt az ajtó, én pedig ijedt nyusziként álltam ott. Carol néni azonban szó nélkül magához ölelt. Ő, akinek nem voltak saját gyermekei, tudta – gondoskodó szíve tudta –, hogy kell egy hely, ahová tartozhatok. Ó, milyen

megnyugtató és édes pillanat volt ez! Félelmem elillant, és úgy éreztem, mintha egy lelkileg biztonságos helyen vettem volna horgonyt.

A szeretet helyet készít valaki más számára az életetekben, ahogy Carol néni tette velem.

Az anyák a születendő gyermekük számára szó szerint helyet készítenek a testükben, hogy táplálják őt, – és remélhetőleg a szívükben is helyet adnak számukra, miközben nevelik, – de a táplálás nem korlátozódik a gyermekek világrahozatalára. Évát már azelőtt „anyának” nevezték, hogy gyermekei születtek volna.⁴ Hiszem, hogy „anyáskodni” azt jelenti, hogy „életet adni”. Gondoljátok csak végig, milyen módokon adhattok életet! Lehet például úgy, hogy érzelmi életet adunk a reménytelennek, vagy lelki életet a kételkedőnek. A Szentlélek segítségével megteremthetjük a lelki gyógyulás helyét a kirekesztettek, az elutasítottak és a jövevények számára. Eme gyengéd, ám hathatós módokon Isten királyságát építjük. Nőtestvérek! Mindannyian rendelkezünk ezekkel az életet adó, tápláló anyai ajándékokkal,

mikor a földre jöttünk, mert ez Isten terve.

Önzetlen áldozathozatalra van szükség ahhoz, hogy kövessük az Ő tervét, és a királyság építőivé váljunk. Orson F. Whitney elder ezt írta: „Mindaz, amit elszenvedünk és amit kiállunk, főleg ha türelmesen tesszük, ... megtisztítja szívünket, ... bennünket pedig gyengédebbé és jószívűbbé tesz, ... és munka és megpróbáltatás árán szerzünk tudást, ... ami hasonlóbba tesz minket Mennyei Atyánkhoz és Anyánkhoz.”⁵ Ezek a tisztító próbatételek elvezetnek minket Krisztushoz, aki képes meggyógyítani és hasznossá tenni bennünket a szabaddítás munkájában.

A királyság építése beszéd és tanúbizonyság által

Azzal is építjük a királyságot, ha szavunkat felemelve bizonyosságot teszünk az igazságról. Az Úr mintáját követjük, aki Isten hatalmával és felhatalmazásával beszél és tanít. Nőtestvéreim, mi is tehetünk így! A nőtestvérek általában szeretnek összejönni és beszélgetni. Mikor a ránk bízott papsági

felhatalmazás szerint dolgozunk, melyet megkaptunk, a beszélgetésünk és összejövetelünk evangéliumi tanítással és vezetéssel válik.

Julie B. Beck nőtestvér, a Segítőegylet korábbi általános elnöke, ezt tanította: „A személyes kinyilatkoztatásra való érdemesség, annak elnyerése és alkalmazása a legfontosabb készség, amelyre ebben az életben szert tehetünk. [Ez] tudatos erőfeszítést igényel.”⁶

A Szentlélektől jövő személyes kinyilatkoztatás arra ösztönöz majd, hogy megismerjük, elmondjuk és cselekedjük az örök igazságot – a Szabadító igazságát. Minél inkább követjük Krisztust, annál jobban érezzük a szeretetet és útmutatását; minél inkább érezzük a szeretetet és útmutatását, annál jobban szeretnénk igazságot szólni és tanítani, ahogy Ő tette, még ha ellenállásba is ütközünk.

Néhány évvel ezelőtt egy ismeretlen számról kapott hívás közben kinyilatkoztatásért imádkoztam, hogy megvédhessem az anyaságot.

A hívó fél – egy hölgy – azt kérdezte: „Ön Neill Marriott, a nagycsaládos anyuka?”

Vidáman válaszoltam: „Igen!” Azt vártam, hogy majd örömmel nyugtázza ezt.

De nem! Soha nem felejttem el éles hangját a telefonkagylóban: „Rendkívül sértőnek tartom, hogy gyermekeket hoz erre a túlnépesedett bolygóra!”

„Ó, értem én, hogy mit érez” – feleltem zavartan.

„Nem, nem érti!” – vágta rá ő.

„Nos, talán nem” – hebegtem.

Ekkor kifakadt, hogy mennyire ostoba döntést hoztam, hogy anya leszek. A mondandója közben segítségért kezdtem imádkozni, és egy gyengéd gondolat jutott eszembe: „Mit mondana neki az Úr?” Ekkor éreztem, hogy

szilárd talajon állok, és Jézus Krisztus gondolatára felbátorodtam.

Azt feleltem: „Én örülök, hogy anya lehetek, és megígérem önnek, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy úgy neveljem a gyermekeimet, hogy jobb helyé tegyék a világot.”

„Hát remélem is!” – válaszolta, és ezzel letette a kagylót.

Nem volt olyan nagy dolog, elvégre biztonságban voltam, a saját

konyhamban! De a magam szerény módján két dolog miatt fel tudtam szólalni a család, az anyák és a gondozók védelmében: (1) mert értettem és hittem Isten családra vonatkozó tanát, és (2) mert a megfelelő szavakért imádkoztam, hogy átadhassam ezeket az igazságokat.

Ha különbözünk és mások vagyunk, mint a világ, az kiválthat némi kritikát, ám nekünk az örök tantételekben kell

horgonyt vetnünk, és bizonyosságot tennünk róluk, függetlenül attól, mit szól a világ.

Mikor azt kérdezzük magunktól: „Mit cselekedjünk?”, gondolkodjunk el az alábbi kérdésen: „Mit cselekszik folyamatosan a Szabadító?” Táplál. Teremt. Fejlődésre és jóságra biztat. Asszonyok és nőtestvérek, mi is megtehetjük ezeket! Elemis lányok, van valaki a családokban, akinek szüksége van a szeretetetekre és kedvességetekre? Mások táplálása által is építitek a királyságot.

Az, hogy a Szabadító az Atyja irányításával megteremtette a földet, a táplálás hatalmas cselekedete volt. Biztosított számunkra egy helyet, ahol növekedhetünk, és szert tehetünk az Ő engesztelő erejébe vetett hitre. A Jézus Krisztusba és engesztelésébe vetett hit a gyógyulás és a remény, a növekedés és a céltudat legfőbb színtere. Mindannyiunknak szüksége van a fizikai és a lelki hovatartozás helyére. Mi is, mindenféle korú nők, megtehetjük ezt; ez a hely szent.

Fontos felelősségünk, hogy olyan nőkké váljunk, akik követik a Szabadítót, sugalmazva táplálnak, és félelem nélkül élnek az igazság szerint. Amint arra kérjük Mennyei Atyánkat, hogy tegyen bennünket királysága építőivé, betölt bennünket az Ő hatalma, és tudni fogjuk, hogyan tápláljunk és váljunk olyanná, mint mennyei szüleink. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Apostolok cselekedetei 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, idézve: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 46.
3. Emma Smith, idézve: *Leányaim a királyságomban*. 12.
4. Lásd 1 Mózes 3:20.
5. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Julie B. Beck: „Szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet.” *Liahóna*, 2010. máj. 11.

Linda K. Burton
a Segítőegylet általános elnöke

„Jövevény voltam”

Imádságos lélekkel gondoljátok át, mit tehettek – saját időtök és körülményeitek függvényében – a szomszédságotokban és a közösségeitekben élő menekültek szolgálata érdekében.

A Segítőegylet megszervezésének napján Emma Smith kijelentette: „Valami rendkívülit fogunk tenni. [...] Rendkívüli eseményekre és sürgős segélyhívásokra számítunk.”¹ Gyakran adódtak efféle sürgős segélyhívások és rendkívüli események – ahogyan ma is.

Az egyik ilyen az 1856. évi októberi általános konferencián történt, amikor Brigham Young elnök bejelentette az egybegyűlteknél, hogy a tél közeledtével még mindig úton vannak kézikocsis pionírok. Ezt mondta: „A hitetek, a válások és a vallási fogadalmaitok soha nem fognak egy lelket sem megszabadítani közületek Isten celesztális királyságában, hacsak nem tesztek eleget olyan tantételeknek, amilyeneket most is tanítani fogok nektek. Menjetek, és hozzátok be... a fennsíkon [rekedteket], és szigorúan tegyetek eleget azon dolgoknak, melyeket fizikainak... hívunk, különben hitetek hiábavaló lesz.”²

Hálás csodálattal emlékezünk meg azokról a férfiakról, akik útnak indultak a szenvedő szentek megmentésére. De mit tettek a nőtestvérek?

„[Lucy Meserve] Smith nőtestvér... lejegyezte, hogy Young elnök intése után a jelenlévők azonnal cselekedtek... [...] A nők »ott helyben, a

Tabernákulumban, levették az alsószoknyájukat [a kor divatjának megfelelő bő alsószoknyát, amely melegebbé is tette a viseletet], a harisnyájukat, és minden olyan dolgot, amit nélkülözni tudtak, és felpakolták [őket] a szekérre, hogy elküldjék a hegyekben ragadt szenteknek.”³

Hetekkel később Brigham Young elnök újra a régi Tabernákulumba gyűjtötte a szenteket, miközben a mentőcsapatok a kézikocsis csoportokkal egyre közeledtek Salt Lake City felé. Sürgetve arra kérte a szenteket

– különösen a nőtestvéreket –, hogy gondoskodjanak a szenvedőről, valamint táplálják és fogadják be őket, mondván: „Látni fogjátok, hogy néhányuknak bokáig lefagyott a lábuk; néhányuknak térdig, és vannak, akiknek elfagyott a keze. [...] Szeretnénk, ha saját gyermekeitekként fogadnátok őket, és ugyanúgy éreznétek irántuk.”⁴

Lucy Meserve Smith ezt is feljegyezte:

„Megtettünk minden tőlünk telhetőt a jóságos fivérek és nőtestvérek segítségével azért, hogy enyhülést nyújtsunk a szükségét szenvedőknek... Kezük és lábuk csúnyán el volt fagyva. [...] Nem hagytuk abba erőfeszítéseinket, míg mindenkit kényelemben nem tudtunk.

...soha nem tapasztaltam nagyobb meglepetést és örömet semmilyen munkában, amit életemben végeztem, és ez az érzés egyhangú volt közöttünk. [...] Mit tehetnek még e szolgálatkész kezek?”⁵

Szeretett nőtestvéreim! Ez a feljegyzés könnyen vonatkoztatható napjainkra és a szenvedőkre világszerte. Egy újabb „rendkívüli esemény” érinti meg most a szívünket.

Több mint 60 millió menekült van világszerte, köztük olyanok, akiket erőszakkal üldöztek el hazájukból. Közülük a fele gyermek.⁶ „Ezek az emberek hatalmas nehézségeken mentek keresztül, és most idegen országokban és kultúrákban kezdenek új életet. Noha létezik néhány szervezet, amely hozzásegíti őket, hogy legyen fedél a fejük felett és meglegyenek az alapvető szükségleteik, igazából egy barátira van szükségük, egy szövetségesre, aki segít [beilleszkedniük] új otthonukba, aki segít nekik elsajátítani a nyelvet, átlátni a rendszert, és érezni a kötődést.”⁷

Tavaly nyáron ismertem meg Yvette Buggingo nőtestvért, aki már 11 évesen egyik helyről a másikra menekült,

miután édesapját megölték, három fivére pedig eltűnt a világ egyik háború sújtotta vidékén. Yvette a család életben maradt tagjaival hat és fél évig élt menekülteként egy szomszédos országban, amíg állandó otthonukba költözhettek, ahol nagy áldást jelentett számukra egy gondoskodó házaspár, akik segítettek az utazásban, az iskolai és egyéb dolgokban, és akik –

Yvette Bugingo (fent) több családtagjával már évek óta menekülteként élt, mikor találkozott egy gondoskodó házaspárral, akik segítettek nekik beilleszkedni új lakóhelyükön

ahogy mondta – „gyakorlatilag választ jelentettek az imáinkra”.⁸ Gyönyörű édesanyja és drága kishúga itt vannak velünk ma este, a kórusban énekelnek. E csodás nőkkel való találkozásom óta számtalanszor eltűnődtem: „Mi lenne, ha az ő történetük az én történetem lenne?”

Nőtestvéreként több mint felét tesszük ki az Úr tárházának a Mennyei Atya gyermekeinek megsegítésére. Az Ő tárházát nem csupán árucikkek alkotják, hanem az időnk, a tehetségeink, a készségeink és az isteni természetünk is. Rosemary M. Wixom nőtestvér ezt tanította: „A bensőnkben rejlő isteni természet lángra lobbantja azon vágyunkat, hogy segítsünk másoknak, majd cselekvésre ösztönöz.”⁹

Felismerve isteni természetünket Russell M. Nelson elnök így sürgetett:

„...olyan nőkre van szükségünk, akik tudják, hogyan segítsenek elő fontos dolgokat a hitük által, valamint akik az erkölcsösség és a családok bátor védelmezői egy büntől fertőzött világban. Olyan nőkre..., akik tudják, hogyan hívják le a menny hatalmait a gyermekek és a családok megvédelmezésére és megerősítésére...”

Akár házások, akár egyedülállók vagytok, ti, nőtestvérek, olyan megkülönböztető képességek és különleges megérzések birtokában vagytok, melyeket Isten ajándékként kaptatok. Mi, férfitestvérek, nem tudjuk utánozni a ti páratlan hatásotokat.”¹⁰

Az Első Elnökségnek az egyházhoz 2015. október 27-én kiküldött levele nagy aggodalomnak és könnyörületnek adott hangot azon milliók kapcsán, akik otthonukból elmenekülve enyhülést keresnek a polgári összetűzések és más nehézségek elől. Az Első Elnökség arra kérte az egyéneket, a családokat és az egyházi egységeket, hogy krisztusi szolgálattal támogassák a helyi segélyprojekteket, illetve – ahol ez hasznosnak bizonyul – járuljanak hozzá az egyház emberbaráti alapjához.

A Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi általános elnökségei átgondolták, miként reagáljanak az Első Elnökség e felkérésére. Tudjuk, hogy ti, a mi szeretett nőtestvéreink, különböző életkorban jártok, különféle háttértek van és más-más körülmények közt éltek. E világméretű nőtestvériség minden tagja szövetségben fogadta a keresztelőket, hogy „megvigasztal[ja] azokat, akik vigasztalásra szorulnak”.¹¹ Emlékezzünk azonban, hogy egyikünknek sem kell gyorsabban futnia, mint ahogy azt erőnk engedi!¹²

Ezeket az igazságokat szem előtt tartva megszerveztünk egy segélyprogramot „Jövevény voltam” névvel. Azt reméljük, hogy imádságos lélekkel át

fogjátok gondolni, mit tehetek – saját időtök és körülményeitek függvényében – a szomszédságotokban és a közösségeitekben élő menekültek szolgálata érdekében. Ez lehetőséget ad, hogy nőtestvéreként akár egyénileg, akár családként vagy szervezetként baráti, mentori és más krisztusi szolgálatot nyújtsunk.

Minden imádságos erőfeszítésünkben alkalmazzuk Benjámin király bölcs tanácsát, melyet azután adott népének, hogy a szükségét látókról való gondoskodásra intette őket: „...figyeljete rá, hogy mindezen dolgokat bölcsen és rendben tegyétek”.¹³

Nőtestvérek! Tudjuk, hogy az Úrnak fontos, hogy szeretettel forduljunk mások felé. Gondoljátok át e szentírásbeli figyelmeztetéseket:

„Olyan legyen néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint magadat”.¹⁴

„A vendégszeretetről el ne felejtkezetek, mert ez által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeltek meg.”¹⁵

A Szabadító pedig ezt mondta:

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok”.¹⁶

A Szabadító szeretetteljes elismeréssel adózott az özvegyasszony előtt, aki csupán két fillért adott, mert az volt minde. Elmesélte az irgalmas samaritánus példázatát is, melyet e szavakkal zárt: „Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”¹⁸ Mások megsegítése néha nem tűnik alkalmasnak, de amikor szeretetben és egységben együtt munkálkodunk, számíthatunk a menny segítségére.

Isten egy figyelemre méltó leánynak temetésén valaki elmesélte, hogy ez a nőtestvér cöveki Segítőegylet elnökeként másokkal közösen tűzött

takarókat készített a koszovói szenvedők részére az 1990-es években. Az irgalmas szamaritánushoz hasonlóan pedig még ennél is többet tett: teherautóra rakták a takarókat, és a lányával Londonból Koszovóba fuvarozták azokat. A hazafelé vezető úton félreérthetetlen lelki benyomása támadt, amely mélyen a szívébe vésődött: „Igazán jó dolgot cselekedtél. Most térj haza, menj át az utca túloldalára, és szolgálj a szomszédodat!”¹⁹

A temetésen számtalan további felemelő történet is elhangzott arról, hogy ez a nőtestvér miként felelt a rendkívüli és sürgető segélyhívásokra – csakúgy, mint a mindennapos eseményekre – befolyása hatáskörén belül. Otthona és szíve például a nap bármely órájában, éjjel és nappal nyitva állt a küszködő fiatalok előtt.

Szeretett nőtestvéreim! Bizonyosak lehetünk Mennyei Atyánk segítségével, amikor térdre ereszkedünk és isteni útmutatást kérünk gyermekei megáldására. Mennyei Atyánk; Szabadítónk, Jézus Krisztus; és a Szentlélek készen állnak segítséget nyújtani.

Henry B. Eyring elnök a következő erőteljes bizonyosságot tette az egyházban lévő nőknek:

„Mennyei Atyánk meghallja és megválaszolja hittel teli imáitokat, amikor útmutatást és segítséget kértek a szolgálatban való kitartáshoz.

A Szentlélek elküldeték hozzátok és azokhoz, akiket teljes szívvel szolgáltok. Erőt kaptok, és sugalmazás által azt is tudni fogjátok, milyen mértékben és határig vagytok képesek a szolgálatra. A Lélek vigaszt ad majd nektek, amikor eltűnődtek: »Vajon eleget tettem-e?«²⁰

Amikor átgondoljuk a segítségünkre szoruló „sürgető segélyhívásait”, tegyük fel magunknak a kérdést: „Mi lenne, ha az ő történetük az én történetem lenne?” Azután törekedjünk sugalmazásra,

cselekedjünk a kapott késztetések szerint, és közösen karoljuk fel a szükségét látókat, amint arra képesek vagyunk és sugalmazást érzünk. Akkor talán rólunk is azt mondják majd, amit a Szabadító egy szeretetteljes nőtestvéréről mondott, aki szolgálta Őt: „[J]ó dolgot cselekedett... Ő a mi tőle telt, azt tevő”.²¹ Ezt nevezem én rendkívülinek! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Emma Smith, idézve: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 14.
2. Brigham Young, idézve: *Leányaim a királyságomban*. 39.
3. *Leányaim a királyságomban*. 39.
4. Brigham Young, in James E. Faust, “Go Bring Them in from the Plains,” *Liahona*, Nov. 1997, 7; lásd még LeRoy R. and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860* (1960), 139.
5. Lucy Meserve Smith, in Jill Mulvey Derr and others, eds., *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women's History* (2016), 217, 218, spelling and punctuation standardized; lásd még *Leányaim a királyságomban*. 40.
6. Lásd “Facts and Figures about Refugees,”

unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.

7. “40 Ways to Help Refugees in Your Community,” Sept. 9, 2015, mormonchannel.org.
8. Yvette Buggingo elektronikus levele, kelt 2016. március 12-én.
9. Rosemary M. Wixom: A bennünk rejlő isteni mivolt felfedezése. *Liahóna*, 2015. nov. 8. Emily Woodmansee, aki az 1856-ban megmentett Willie kézikocsis társaság egyik túlélője volt, így jellemezte az isteni természetet (az én csekély módosítással): *Angyali küldetéshez hasonlító munkánk, Ajándéknak tartjuk, és ez jelszavunk: Szívből szeress, segíts és [krisztusi módon] szolgálj! Testvéreinkre így [a Szabadító áldását hozhatjuk].* (Nőtestvérként Sionban. Himnuszok, 201. sz.)
10. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 96., 97.
11. Móziás 18:9.
12. Lásd Móziás 4:27.
13. Móziás 4:27.
14. 3 Mózes 19:34.
15. Zsidók 13:2.
16. Máté 25:35–36.
17. Lásd Lukács 21:1–4.
18. Lukács 10:37.
19. Rosemary Curtis Neider temetése, 2015. január.
20. Henry B. Eyring: A gondviselő. *Liahóna*, 2012. nov. 124.
21. Márk 14:6, 8.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Helyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet

Ha tiszta szeretetből fakadóan szolgálunk Őérette, akkor közelebb kerülünk a Szabadítóhoz.

Hálás szívvel vagyok itt veletek a hódolat, az emlékezés és az odaadás eme estéjén. Elhangzott a közös imánk. Szerető Mennyei Atyánk hallott minket. Emlékeztünkbe idéztük a Szabadítónkat, az Úr Jézus Krisztust, amikor az Őt dicsérő himnuszok megérintették a szívünket. Sugalmazást kaptunk arra, hogy még több módon segítsük Mesterünket ama munkája végzésében, mely felemeli Mennyei Atyánk gyermekeit és megsegíti őket.

Mások szolgálatára irányuló vágyunkat erősíti hálánk az iránt, amit a Szabadító értünk tett. Ezért duzzad meg bensőnkben a szívünk az ének szavai hallatán: „Mert sokat kaptam, énnekem is adnom kell.”¹ A Mormon könyvében feljegyzett nagyszerű beszédében Benjámin király megígérte, hogy ez a hálaérzet el fog jönni (lásd Móziás 2:17–19).

Ha a Jézus Krisztusba vetett hitünk következtében érdemessé válunk az Ő megbocsátásának örömeire, akkor vágni fogunk mások szolgálatára Őérte. Benjámin király azt tanította, hogy a

megbocsátás nem egyetlen pillanat alatt megy végbe.

Így fogalmazott: „És most, ezen dolgok kedvéért, amiket elmondtam nektek – vagyis annak kedvéért, hogy napról napra megtartsátok bűneitek bocsánatát, hogy ártatlanul járhattok Isten előtt – szeretném, ha adnátok javaitokból a szegényeknek, minden

ember aszerint, amije van, úgy mint az éhesek táplálása, a mezítelenek felruházása, a betegek meglátogatása és szükségük enyhítése, lelkileg is és fizikailag is, igényeik szerint” (Móziás 4:26).

Alma nagyszerű társa, Amulek is tanította azt az igazságot, mely szerint bűneink bocsánatának megtartásához folytatnunk kell az Őérte végzett szolgálatunkat: „És most íme, szeretett testvéreim, azt mondom nektek, ne gondoljátok, hogy ez minden; mert ha mindezen dolgok megtétele után elutasítjátok a szűkölködőket és a mezíteleneket, és nem látogatójátok meg a betegeket és a nyomorultakat, és nem adtok a javaitokból, ha van, azoknak, akiknek szükségük van arra – azt mondom nektek, hogy ha ezen dolgok közül valamelyiket is elhanyagoljátok, akkor íme, imátok hiábavaló, és semmit nem ér nektek, és olyanok vagytok, mint a képmutatók, akik megtagadják a hitet” (Alma 34:28).

Ma este eszembe jutottak az életemben szereplő nők. A családomban 31 nő van, kezdve a feleségemmel, majd tovább haladva egészen a három legújabb lány dédunokáimig. Néhányan közülük itt vannak ma

este. Öten még nem töltötték be a tizenkettőt. Lehet, hogy ez az első gyűlésük a Konferenciaközpontban a Szabadító egyházába tartozó nőkkel. Mindegyikük más-más emlékeket visz majd haza, és egyéni kötelezettségeket vállal a ma esti élmény kapcsán.

Van három olyan emlék és három olyan kötelezettség, mely imám szerint egész életükben és azon túl is velük marad. Az emlékek érzésekből állnak, a kötelezettségek pedig tennivalókból.

A legfontosabb érzés a szeretet. Éreztétek a titeket megszólító nagyszűrű nőtestvérek, vezetőitek szeretetét. És a Lélek által éreztétek, hogy bár nem ismernek, mégis szeretnek benneteket, mert érzik Mennyei Atyánk és a Szabadító irántatok való szeretetét. Ezért akarnak annyira szolgálni titeket, és szeretnék azt, hogy elnyerjétek Isten nektek szánt áldásait.

Mások iránti szeretetet is éreztetek ma este – barátok, osztálytársak, felebarátok, talán még olyan valaki iránt is, aki idegenként épp csak megjelent az életetekben. Ez a szeretet Isten ajándéka. A szentírások jószívűségnek nevezik, és azt mondják róla, hogy ez „Krisztus tiszta szeretete” (Moróni 7:47). Ma este éreztétek ezt a szeretetet, és gyakran részetek lehet benne, ha törekedtek rá.

A második érzés, melyben ma este részetek lehetett, a Szentlélek hatása. A nőtestvérek ma megígérték nektek, hogy a Szentlélek útmutatását követve rá fogtok lelteni arra a szolgálatra, melyet az Úr elvár tőletek. A Lélek által éreztétek, hogy ígéretük az Úrtól ered és igaz.

Az Úr azt mondta: „És most, bizony, bizony mondom neked, helyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet – igen, hogy igazságosan tegyél, hogy alázatosan járj, hogy igazlelkűen ítélkezz; és ez az én Lelkem” (T&Sz 11:12).

Talán ma este is részetek volt ebben az áldásban. Például talán eszetekbe jutott ezen gyűlés közben valakinek a neve vagy az arca, akinek szüksége van valamire. Lehetett csupán kósza gondolat, de a ma este hallottak miatt imádkozni fogtok erről, bízva abban, hogy Isten vezetésével elvégezhetitek azt a jót, amit Ő nekik szánt. Ha az ilyen imák a szokásotokká válnak, akkor az titeket és másokat is jobbá fog tenni.

A harmadik érzés, melyben ma este részetek volt, az, hogy közelebb szeretnétek kerülni a Szabadítóhoz. Még az itt jelenlévő legfiatalabb hölgy is érezte az énekben felcsendülő felszólítás valóságát: „Kövessetek!” – így szólt Urunk. Lába nyomában kell járnunk.”²

Ezen érzésekből adódóan az első dolog, mely mellett el kell köteleznetek magatokat, az, hogy elindultok és szolgáltok, tudván, hogy nem jártok egyedül. Ha a Szabadító kedvéért nyújtotok vigaszt valakinek vagy szolgáltok őt, akkor Ő elő fogja készíteni nektek az utat. Amint azt a ma este jelen lévő visszatért misszionáriusok is elmondhatják, ez nem jelenti azt, hogy minden ajtó mögött minden ember fel lett készítve a fogadásotokra, vagy mindenki köszönetet fog mondani nektek, akit szolgálni próbáltok. De az Úr az

arcotok előtt jár majd, hogy előkészítse az utat.

Thomas S. Monson elnök újra és újra elmondja, hogy tisztában van az Úr ezen ígéretének valóságával: „És aki befogad titeket, ott leszek én is, mert az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak” (T&Sz 84:88).

Többek között úgy jár az arcotok előtt, hogy előkészíti annak az embernek a szívét, akinek a szolgálatára megkér titeket. A ti szíveteket is elő fogja készíteni.

Arra is rá fogtok jönni, hogy az Úr segítőtkeket helyez mellétek – jobb kézről és bal kézről, valamint körétek is. Nem lesztek egyedül, amikor Őérte szolgáltok.

Velem is ez történt ma este. Az Úr „a bizonyosságoknak... nagy felleg[ével]” (Zsidók 12:1) szötte át a szavakat és a zenét, melyek együtt megsokszorozzák a tőlem elvárt beszéd erejét. Nekem csak arról kellett meggyőződnöm, hogy az én részem illeszkedjen az Ő művébe. Azt remélem és azért imádkozom, hogy hálát és örömet éreztetek, amint az Úr mások mellé helyez titeket az Ő szolgálatában.

Ha ezt gyakran megtapasztaljátok – ami felől nincs kétségem –, akkor hozám hasonlóan mosolyra készítek majd titeket a felismerés az ének hallatán: „Mily jó dolog, én Istenem!”³

Az alábbi vers felidézése is mosolyra fakaszt majd benneteket: „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek egygyel emez én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg” (Máté 25:40).

A második dolog, melyet meg kell tennetek, az, hogy emlékeztek az Úrra, amikor a szolgálatára indultok. Az Úr nem csupán az arcunk előtt jár és angyalokat küld, akik szolgálnak velünk, hanem érzi is a vigaszt, melyet másoknak nyújtunk, mintha csak Neki nyújtánánk.

Isten minden leánya, aki hallja és hiszi ennek a gyűlésnek az üzeneteit, fel fogja tenni a kérdést: „Mit vár el tőlem az Úr, mit tegyek, amivel támogathatom Őt a szükségét látók megsegítésében?” Minden nőtestvér helyzete egyedi. Ez a leányaim, menyeim, unokáim és dédunokáim kis csoportjára is igaz. Nekik és Mennyei Atyánk minden leányának elismétlem Linda K. Burton nőtestvér bölcs tanácsát.

Arra kért benneteket, hogy hitel imádkozva tudjátok meg, minek a megtételét várja el tőletek az Úr a ti körülményeitek között. Azután annak az édes vigasznak az ígérétééről beszélt, melyet maga az Úr adott az

asszonynak, akit megszólaltak azért, mert a szegények megsegítésére is eladható drága olajjal kente meg a fejét.

„Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem.

Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor csak akarjátok, jót tehettek velök; de én nem leszek mindenkor veletek.

Ő a mi tőle telt, azt tevő: előre megkente az én testemet a temetésre.

Bizony mondom néktek: Valahol csak prédikálják ezt az evangéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére” (Márk 14:6–9).

Ez a rövid szentírásrész jóleső és bölcs tanáccsal szolgál az Úr királyságában a hithű nőtestvéreknek ezekben a viharos időkben. Imádkozzatok, hogy tudjátok, kiknek a szolgálatát várja el tőletek az Atya az Óiránta és a Szabadítónk iránti szeretetekből fakadóan. És ne várjatok nyilvános elismerésre, inkább kövessétek a Márk szentírásbeli történetében szereplő asszony példáját, akinek a világ Szabadítóját megtisztelő szent cselekedete fennmaradt, a neve viszont nem.

Remélem, hogy a családjukba tartozó nőtestvérek Isten iránti szeretetükből adódóan minden tőlük telhetőt megtesznek majd a szükségét látók szolgálatáért. Harmadsorban pedig azt remélem, hogy ők maguk nem fognak kérkedni a jó cselekedeteikkel. Azért

imádkozom, hogy fogadják meg az Úr tanácsát – melyről biztosan tudom, hogy hallanunk kell:

„Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál.”

Aztán hozzátette:

„Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed;

Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván” (Máté 6:1, 3–4).

A királyság nőtestvéreinek vonatkozásában – bárhol vagy bármilyen körülmények között legyenek is – azért imádkozom, hogy a Szabadítóba vetett hitükből és az Ő engesztelése iránti hálájukból adódóan megtegyenek minden tőlük telhetőt azokért, akiknek a szolgálatára az Úr megkéri őket. Megígérem nekik, hogy ezt téve felfelé kaptatnak majd az ahhoz vezető ösvényen, hogy szent nőkké váljanak, akiket örömmel fogad és nyíltan megjutalmaz majd a Szabadító és a mi Mennyei Atyánk.

Bizonyosságomat teszem arról, hogy ez a feltámadt Jézus Krisztus egyháza. Ő feltámadott. Minden bűnünk árát megfizette. Tudom, hogy mivel Ő él, mindannyian fel fogunk támadni és örök életünk lehet. Thomas S. Monson elnök az Ő élő prófétája. Mennyei Atyánk hallja és megválaszolja az imáinkat. Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ha tiszta szeretetből fakadóan szolgálunk Őérette, akkor közelebb kerülünk a Szabadítóhoz. Ez az én szilárd tanúbizonyosságom. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mert sokat kaptam. *Himnuszok*, 139. sz.
2. Kövessetek! *Himnuszok*, 64. sz.
3. Mily jó dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

„Ahol ketten vagy hármán összegyűlnek”

Ha a Lélek által figyeltek, akkor észre fogjátok venni, hogy szívetek lágyabb lesz, hitetek megerősödik, és fokozottabban tudjátok majd szeretni az Urat.

Szeretett testvéreim! Köszöntelek benneteket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 186. éves általános konferenciáján! Örülök, hogy itt lehetek veletek, és szívélyesen üdvözöllek titeket.

Hálás vagyok, amiért eljöttetek a konferenciára, hogy mennyből jövő sugalmazást kapjatok és közelebb érezétek magatokat Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz.

Ezen az egész világra kiterjedő gyűlésen Jézus Krisztus olyan tanítványainak milliói gyűltek össze, akik szövetségben ígérték, hogy mindig emlékeznek Őrá és szolgálják Őt. A modern technika csodája eltünteti az idő és a hatalmas távolságok korlátait. Úgy gyűlünk össze, mintha mindannyian egy hatalmas teremben lennénk együtt.

Azonban még az összegyűlésnél is fontosabb az, hogy ezt kinek a nevében tesszük. Az Úr megígérte, hogy bár rengeteg tanítványa van ma a földön, Ő mindannyiunkhoz közel lesz. 1829-ben ezt mondta tanítványai egy kis csoportjának: „Bizony, bizony, mondom nektek, ...ahol ketten vagy hármán összegyűlnek az én nevében, ...íme, ott leszek

közöttük én is – így vagyok ott közöttetek is” (T&Sz 6:32).

Tanítványainak egy-két embernél többet számláló sokasága gyűlt össze most ezen a konferencián, és amint azt az Úr megígérte, köztünk van. Feltámadt és megdicsőült lényként fizikai értelemben nincs ott mindenhol, ahol a szentek összegyűlnek, azonban a Lélek hatalma által érezhetjük, hogy ma itt van velünk.

Egyénenként rajtunk múlik, hogy hol és mikor érezzük a Szabadító közelségét. Ő ezt az utasítást adta:

„Továbbá, bizony mondom nektek, barátaim, itt hagyom veletek ezeket a beszédeket, hogy gondolkozzatok el a szívetekben, ezzel a parancsolattal együtt, amit nektek adok, hogy addig szólítsatok engem, míg közel vagyok –

Közeledjetek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek engem szorgalmasan, és meg fogtok találni; kérjetek, és adatik nektek; kopogtassatok, és megnyitatom nektek” (T&Sz 88:62–63).

Tudok legalább két olyan emberről ma a hallgatóságban, akik teljes szívükből vágnak erre az áldásra. Őszintén próbálnak majd közelebb kerülni az Úrhoz e konferencia során. Mindketten írtak nekem – leveleik ugyanazon a héten érkeztek meg az irodámba –, és ugyanazért a segítségért esdekeltek.

Mindketten megtértek az egyházban, és korábban már egyértelmű bizonyosságot kaptak az Atyaistennek és az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak, a világ Szabadítójának szeretetéről. Tudták,

hogy Joseph Smith próféta Istentől kapott közvetlen kinyilatkoztatás által szervezte meg az egyházat, és hogy a szent papság kulcsai vissza lettek állítva. Mindketten érezték annak tanúbizonyságát, hogy ma a helyükön vannak ezek a kulcsok az egyházban. Írásban ünnepélyes tanúbizonyságukat tették nekem.

Azonban mindketten sajnálkoztak azon, hogy egyre fogyatkozik az Úr iránti szeretetük, és egyre kevésbé érzik az Ő irántuk való szeretetét. Mindketten szívből vágytak arra, hogy segítsék nekik visszaszerezni azt az örömet és szeretetet, melyben részük volt, amikor Isten királyságába jöttek. Mindketten kifejezésre juttatták attól való félelmüket, hogy ha nem szerzik vissza teljes mértékben a Szabadító és az Ő egyháza iránti szeretet érzéseit, akkor a nehézségek és a próbatételek, melyekkel szembenéznek, végül le fogják győzni a hitüket.

Nincsenek egyedül ezzel az aggodalommal, és ez a próbatétel sem új. Halandó szolgálata során a Szabadító elmondta a magvető példázatát, melyben a mag Isten ígéje, a magvető pedig az Úr. A talaj állapotától függ az, hogy

a mag megmarad és növekszik-e. Az Ő szavait idézve:

„És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt.

Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben.

De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott.

Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt.

Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.

A kinek van füle a hallásra, hallja” (Máté 13:4–9).

A mag tehát Isten ígéje, a talaj pedig a magot befogadó ember szíve.

Mindannyiunkban sok közös vonás van azokkal a csodálatos emberekkel, akik segítséget és bátorítást kérve írtak nekem. Valamikor mindannyiunk szívében el lett ültetve a mag, vagyis Isten ígéje. Némelyikünknek

gyermekkorunkban, amikor szüleink felkínálták nekünk a keresztkedést és a felhatalmazással bíró személyek általi konfirmálást. Másokat Isten elhívott szolgálói tanítottak. Mindannyian éreztük, hogy a mag jó, azt a bizonyos duzzadást is éreztük a szívünkben, és örömben volt részünk, amint egyre tárgult a szívünk és az elménk.

Mindannyiunk hitét próbára tette már becses áldások késlekedése, a hitünk lerombolására törekvő emberek ádáz támadása, a bűn kísértései, és olyan önző érdekek, melyek miatt nem igyekeztünk eléggé táplálni és lágyítani szívünk lelki mélységeit.

Áldottak, akiket elszomorít az egykor érzett öröm elvesztése. Vannak, akik észre sem veszik magukban a hit sorvadását. *Sátán furfangos*. Azt mondja azoknak, akiket nyomorulttá kíván tenni, hogy az egykor érzett öröm gyerekes önámítás volt.

Ma azt üzenem mindannyiunknak, hogy a következő pár napban becses lehetőség tárul eléink azon döntés meghozatalára, hogy szívünket meglágyítva befogadjuk és tápláljuk a magot. A mag Isten ígéje, és mindannyian

részesülünk belőle, akik hallgatjuk, nézzük vagy olvassuk e konferencia üzeneteit. A zenével, a beszédekkel és a bizonyosságokkal Isten olyan szolgálói készültek, akik szorgalmasan keresték a Szentlélek útmutatását a felkészülésük során. A konferencia napjainak közeldtével egyre hosszabban és egyre alázatosabban imádkoztak.

Azért imádkoztak, hogy buzdítani tudjanak titeket olyan döntések meghozatalára, melyek termékenyebb talajt alakítanak ki a szívetekben ahhoz, hogy Isten jó szava növekedjen és gyümölcsöző legyen. Ha a Lélek által figyeltek, akkor észre fogjátok venni, hogy szívetek lágyabb lesz, hitetek megerősödik, és fokozottabban tudjátok majd szeretni az Urat.

Ha úgy döntötök, hogy szívetek minden szándékával imádkoztok, az átformálja majd élményeteket a konferenciai ülések során, valamint az elkövetkező napok és hónapok során is.

Sokan már hozzá is láttatok ehhez. Ennek az ülésnek a kezdetén nem csupán hallgattatok az imát, hanem saját hitetekkel is kiegészítettétek a kérést, hogy élvezhessük a ránk kiáradó Szentlélek áldását. Amikor Jézus Krisztus nevében hozzátettétek saját csendes fohászotokat, közelebb kerültek Őhozzá. Ez az Ő konferenciája. Csak a Szentlélek hozhatja el azokat az áldásokat, amelyeket az Úr nekünk szán. Irántunk érzett szeretete miatt megígérte, hogy érezni fogjuk ezt:

„...amit akkor mondanak, amikor a Szentlélek készíti őket, az szentírás lesz, az Úr akarata lesz, az Úr gondolata lesz, az Úr szava lesz, az Úr hangja lesz, és Isten szabadulásra vezető hatalma.

Íme, ez az Úr ígérete nektek, Ó ti, szolgálaim.

Bízzatok tehát, és ne féljete, mert én, az Úr, veletek vagyok, és

mellettem fogok állni; ti pedig bizonyosságot tesztek rólam, méghozzá Jézus Krisztusról, hogy én vagyok az élő Isten Fia, hogy voltam, hogy vagyok, és hogy el fogok jönni” (T&Sz 68:4–6).

Minden alkalommal, amikor Isten szolgálja a szószékhez lép, imádkozhattok és hitetekkel hozzájárulhattok ahhoz, hogy beteljesedjen az Úrnak a Tan és a szövetségek 50. szakaszában tett ígérete:

„Bizony mondom nektek, akit én rendeltem el és küldtem el, hogy a Vigasztaló által, az igazság Lelke szerint prédikálja az igazság szavát, vajon az igazság Lelke által vagy valamely más módon prédikálja azt?

És ha valamely más módon, az nem Istentől való.

Továbbá, aki befogadja az igazság szavát, vajon az igazság Lelke által vagy valamely más módon fogadja be azt?

Ha valamely más módon, az nem Istentől való.

Miért van tehát az, hogy nem tudjátok megérteni és megtudni azt, hogy

aki az igazság Lelke által fogadja be az ígét, az úgy fogadja be azt, ahogyan az igazság Lelke által prédikálják?

Aki tehát prédikál, és aki fogadja, megértik egymást, és mindketten épülnek, és együtt örvendeznek” (T&Sz 50:17–22).

Imádkozhattok, amikor a kórus énekelni készül. A karvezető, az orgonisták és a kórustagok is imádkoztak, és imádságos szívvel gyakoroltak, abba vetett hittel, hogy a zene és a szavak meglágyítják a szíveket, és fokozzák a mások hitének építésére irányuló hatalmukat. Az Úrnak fognak előadni, mintha Őelőtte állnának, és tudni fogják, hogy Mennyei Atyánk éppen olyan biztosan hallja őket, ahogyan a személyes imáikat is hallja. Szeretettel, közösen munkálkodnak azon, hogy valóra váltsák a Szabadító ígétét Emma Smithnek: „Mert lelkem gyönyörködik a szív énekében; igen, az igazlelkűek éneke imádság nekem, és áldással válaszoltatik meg a fejükön” (T&Sz 25:12).

Ha az éneklésük alatt nem csupán hallgattok, hanem imádkoztok is, akkor az imáitok és az ő imáik áldással válaszoltatnak meg a ti fejeteiken és az ő fejükön. Érezni fogjátok a Szabadító szeretetének és jóváhagyásának áldását. Mindazok, akik csatlakoznak ehhez a dicsőítéshez, érezni fogják az Óiránta érzett szeretetük gyarapodását.

Akkor is dönthettek az ima mellett, amikor látjátok, hogy az adott beszélő az üzenete vége felé közelít. Az illető magában imádkozni fog az Atyához azért, hogy a Szentlélek megadja neki a bizonyság azon szavait, melyek felemelik a hallgatóság szívét, reményeit és az iránti elkötelezettségét, hogy mindig emlékeznek a Szabadítóra, és betartják a parancsolatokat, melyeket nekünk adott.

A bizonyság nem az üzenet elismertlése lesz, hanem egy olyan igazság megerősítése, amit a Lélek elvihet azok szívébe, akik segítségért, isteni útmutatásért, és Krisztus tiszta szeretetének elnyeréséért imádkoznak.

A beszélőknek igazi bizonyság adatik. Üzenetük talán rövid lesz, de az elvitetik majd az alázatos hallgatóság szívébe, akik Isten jó szavára éhezve jöttek el a konferenciára.

Tapasztalatból tudom, mit vihet véghez a jó emberek hite annak érdekében, hogy a beszéd végén a Lélektől érkezzenek a szavak. Bizonyságom után már többször is mondták nekem: „Honnan tudtad, hogy mely szavakra volt éppen szükségem?” Megtanultam nem meglepődni azon, hogy nem

emlékszem a szavak kimondására. A bizonyság szavait szoltam, de az Úr volt ott, Ő adta nekem ezeket az adott pillanatban. Az Úr ígérete, mely szerint szavakat ad a szánkba pontosan abban a percben, amikor szükségünk van rájuk, különösen vonatkozik a bizonyosságra (lásd T&Sz 24:6). Figyeljete oda jól az ezen a konferencián tett bizonyosságokra, és közelebb fogjátok magatokat érezni az Úrhoz!

Talán érzitek, hogy elérkeztem ahhoz a pillanathoz, amikor az igazságról szóló bizonyossággal koronázom meg az üzenetet, melyet megpróbáltam átadni. Imáitok segíteni fognak nekem a bizonyság azon szavait szólni, melyek talán segíteni fognak valakinek, aki választ keres a kérdéseire.

Biztos tanúbizonyosságomat hagyom veletek arról, hogy Mennyei Atyánk, a nagy Elohim mindannyiunkat szeret és ismer. Irányítása alatt az Ő Fia, Jehova volt a Teremtő. Bizonyágot teszek arról, hogy a názáreti Jézus Isten Fiaként született. Meggyógyította a betegeket, a vakoknak visszaadta a látását, és feltámasztotta a halottakat. Megfizette az árat Mennyei Atyánk e halandóságba született összes gyermekének minden bűnéért. Mindenki számára szétszakította a halál kötelékeit, amikor azon az első húsvétvasárnapon feltámadt a sírból. Feltámadt és dicsőséges Istenként ma is él.

Ez az egyetlen igaz egyház, melynek Ő a fő sarokköve. Thomas S. Monson az Ő prófétája az egész világ számára. A próféták és apostolok, akiket ezen a konferencián hallani fogtok, az Úr nevében szólnak. Az Ő szolgálói ők, akik felhatalmazást kaptak arra, hogy a nevében cselekedjenek. Ő a szolgálói előtt jár a világban. Ezt tudom. És erről teszek tanúbizonyosságot az Ő nevében, még hozzá Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Mary R. Durham

nemrégiben felmentett első tanácsos az
Elemi Általános Elnökségében

A gyermekeket vezérlő ajándék

Hogyan tanítjuk meg gyermekeinknek, hogy rúgják le magukról a világi hatásokat, és bízzanak a Lélekben?

A fiatal édesapa szó szerint egyre mélyebbre süllyedt. Két gyermekével és apósával korábban sétára indultak a tó körül. Pompás fenyőlepte hegyek vették őket körül; itt-ott vattapamacs-felhők úsztak a ragyogó kéken szikrázó égbolton – minden szépséget és nyugalmat árasztott. Amikor a gyerekek kimelegedtek és elfáradtak, a két férfi úgy döntött, a hátukra veszik őket, és úgy ússzák át a tavon átvezető rövid távolságot.

Könnyűnek tűnt, egészen addig a pillanatig, míg az apuka azt nem érezte, mintha valami lefelé húzná a mélybe, és nagy súly nehezedne rá. A víz a tó fenéke felé taszította, és eluralkodott rajta a félelem. Hogyan tudna a víz felszínén maradni, ráadásul drága kislányával a hátán?

Felkiáltott, de hangját elnyelte a messzeség – apósa már túlságosan távol volt ahhoz, hogy meghallja segélykiáltását. Elhagyottnak és tehetetlennek érezte magát.

El tudjátok képzelni, milyen lehet teljesen egyedül érezni magatokat úgy, hogy nincs mibe kapaszkodnotok, miközben kétségbeesetten küzdötök a magatok és gyermekeitek életéért?

Sajnálatos módon bizonyos mértékben mindannyian megtapasztaljuk ezt az érzést, amikor olyan helyzetben találjuk magunkat, ahol azonnali segítségre van szükségünk az életben maradásunkhoz és szeretteink megmentéséhez.

Már épp hatalmába kerítette a pánik, amikor az apa rájött, hogy vízzel

teli cipője az, ami lehúzza a mélybe. Miközben igyekezett a felszínen maradni, megpróbálta lerúgni nehéz cipőjét, de úgy tűnt, mintha vákuum szorítaná azt a lábára. A fűzők megdagadtak a vízben, és szorításuk még erősebb volt.

Utolsó kétségbeesett pillanatában mégis sikerült megszabadulnia a cipőjétől, amely végül engedett a szorításán és pillanatok alatt a tó fenékeire süllyedt. Az őt a mélybe lehúzó nehéz súlytól megszabadulva a férfi azon nyomban a felszínre evickélt a lányával. Most már képes volt előre úszni, minden karcsapással egyre közeledve a tó túlsó partjának biztonsága felé.

Néha talán mindannyian úgy érezzük, mintha fuldokolnánk. Az élet nehéz tud lenni. „Zajos és sürgő-forgó világban élünk. [...] Ha nem vigyázunk, a világ dolgai kirekeszthetik a Lélek dolgait.”¹

Hogyan tudunk eme édesapa példáját követve lerúgni magunkról valamennyit a világ súlyából, hogy

gyermekünk fejét és saját aggodó elménket a víz felszíne fölött tartjuk? Hogyan tudunk – Pál tanácsát követve – félretenni minden akadályt?² Hogyan tudjuk felkészíteni gyermekeinket arra a napra, amikor már nem tudnak belénk és a biztonságunkba kapaszkodni – amikor már maguknak kell úszniuk?

A választ akkor kapjuk meg, amikor felismerjük az erő eme isteni forrását. Gyakran alábecsült forrás ez, mégis nap mint nap használhatjuk terhünk könnyítésére és drága gyermekeink vezetésére. Ez a forrás pedig a Szentlélek vezérlő ajándéka.

Nyolcéves korukban a gyermekek

megtapasztalhatják a keresztelest. Tanulnak az Istennel való szövetségről, aztán meg is kötik azt. Szeretteik veszik körül őket, miközben alámerülnek és nagy örömmel eltelve kijönnek a medencéből. Ezt követően megkapják a Szentlélek kimondhatatlan ajándékát, egy olyan ajándékot, amely állandó vezetőjük lehet, ha erre az áldásra érdemesen élnek.

David A. Bednar elder ezt mondta: „Egyszerűsége miatt talán figyelmen kívül hagyjuk [a konfirmálás] jelentőségét. Ez a négy szó: »Fogadd be a Szentlelket!« – nem passzív kijelentés, inkább papsági felszólítás, felhatalmazott személy által kijelentett intés, hogy

cselekedjünk, és ne [csupán] velünk cselekedjenek.”³

A gyermekekben természetes vágy él, hogy jól tegyenek és jók legyenek. Érezhetjük ártatlanságukat és tisztaságukat. Nagyon fogékonyak a szélid, halk hangra is.

A 3 Nefi 26-ban a Szabadító megmutatta nekünk a gyermekek lelki képességeit:

„...megoldotta a nyelvüket, és nagy és csodálatos dolgokat mondtak az atyáiknak, még annál is nagyobbakat, melyeket a népnek nyilatkoztatott ki...

[L]átták és hallották ezeket a gyermekeket; igen, még csecsemők is kinyitották a szájukat és csodálatos dolgokat mondtak”.⁴

Szülőkként hogyan növeljük kisgyermekünk lelki képességeit? Hogyan tanítjuk meg nekik, hogy rúgják le magukról a világi hatásokat, és bízzanak a Lélekben, amikor nem vagyunk velük, hanem egyedül találják magukat életük mély vizeiben?

Hadd osszak meg veletek néhány ötletet.

Először is, felhívhatjuk a gyermekeink figyelmét arra, amikor hallják és érzik a Lelket. Menjünk vissza az ószövetségi időkbe, és figyeljük meg, hogyan tette Éli pontosan ezt Sámuel esetében.

Az ifjú Sámuel kétszer is hallott egy hangot, mire Élihez szaladt, mondván: „Ímhol vagyok!”

„Nem hívtalak” – felelte Éli.

„Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki neki az Úrnak ígéje.”

A harmadik alkalommal Éli már ráébredt, hogy az Úr szólítja Sámuelet, így aztán azt mondta neki, hogy így feleljen: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.”⁵

Sámuel elkezdte megérezni és felismerni az Úr hangját, valamint odafigyelni rá, de e fiatal fiú értelme

nem nyílt meg addig, amíg Éli elő nem segítette ezt a felismerést. Miután pedig ezt megtanulta, Sámuel még inkább megismerte a szelíd, halk hangot.

Másodszor, otthonunk légrével fel tudjuk készíteni gyermekeinket a szelíd, halk hang megérzésére. „Sok idegennyelv-oktató vallja, hogy a gyermekek az úgynevezett »teljes elmerülést« nyújtó programokban sajátítják el legjobban az adott nyelvet, amikor is a gyermeket a cél nyelv beszélői veszik körül, és magának is azt a nyelvet kell használnia. Így nem csupán szavakat tanulnak meg kimondani, hanem folyékonyan fognak beszélni, sőt, az adott nyelven fognak gondolkodni. A lelki oktatás »teljes elmerülést« nyújtó legjobb színtere az otthon, ahol a lelki tantételek alkothatják a mindennapi élet alapját.”⁶

„[Szorgalmasan tanítsd gyermekeidnek az Úr szavait], és szólj ezekről, mikor a te házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.”⁷ Ha családunk elmerül a Lélekben, az nyitva tartja gyermekeink szívét az Ő hatása előtt.

Harmadszor, segíthetünk gyermekeinknek megérteni, miként szól hozzájuk a Lélek. Joseph Smith ezt

tanította: „Ha Ő kisgyermekhez jó, igazodik a gyermek nyelvezetéhez és képességeihez.”⁸ Egy édesanya megfigyelte, hogy mivel a gyermekek különbözőképpen tanulnak – néhányan vizuálisan, mások hallás, tapintás vagy mozgás útján –, a saját gyermekeinél is azt tapasztalta, hogy a Szentlélek oly módon tanítja őket, ahogyan a legjobban tanulnak.⁹

Egy másik édesanya megosztotta egy élményét annak kapcsán, hogy ő miként segíti a gyermekeit, hogy megtanulják felismerni a Lelket. Ezt írta: „[A gyerekek] néha fel sem ismerik, hogy egy visszatérő gondolat, egy sírást követő megnyugvás, vagy valaminek pont a megfelelő pillanatban történő felidézése mind a Szentlélek [feléjük irányuló] kommunikációja.” Így folytatta: „Arra tanítom [a gyermekeimet], hogy figyeljenek az érzéseikre [és cselekedjenek azoknak megfelelően].”¹⁰

A Lélek megérzése és felismerése fejleszteni fogja gyermekeink lelki képességeit, az így megismert hang pedig egyre tisztábban érthető lesz számukra. Úgy lesz, ahogyan Richard G. Scott elder mondta: „...amint egyre tapasztaltabbá és sikeresebbé váltok abban, hogy a Lélek irányítson benneteket, egyre jobban támaszkodhattok

majd az átlalatok érzett benyomásokra, mint arra, amit láttok vagy hallotok.”¹¹

Nem kell félnünk, amikor azt látjuk, hogy gyermekeink belépnek az élet vizeibe, mert segítettünk nekik megszabadulni a világi terhektől. Megtanítottuk nekik, hogy a Lélek vezérlő ajándékára törekedve éljenek, mely ajándék továbbra is enyhíti majd az általuk viselt terheket, és visszavezeti őket mennyei otthonukba, ha arra törekedve élnek és követik a kapott késztetéseket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Vö. Joseph B. Wirthlin: A kimondhatatlan adomány. *Liahóna*, 2003. máj. 27.
2. Zsidók 12:1.
3. David A. Bednar: Fogadd be a Szentleket! *Liahóna*, 2010. nov. 95.
4. 3 Nefi 26:14, 16.
5. Lásd 1 Sámuel 3:4–10.
6. C. Terry and Susan L. Warner, "Helping Children Hear the Still, Small Voice," *Tambuli*, Aug. 1994, 27.
7. 5 Mózes 6:7.
8. Joseph Smith idézet, *History of the Church*, 3:392.
9. Lásd Merrilee Browne Boyack, "Helping Children Recognize the Holy Ghost," *Liahóna*, Dec. 2013, 10–12.
10. Irinna Danielson, "How to Answer the Toughest 'Whys' of Life," Oct. 30, 2015, lds.org/blog.
11. Vö. Richard G. Scott: Lelki útmutatást nyerni. *Liahóna*, 2009. nov. 7.

Donald L. Hallstrom elder
a Hetvenek Elnökségéből

Isten gyermeke vagyok

Mennyei örökségünk pontos ismerete elengedhetetlen a felmagasztosulásunkhoz.

Legalapvetőbb tanunk részét képezi az a tudás, hogy egy élő Isten gyermekei vagyunk. Ezért van az, hogy az Ő egyik legszentebb neve az, hogy Atya – azaz Mennyei Atyánk. Ezt a tant világosan tanították a próféták az évek során:

- Mózes, amikor Sátán megkísértette, így vágott vissza: „Ki vagy te? Mert íme, én *Isten fia* vagyok”.¹
- Az izráelitákhoz szólva a zsoltáíró kijelentette: „[A] *Felségesnek fiai* [vagytok] ti mindnyájan”.²
- Pál az athéniaknak azt tanította a Mars-dombon, hogy ők bizony „*Istennek nemzetsége*”.³
- Joseph Smithnek és Sidney Rigdonnak egy látomásban volt része, mely során látták az Atyát és a Fiút, egy mennyei hang pedig kijelentette, hogy a világok lakói „*Istennek született fiak és leányok*”.⁴
- 1995-ben a 15 élő apostol és próféta megerősítette: „Minden emberi lény... Isten képmására teremtetett. Mindegyikük *mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya*”.⁵
- Thomas S. Monson elnök azt tanította: „*Egy élő Isten fiai és leányai vagyunk...* Nem hihetünk ebben teljes meggyőződéssel, míg meg nem tapasztaljuk az erő és

[a] hatalom érzését egy teljesen új megvilágításból.”⁶

Ez a tan annyira alapvető, oly sokszor említett és ösztönösen egyszerű, hogy szinte már hétköznapiak tűnik, holott igazából ez az egyik legrendkívülibb tudás, melyre valaha is szert tehetünk. Mennyei örökségünk pontos ismerete elengedhetetlen a felmagasztosulásunkhoz. Elengedhetetlen ahhoz, hogy felfoghassuk a szabadítás dicsőséges tervét, valamint hogy

táplálhassuk az Atya Elsőszülöttjébe, Jézus Krisztusba, és az Ő irgalmas engesztelésébe vetett hitünket.⁷ Ezenkívül pedig állandó motiváló erőként szolgál számunkra, hogy megkössük és betartsuk nélkülözhetetlen, örökkévaló szövetségeinket.

Néhány kivételtől eltekintve az ezen a gyűlésen részt vevők közül szinte mindenki képes lenne szöveg vagy kotta nélkül itt és most elénekelni az „Isten gyermeke vagyok” című himnusz.⁸ Ez a hön szeretett himnusz egyike a leggyakrabban énekelteknek az egyházban. A legfontosabb kérdés azonban az, hogy *valóban* tudjuk-e? Tudjuk-e az elménkben, a szívünkben és a lelkünkben? Vajon mennyei származásunk jelenti-e az elsődleges és legbensőbb személyazonosságunkat?

Itt a földön számos különféle módon azonosítjuk magunkat, beleértve ebbe a születési helyünket, a nemzetiségünket és az anyanyelvünket. Sőt, néhányan még a foglalkozásukat vagy a hobbi-jukat is ide sorolják. E földi azonosító jegyek nem is rosszak, *hacsak* fölé nem

helyezkednek vagy nem összeférhetetlenek az örökkévaló azonosságunkkal – az Isten fiaként vagy lányaként való mivoltunkkal.

Amikor a legkisebb gyermekünk még csak hatéves volt, és elsős az iskolában, a tanító néni egy fogalmazási feladatot adott nekik az egyik órán. Október volt, a halloween hónapja, melyet a világ számos részén ünnepelnek. Habár nekem nem az egyik kedvenc ünnepem, úgy vélem, lehet néhány ártatlan és mentségére szolgáló vonatkozása.

A tanító néni minden kisdíáknak kiosztott egy papírlapot. A lap tetejére egy képzeletbeli boszorkány volt feliskicelve (ugye mondtam, hogy ez az ünnep nem tartozik a kedvenceim közé?), ahogy éppen egy forrongó üst mellett áll. A lapon szereplő kérdés pedig – hogy beindítsa a gyerekek képzeletét és próbára tegye fogalmazási készségeiket – a következő volt: „Éppen most itál meg egy pohárral a boszorkány főzetéből. Mi történt veled?” Szeretném leszögezni, hogy e történet megosztásával nem tippeket szeretnék adni a tanítóknak.

„Éppen most itál meg egy pohárral a boszorkány főzetéből. Mi történt veled?” Legjobb írói készségeit elővéve kislányunk a következőket írta: „Meg fogok halni, és a mennyben leszek. Tetszeni fog nekem. Szeretni fogom, mert ott a legjobb lenni, mivel együtt lehetünk Mennyei Atyánkkal.” Ez a válasz valószínűleg meglepte a tanító nénijét; amikor azonban a lányunk hazatérően megmutatta nekünk a dolgozatát, feltűnt, hogy egy csillagot kapott rá, mely a legmagasabb osztályzat volt.

A valós életben valódi, nem pedig képzeletbeli nehézségekkel nézünk szembe. Létezik fájdalom – fizikai, érzelmi és lelki. Szívfájdalommal tölthet el, amikor a körülmények másképp

alakulnak, mint ahogy azt elképzeltük. Igazságtalanságok érhetnek minket, amikor látszólag nem szolgáltunk rá a helyzetünkre; csalódások, amikor valaki, akiben megbíztunk, cserben hagy bennünket. Vannak egészségügyi és anyagi nehézségek, melyek eltéríthetnek. Lehetnek olyan kétkedő időszakaink, amikor az egyházi tanok vagy történelem dolgai meghaladják jelenlegi tudásunkat.

Amikor nehézségeket tapasztalunk az életünkben, mi az azonnali válaszuk? Zavar, kétkedés vagy lelki visszahúzódás? A hitünk gyengülése? Istent vagy másokat hibáztatunk a körülményeinkért? Vagy az az első reakciónk, hogy felidézzük, kik is vagyunk: egy szerető Isten gyermekei? Vajon társul-e ehhez abszolút bizalom abban, hogy Ő azért engedi, hogy földi szenvedésekben legyen részünk, mert tudja, hogy azok meg fognak áldani bennünket, és hogy általuk – amolyan tisztító tűzként – Hozzá hasonlóa

válhatunk és szert tehetünk mennyei örökségünkre?⁹

Nemrégiben Jeffrey R. Holland elderrel voltam egy gyűlésen. Egy arról a tantételről szóló tanításban, hogy a halandó élet kínzó lehet, a nehézségeinknek viszont örökkévaló céljuk van – még akkor is, ha éppen akkor ezt nem értjük –, Holland elder a következőt mondta: „Tiéd lehet, amit csak akarsz, vagy tiéd lehet valami sokkal jobb is.”

Öt hónappal ezelőtt feleségemmel, Diane-nel, David A. Bednar elder és felesége társaságában Afrikába látogattunk. A hatodik és egyben utolsó ország, ahova ellátogattunk, Libéria volt. Libéria gyönyörű ország, nagyszerű emberekkel és igen gazdag történelemmel – az élet azonban soha nem volt könnyű ott. A borzasztó szegénységet több évtizednyi labilis politikai helyzet és polgárháborúk súlyosbították. Mindezekon felül pedig a rettegett Ebolának is közel 5000 ember esett áldozatául annak legutóbbi kitérősekor. Miután az Egészségügyi

*Bár a pokol kérje e drága lelket,
Soha el nem hagyom, soha el nem
hagyom,
Soha el nem hagyom, nem hagyom
őt el!”¹⁰*

Életem egyik legjelentősebb lelki élménye során aznap egy igen mélyreható leckét tanultam meg. Olyan világban élünk, amelyben megfedkezhetünk arról, kik is vagyunk valójában. Minél több zavaró tényező vesz bennünket körül, annál könnyebb hétköznapiaként kezelni, majd figyelmen kívül hagyni, végül pedig elfelejteni az Istennel való kapcsolatunkat. A libériai szentek az anyagi dolgok terén nem bővelkedtek, lelkileg azonban látszólag mindenük megvolt. Monroviában aznap Isten fiainak és leányainak egy olyan csoportját láthattuk, akik tisztában voltak ennek igazával.

Napjainkban – függetlenül attól, hol élünk vagy milyenek a körülményeink – létfontosságú, hogy mindenekelőtt Isten gyermekeként tekintsünk önmagunkra. Ennek *tudata* lehetővé teszi, hogy hitünk gyarapodjon, folyamatos bűnbánatra fog indítani, és megadja nekünk az erőt, hogy „állhatatosak és rendíthetetlenek” legyünk a halandó utazásunk során.¹¹ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:13; kiemelés hozzáadva.
2. Zsoltárok 82:6; kiemelés hozzáadva.
3. Apostolok cselekedetei 17:29; kiemelés hozzáadva.
4. Tan és a szövetségek 76:24; kiemelés hozzáadva.
5. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.; kiemelés hozzáadva.
6. Thomas S. Monson: Szürke szárnyú kanárik. Első elnökségi üzenet, 2010. jún.; kiemelés hozzáadva.
7. Lásd Kolosszébeliek 1:13–15.
8. Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
9. Lásd Malakiás 3:2.
10. Mily szilárd alap az Isten ígéje. *Himnuszok*, 37. sz.
11. Móziás 5:15.

Világszervezet az Ebola-krízis után biztonságosnak nyilvánította, mi voltunk az egyházi vezetők első olyan csoportja, akik a területen kívülről érkeztek a fővárosba, Monroviába.

Egy nagyon forró és párás vasárnap délelőtt a városközpontban lévő egyik bérelt konferenciaterembe látogattunk el. Minden rendelkezésre álló széket felállítottak, összesen 3500-at. A résztvevők száma összesen 4100 volt. A jelenlévők közül szinte mindenkinek gyalog vagy valamilyen kényelmetlen közlekedési eszközön kellett odautaznia. A szenteknek nem volt egyszerű összegyűlniük. Mégis eljöttek. A legtöbben a kezdési időpontnál már jóval korábban odaértek. Amikor beléptünk, a csarnokban szinte szikrázott a lelkiesség. A szentek készen álltak arra, hogy tanítsák őket.

Amikor a beszélő egy szentírásvetset idézett, az egyháztagok hangosan mondták vele együtt a szöveget. Mindegy, hogy rövid vagy hosszú rész volt-e, a teljes gyülekezet egyetlen hangként szólalt meg. Habár ezt nem nagyon javasoljuk, mindenesetre igazán lenyűgöző volt, hogy tudták. És a kórus! Bámulatos volt. Egy lelkes kórusvezetővel az élen, valamint egy 14 éves fiatal férfival a zongoránál, az egyháztagok lelkesen és erőt sugározva énekeltek.

Aztán Bednar elder beszéde következett. Természetesen ez volt az összejevetel leginkább várt mozzanata

– hogy hallhassák, amint egy apostol tanít és bizonyoságot tesz. Beszéde közben egyszer csak – nyilvánvalóan valamilyen lelki utasítás hatására – Bednar elder megállt, és azt mondta: „Ismeritek a »Mily szilárd alap az Isten ígéje« című himnuszt?”

Úgy tűnt, mintha a 4100 főt számláló tömeg egyszerre kiáltotta volna, hogy „IGEN!”

Aztán megkérdezte, hogy tudják-e a 7. versszakot is.

A tömeg újra csak egybehangzó igennel válaszolt.

A „Mily szilárd alap az Isten ígéje” című himnusz Mormon Tabernákulum Kórus által az elmúlt 10 évben gyakran énekelt feldolgozása tartalmazza a 7. versszakot is, mely korábban nem túl gyakran csendült fel. Bednar elder így szólt: „Akkor énekeljük el az 1., 2., 3. és 7. versszakot!”

A kórusvezető habozás nélkül felpattant, az áronipapság-viselő zongorista pedig rögvest lelkesen elkezdte játszani a bevezető dallamot. Az 1., 2. és 3. versszakokat olyan meggyőződéssel énekeltek, amelyet azelőtt közösen felhangzó gyülekezeti himnusz során még soha nem tapasztaltam. A hang- és lelki erő foka aztán újabb szintre lépett, amikor a 4100 hang a hetedik versszakot kezdte énekelni, mely kijelentette:

*„A lelket, melynek Jézus volt reménye,
Nem engedem Én át az ellenségnek!”*

Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hol vannak a papság kulcsai és felhatalmazása?

A papsági felhatalmazás és kulcsok indítják be a motort, nyitják meg a menny kapuját, segítik elő a menny hatalmát, és egyengetik a szövetség ösvényét vissza a Mennyei Atyánkhoz.

A hogyan a téli délutáni nap alábukott az elnyúló, hófödte hegyvonulat mögött, a fagyos téli szél élesen szúrt az arcunkba és az orrunkba, mintegy szorgos rendezőként a síparadicsom parkolójában álló járművekhez parancsolva bennünket, hogy ott, az autók kényelmében, a fűtés hamarosan átmelegítse elgémberedett ujjainkat és lábujjainkat. A fagyott hó ropogása minden lépésünkönél megerősítette, hogy rendkívül hideg van.

Családunk vidám napot töltött a sípályákon, és ez a nap most a fagyos végéhez közeledett. Az autóhoz érve benyúltam a kulcsért a kabátom zsebébe. Majd egy újabb és újabb zsebbe. „Hol van a kulcs?” Mindenki türelmetlenül várt a kulcsra! Az akkumulátor fel volt töltve, és minden rendszer – beleértve a fűtést is – készen állt az indulásra, kulcs nélkül azonban a lezárt ajtók nem engedtek be senkit; a kulcs nélkül a motor nem indítja be a járművet.

Akkor a gondolataink elsősorban a körül forogtak, hogy miként fogunk

bejutni az autóba és felmelegedni, mégsem tudtam elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy kell itt valami tanulságnak is lennie. Kulcs nélkül ez a bámulatos mérnöki csoda alig volt több holmi műanyag- és fémkupacnál. Habár az autóban nagy lehetőségek rejlettek, kulcs nélkül nem

tudta betölteni azt a szerepét, amelyre szánták.

Minél többször gondolok vissza erre az élményre, annál mélyebbé válik számomra ennek a hasonlatnak az értelme. Ámulok Mennyei Atyánknak a gyermekei iránti szeretetén. Csodálattal állok a mennyei látogatás és az örökkévalóság ama fenséges látomásai előtt, melyeket Isten Joseph Smithre ruházott. Különösen pedig a papsági felhatalmazás és papsági kulcsok visszaállítása tölti el szívemet túlcorduló hálával. E visszaállítás nélkül ki lennénk zárva abból a járműből, amely szükséges a szerető mennyei szüleinkhez visszavezető utazásunkhoz. Minden olyan szabadító szertartás elvégzése, melyek a szövetség Mennyei Atyánk színe elé visszavezető ösvényét alkotják, megköveteli a papsági kulcsok által történő megfelelő irányítást.

1829 májusában Keresztelő János megjelent Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek, rájuk ruházta az ároni papságot és az ahhoz a papsághoz tartozó kulcsokat. Nem sokkal később Péter, Jakab és János rájuk ruházta a melkisédeki papság kulcsait.¹

Egy majdnem hét évvel későbbi vasárnapon a Kirtland templomban, csupán egy héttel annak felszentelése után, „az Úr, Jehova dicsőségben megjelenik” Josephnek és Olivernek, amely eseményt Mózes, Illés és Éliás megjelenése követ, akik átadták „kulcsaikat és adományozási korszakaikat”.² A visszaállított papsági felhatalmazás és ezek a kulcsok évszázadokon át el voltak veszve. Ugyanúgy, ahogy a családkunk ki volt zárva az autóból az elveszett kulcs miatt, úgy volt Mennyei Atya összes gyermeke is kizárva Jézus Krisztus evangéliumának szabadító szertartásai- ból – mígnem ezek a mennyei hírnökök elvégeztek egy isteni visszaállítást. Soha, de soha többé nem kell feltennünk a kérdést: „Hol van a kulcs?”

Tavaly egy gyönyörű őszi napon ellátogattam a Pennsylvania állam északkeleti részén található békés erdőbe, mely a szentírásokból Harmony néven ismert, ahol is Keresztelő

János megjelent Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek, és visszaállította az ároni papságot. Én is ott álltam a Susquehanna folyó partján, ahol Joseph és Oliver megkeresztelkedett, felhatalmazással és kulcsokkal felruházva. Ugyanezen folyó közelében jelent meg Péter, Jakab és János, és állította vissza a melkisédeki papságot, valamint az ahhoz tartozó kulcsokat.³

E helyszínek, valamint Joseph és Emma újra megépített első otthona, ahol a Mormon könyvének legnagyobb része le lett fordítva, Emma szüleinek közeli otthona, illetve az új gyülekezeti házba foglalt látogatóközpont alkotják együttesen a megújult „Papság visszaállításának helyszínét”, melyet Russell M. Nelson elnök szentelt fel tavaly szeptemberben. Ottlétemkor éreztem az ottani szent földön történt mennyei események hatalmát és valóságát. Az az élmény a papsági felhatalmazásról és a papsági kulcsokról való elmélkedésre,

tanulmányozásra és imára sarkallt engem, ami pedig azt a vágyat keltette bennem, hogy megosszam az egyházban lévő fiatal férfiakkal és fiatal nőkkel, hogyan áldhatja meg őket a papsági felhatalmazás és a visszaállított kulcsok.

Először is hasznos lehet megérteni ezeket a kifejezéseket. A papság vagy papsági felhatalmazás úgy lett meghatározva, mint „Isten hatalma és felhatalmazása”,⁴ illetve „a legnagyobb hatalom ezen a földön”.⁵ A papsági kulcsokat is meghatározták, hogy megérthessük azokat: „A papsági kulcsok az a felhatalmazás, amelyet Isten adott a papsági vezetőknek, hogy irányítsák, felügyeljék és kormányozzák papságának használatát a földön.”⁶ A papsági kulcsok felügyelik a papsági felhatalmazás gyakorlását. Az egyházban feljegyzést eredményező szertartások kulcsokat igényelnek, és nem végezhetők el felhatalmazás nélkül. Dallin H. Oaks elder azt tanította, hogy „végső soron a papság összes kulcsát Jézus Krisztus birtokolja, akié ez a papság. Ő határozza meg, hogy mely kulcsokat ruházza át a halandókra, ahogyan azon kulcsok használatának módját is.”⁷

Nos, a ti számotokra, fiatal férfiak és fiatal nők, három módot gondoltam át, melyekkel „megtalálhatjátok a kulcsokat”, vagyis a saját életetek és mások életének megáldására használhatjátok a papsági kulcsokat.

Az első a misszionáriusi szolgálatra való felkészülés

Fiatal fivéreim és nőtestvéreim, talán nem jöttetek még rá, de Izráel összegyűjtésének Mózes által visszaállított kulcsai teszik lehetővé a misszionáriusi munkát a mi adományozási korszakunkban. Gondoljunk csak a mintegy 75 000 főből álló teljes idejű misszionáriusok hadára, akik e kulcsok irányítása alatt munkálkodnak. Ezt

észben tartva ne feledjétek, hogy soha sincs számotokra túl korán elkezdni a misszionáriusi szolgálatra való felkészülést. A *Fiatalság erősségeért* füzetben azt olvashatjuk, hogy „fiatal férfiak, akik az ároni papságban szolgál[tok], ...szorgalmasan munkálkodva készülj[etek] fel, hogy misszionáriusként képviselhes[sétek] az Urat!”⁸ Fiatal nők, ti is felkészülhettek, de ti nem vagytok „ugyanazon kötelezettség alatt, mint a fiatal férfiak”.⁹ Felkészülésetek összessége azonban, akár fogtok teljes idejű misszionáriusokként szolgálni, akár nem, élethosszig tartó haszonnal jár majd számotokra egyháztag misszionáriusként.

A második módja a „kulcsok megtalálásának” a templomlátogatás

Az ószövetségi Illés próféta által visszaállított pecsételési kulcsok teszik lehetővé, hogy szertartások menjenek végbe a szent templomokban. Az e templomokban elvégzett szertartások teszik lehetővé az egyéneknek és családoknak, hogy visszatérjenek mennyei szüleink színe elé.

Arra buzdítunk titeket, fiatal férfiak és fiatal nők, hogy kutassátok és találjátok meg az őseitek neveit, és végezzetek értük helyettes általi keresztelést a templomban. Látjuk, hogy most mindez már jelentős és korábban soha nem tapasztalt mértékben zajlik szerte a világon! Számos templomban reggeltől késő estig megtöltik a keresztelőhelyiséget a fiatal férfiak és fiatal nők. Amint szent szertartások kerülnek elvégzésre ezekben a templomokban, olyan kulcsok fordulnak el, melyek lehetővé teszik a családoknak, hogy összeköttessenek.

Látjátok a kapcsolatot a papsági kulcsok és az áldások között? Amint elkezdtek ezzel a munkával foglalkozni, szerintem rá fogtok jönni,

hogy az Úr ott van annak részleteiben. Egy eset jól mutatja ezt. Nemrégiben hallottam egy édesanyjáról, aki rendszeresen elkísérte a gyermekeit a templomba, helyettes általi kereszteleseket végezni. Az egyik nap, miután ez a család már végzett a keresztelesekkel és kilépni készültek a templomból, bejött a keresztelőhelyiségbe egy férfi, aki egy nagy köteg nevet hozott a saját családjából. Felismerve, hogy senki sem maradt a keresztelőhelyiségben, aki segédkezhetett volna ezeknél a neveknel, az egyik templomszolga utolérte az indulófélben lévő családot, és megkérdezte a fiatalokat, nem mennének-e vissza, hogy újból átöltözzenek és segédkezzenek a kereszteleseknél. Ők készségesen beleegyeztek és visszamentek. Miközben a fiatalok a kereszteleseket végezték, a jelen lévő édesanyjuk fülét ismerős nevek ütötték

meg, és hamarosan mindenki ámulatára rájött, hogy a férfi kötegében lévő családi nevek egyúttal az ő családjának is az ősei. Mily édes, gyengéd irgalom ez a számukra!

Két héttel ezelőtt lett felszentelve a Provói Városcsözpont templom az egyház 150. működő templomaként a világon. Említsük meg, hogy amikor Thomas S. Monson elnököt apostolként támogatták 1963-ban, az egyháznak 12 működő temploma volt. A templomok egyre közelebb és közelebb kerülnek hozzátok. Mindazonáltal ti, akik olyan helyen éltek, ahol a távolság vagy a körülmények nem teszik lehetővé a rendszeres templomlátogatást, mindig tartsátok magatokat a belépésre érdemesen. Fontos munkát végezhetek a templomon kívül is a családotokhoz tartozó nevek felkutatásával és benyújtásával.

Végül a harmadik: Hittel menjetelek előre!

Az őszövetségi Ábrahám próféta nagy áldást kapott az Úrtól a saját adományozási korszakában, melyet gyakran az ábrahámi szövetségnek is neveznek. Évezredekkel később visszaállították az evangélium Ábrahámnak való adományozási korszakának áldásai. Ez akkor történt, amikor Éliás próféta megjelent Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a Kirtland templomban.

E visszaállítás révén mindegyikötök hozzáférhet azokhoz a nagy áldásokhoz, melyek Ábrahámnak meglettek ígérve. Ezek az áldások a tiétek lehetnek, ha hithűek maradtok és érdemesen éltek. *A fiatalság erősségeért* füzetben néhány nagyon gyakorlatias útmutatással szolgálnak számotokra azzal kapcsolatban, hogy miként „menjetelek előre hittel”. Összefoglalom e tanácsok egy részét: „Ahhoz, hogy teljesen olyan légy, amilyennek az Úr szeretne látni téged, minden reggel és este térdelj le és imádkozz az Úrhoz! [...] Tanulmányozd a szentírásokat minden egyes nap, és az olvasottakat alkalmazd az életedre! [...] Igyekezz minden egyes nap engedelmes lenni! [...] Minden körülmények között kövesd a próféták... tanításait! [...] Légy alázatos és készségesen figyelj a Szentlélekre, és reagálj a sugalmazásaira!”

Ezt a tanácsot egy olyan ígérekhez vezető ígéret követi, amelyek Ábrahám áldásain keresztül érkeznek: „Amennyiben így teszel, az Úr jóval többet hoz majd ki az életedből, mint amire saját magad képes lennél. Megnöveli lehetőségeid számát, kiszélesíti látókörödöt és megerősít téged. Megadja a szükséges segítséget, hogy szembe tudj nézni a megpróbáltatásokkal és a kihívásokkal. A bizonyosságod megerősödik, és igaz öröme lersz, miközben megismered

Mennyei Atyádat és az Ő Fiát, Jézus Krisztust, és megérzed az irántad táplált szeretetüket.”¹⁰

Összefoglalva: készüljetelek fel a misszionáriusi szolgálatra, járjatek templomba és menjetelek előre hittel!

Zárszó

Most pedig zárjuk ott, ahol elkezd-tük, a jeges parkolóban ragadva és ezt kérdezgetve: „Hol van a kulcs?” Mellesleg aznap este valamivel később csodálatos módon megtaláltam a kulcsot, amely még a hegyoldalban esett ki a zsebemből. Az Úr megmutatta, hogy nem fogja hagyni, hogy azon kulcsok vagy felhatalmazás nélkül ácsorogjunk a farkasordító hidegben, melyek biztonságban hazavezetnek Őhozá.

Ha olyanok vagytok, mint én, akkor a mindennapi életben gyakran kapjátok magatokat azon, hogy ezt kérditek: „Hol van a kulcs” – az autóhoz, az irodához, a kapuhoz vagy az ajtóhoz? Amikor ez történik velem, magamban önkéntelenül is elmosolyodom, mert miközben a kulcsot keresgélem, azon veszem észre magamat, hogy a papsági kulcsokon tűnődöm, valamint Thomas S. Monson elnökön, akit „prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként”¹¹ támogatunk, és az egyetlen személyként, akinek felhatalmazása van az összes papsági kulcs gyakorlására.

Igen, a kulcsok biztonságosan ott vannak a próféták, látnokok és kinyilatkoztatók birtokában. Ráruháztatnak másokra, illetve továbbadatnak és kijelöltetnek nekik az Úr akaratának megfelelően, az egyház elnökének irányítása alatt.

Tanúbizonyosságomat teszem, hogy a papsági felhatalmazás és a papsági kulcsok indítják be a motort, nyitják meg a menny kapuját, segítik elő a menny hatalmát, és egyengetik a szövetség ösvényét vissza a mi szerető Mennyei Atyánkhoz.

Imádkozom, hogy ti, a fiatal férfiak és fiatal nők felnövekvő nemzedéke, „Krisztusba vetett állhatatossággal... törekedjetelek majd előre”,¹² hogy megérthessétek: szent kiváltságotok azok irányítása alatt cselekedni, akik birtokolják a papsági kulcsokat, melyek megnyitják számotokra a menny áldásait, ajándékait és hatalmait.

Tanúbizonyosságomat teszem az Atyaistenről; a Szabadítónkról és Megváltónkról, Jézus Krisztusról; a Szentlélekről; valamint az evangélium visszaállításáról ezekben az utolsó napokban. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Joseph Smith története 1:68–72.
2. Tan és a szövetségek 110. szakasz fejléce.
3. Lásd Tan és a szövetségek 128:20.
4. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* [2010]. 8. oldal.
5. Boyd K. Packer: Papsági hatalom az otthon falain belül. (Világméretű vezetőképző gyűlés, 2012. febr.); lds.org/broadcasts; lásd még James E. Faust, “Power of the Priesthood,” *Ensign*, May 1997, 41–43.
6. 2. kézikönyv, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks: A papság kulcsai és felhatalmazása. *Liahóna*, 2014. máj. 50.
8. *A fiatalság erősségeért* (füzet, 2011). 43.
9. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2012. nov. 5.
10. *A fiatalság erősségeért*, 42–43.
11. Lásd a Támogatott tisztségviselők nyomtatványokat, melyeket évente az egyházközségi és cövekkonferenciákon olvasnak fel.
12. 2 Nefi 31:20.

Kevin R. Duncan elder
a Hetvenektől

A megbocsátás gyógyító balzsama

A megbocsátás dicsőséges, gyógyító tantétel. Nem szükséges kétszeres áldozattá válnunk. Képesek vagyunk megbocsátani.

Minden, ami Istentől való, felöleli a szeretetet, a világosságot és az igazságot. Emberi lényekként mégis egy bukott világban élünk, mely olykor sötétséggel és zavarodottsággal teli. Nem meglepő hát, ha az emberek hibákat vétenek, igazságtalanságok történnek, és bűnöket követnek el. Ennek eredményeként nincsen olyan élő lélek, aki egyszer-máskor ne válna áldozattául valaki más gondatlan tetteinek, sértő viselkedésének, sőt akár bűnös magatartásának. Olyasvalami ez, ami mindannyiunkban közös.

Hálás vagyok, hogy Isten – a gyermekei iránt érzett szeretete és irgalma miatt – módot adott arra, hogy segítsen átkelnünk az élet ilyesfajta, olykor viharos tapasztalatain. Menekülőutat biztosított mindazok számára, akik mások helytelen tetteinek áldozatává lesznek. Megtanította nekünk, hogy képesek vagyunk megbocsátani. Ha áldozatul is esünk egyszer valaminek, nem kell kétszeres áldozattá válnunk amiatt, hogy a gyűlölet, a keserűség, a fájdalom, a neheztelés, sőt akár a bosszú terhét cipeljük. Megbocsáthatunk és szabaddá válhatunk!

Sok évvel ezelőtt egy kerítés javítása közben egy apró szálka került az ujjamba. Tettem egy gyengécske kísérletet az eltávolítására, és azt gondoltam, sikerrel jártam, de kiderült, hogy nem így volt. Ahogy telt az idő, a bőr benőtte a szálkát, és egy kis púp keletkezett az ujjamon. Nagyon zavaró volt, és időnként fájdalmas is.

Évekkel később úgy döntöttem, hogy végre teszek valamit. Mindössze annyit

csináltam, hogy kenőccsel bekentem a púpot, és lefedtem sebtapasszal. Ezt az eljárást gyakran megismételtem. El sem tudjátok képzelni a meglepetésemet, amikor egyik nap, amikor levettem a tapaszt, a szálka kijött az ujjamból!

A kenőcs felpuhította a bőrt, és kivezető utat biztosított annak, ami a fájdalom forrása volt oly sok éven át. Miután a szálka kikerült, az ujjam hamarosan begyógyult, és mára már nyoma sincs a sérülésnek.

Hasonlóképpen a meg nem bocsátó szív is oly sok szükségtelen fájdalmat táplál. Amikor alkalmazzuk a Szabadító engesztelésének gyógyító balzsamát, akkor Ő meglágyítja a szívünket, és segít megváltoznunk. Ő képes *meggyógyítani* a sebzett lelket (lásd Jákób 2:8).

Meggyőződésem, hogy a legtöbbünk szeretne megbocsátani, de nagyon nehéznek találjuk azt. Amikor igazságtalanságot tapasztalunk, hajlamosak vagyunk rögtön azt mondani: „Ez az ember helytelenül cselekedett. Büntetést érdemel. Hol van az igazság?” Tévesen azt gondoljuk, hogy *ha* mi megbocsátunk, akkor azzal valahogyan meghiúsul az igazságszolgáltatás, és elmarad a büntetés.

Ez egyszerűen nem így van. Isten minden jogos büntetést kimér majd, hiszen az irgalom nem lophatja meg az igazságosságot (lásd Alma 42:25). Isten szeretetteljesen erről biztosít benneteket és engem is: „Hagyjátok egyedül nálam az ítélkezést, mert az enyém az, és én fogok megfizetni. [Azonban] békesség legyen veletek” (T&Sz 82:23). Jákób, a Mormon könyvebeli próféta azt ígérte, hogy „ő meg fog vigasztalni a megpróbáltatásaitokban, és szót emel az ügyetekben, és igazságosságot küld le azokra, akik az elpusztításotokra törekednek” (Jákób 3:1).

Ha áldozatokként mi *hithűek* vagyunk, akkor komoly vigaszt

jelenthet az a tudat, hogy Isten kárpótol majd bennünket minden elszenvedett igazságtalanságért. Joseph B. Wirthlin elder azt tanította: „Az Úr a hithű embereket minden veszteségért kárpótolja. [M]inden ma ejtett könny... az öröm és hála könnyeivel végül százszorosan vissza lesz térítve.”¹

Miközben igyekszünk megbocsátani másoknak, arra is próbálunk emlékezni, hogy mindannyian növekedünk lelkieleg, viszont mindannyian különböző szinten tartunk. Míg a fizikai testben lezajló változások és növekedés könnyen megfigyelhető, addig a lelkünkben végbemenő növekedés nehezen látható.

A másoknak való megbocsátás egyik kulcsa az, hogy igyekezzünk úgy látni

őket, ahogyan Isten. Időnként Isten félrevonhatja a függönyt, és megáldhat bennünket azzal az ajándékkal, hogy belelássunk egy olyan ember szívébe, lelkébe és lényébe, aki megbántott bennünket. Ez a bepillantás akár odáig is vezethet, hogy túlszordul a szeretet ébred bennünk e személy iránt.

A szentírások azt tanítják, hogy Isten gyermekei iránt érzett szeretete tökéletes. Tudja, hogy képesek a jóra, a múltjuktól függetlenül. Nincs még egy olyan ember, aki agresszívabb vagy keményebb ellensége lett volna Jézus Krisztus követőinek a társai Saulnál. Mégis, amint Isten megmutatta a világosságot és az igazságot Saulnak, a Szabadító oly elkötelezett,

lelkes és rettenthetetlen tanítványa lett, mint korábban senki más. Saul lett Pál apostol. Élete csodálatos példát nyújt arra, hogy Isten nemcsak olyannak látja az embereket, amilyenek most, hanem olyannak is, amilyenekké válhatnak. Mindannyiunk életében vannak olyan sauli személyek, akikben páli lehetőségek rejlenek. El tudjátok képzelni, milyen más lenne a családjuk, a közösségünk és az egész világ, ha mindannyian igyekeznénk úgy látni egymást, ahogyan Isten lát bennünket?

Túl gyakran tekintünk úgy a vétékezőre, mint egy jéghegyre – csak a csúcsát látjuk, és nem nézünk a felszín alá. Nem ismerünk mindent, ami egy ember életében zajlik. Nem ismerjük

a múltját; nem ismerjük a küzdelmeit; nem tudjuk, milyen fájdalmakat hordoz. Testvérek, kérlek, ne értsetek félre! A megbocsátás nem elnézés. Nem igazoljuk a helytelen viselkedést, és nem hagyjuk, hogy bárki rosszul bánjon velünk *azért, mert* nehézségei, fájdalmai vagy gyengeségei vannak. De *képesek lehetünk* jobban megérteni őt, és békességre lelni, amikor látjuk az összképet.

Bizonyos, hogy a lelkileg kevésbé érett emberek súlyos hibákat követhetnek el – mégis, egyikünket sem szabadna *meghatározni* pusztán a valaha elkövetett legrosszabb cselekedete alapján. Isten a tökéletes bíró, aki képes a felszín alá látni. Mindent tud és mindent lát (lásd 2 Nefi 2:24). Azt mondta: „Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de töletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok” (T&Sz 64:10).

Maga Krisztus, amikor jogtalanul vádolták, majd kegyetlenül rátámadtak, megverték és hagyták szenvedni a kereszten, abban a pillanatban azt mondta: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek” (Lukács 23:34).

Rövidlátó hajlamunk miatt olykor könnyedén táplálunk ellenérzéseket azok iránt, akik nem úgy cselekednek vagy gondolkodnak, ahogyan mi. Kirekesztő hozzáállást alakítunk ki olyan tényezők alapján, mint hogy valaki nem a mi csapatunknak szurkol, eltérő politikai nézeteket vall vagy különböző vallási hitelvei vannak.

Russell M. Nelson elnök bölcs tanácsot adott, amikor azt mondta: „A változatos vallási és politikai meggyőződéseket vallók meghallgatásának alkalmi elősegíthetik az elfogadást és a megismerést.”²

A Mormon könyve beszél egy olyan időszakról, amikor „az egyház népe

kezd[ett] felemelkedni szemei kevélységében, és... kezd[tek] gúnyosak lenni egymás iránt, és üldözni kezd[tek] azokat, akik nem az ő saját akaratak és tetszésük szerint hílt[ek]” (Alma 4:8). Emlékezzünk mindannyian, hogy Isten nem nézi a mez színét vagy a politikai pártot, hanem – Ammon kijelentése szerint – „letekint mind az emberek gyermekeire; és ismeri a szív összes gondolatát és szándékát” (Alma 18:32). Testvérek, az élet versengései közepette, ha nyerünk, akkor nyerünk kegyesen. Ha veszítünk, veszítünk kegyesen. Hiszen ha egymás iránti kegyelemmel élünk, akkor kegyelem lesz a jutalmunk az utolsó napon.

Éppúgy, ahogy egyszer-másor mások helytelen tetteinek áldozataivá válunk, olykor mi magunk vagyunk az elkövetők. Mindannyiunknak vannak hiányosságai, és szükségünk van kegyelemre, irgalomra és megbocsátásra. Emlékeznünk kell arra, hogy saját bűneink és vétkeink bocsánatának feltétele az, hogy megbocsássunk másoknak. A Szabadító azt mondta:

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Máté 6:14–15).

Mindazon dolgok közül, amelyeket a Szabadító elmondhatott volna

a miatyánkban – mely figyelemre méltóan rövid –, érdekes, hogy éppen azt foglalta bele: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek” (Máté 6:12; 3 Nefi 13:11).

Éppen a megbocsátás az oka annak, hogy Isten elküldte az Ő Fiát, ezért örvendezünk annak, hogy Ő mindannyiunk számára gyógyítást kínál. A Szabadító engesztelése nem csupán azokért adatott, akiknek bűnbánatra van szükségük, hanem azokért is, akiknek meg kell bocsátaniuk. Ha gondot okoz számotokra, hogy megbocsássatok valakinek, vagy akár saját magatoknak, akkor kérjétek Isten segítségét! A megbocsátás dicsőséges, gyógyító tantétel. Nem szükséges kétszeres áldozattá válnunk. Képesek vagyunk megbocsátani.

Tanúságomat teszem Isten minden gyermeke iránt érzett kitartó szeretetről és türelméről, valamint az Ő azon vágyáról, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret bennünket (lásd János 15:9, 12). Amint így teszünk, áttörjük e világ sötétségét az Ő mennyei királyságának dicsősége és fenségessége felé. Szabadok leszünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph B. Wirthlin: Jöjjön, aminek jönnie kell, és szeresd azt! Liahóna, 2008. nov. 28.
2. Russell M. Nelson, “Listen to Learn,” *Ensign*, May 1991, 23.

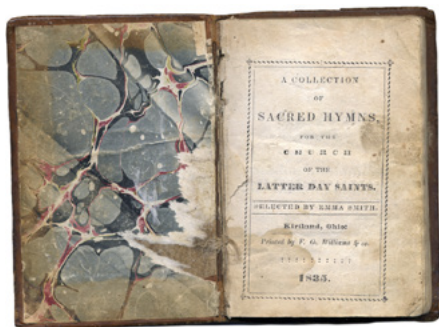
Steven E. Snow elder
a Hetvenektől

Légy alázatos

Az alázat tesz bennünket jobb szülőkké, fiakká és leányokká, férjékké és feleségekké, ismerőssé és barátokká.

Aldottak vagyunk az egyházban, hogy birtokunkban lehet olyan himnuszok gyűjteménye, melyek segítenek ének által hódolni. Egyházi gyűléseinken „a himnuszok meghívják az Úr Lelkét, és áhítatot teremtenek. Egységet alakítanak ki köztünk, egyháztagnak között, valamint általuk dicsérhetjük az Urat. A legnagyobb és leggyakrabban használt himnuszok [éneklése jelent].”¹

Mindössze néhány hónappal az egyház megszervezését követően Joseph Smith próféta kinyilatkoztatást kapott felesége, Emma részére. Az Úr a következő utasítást adta számára: „[K]észíts válogatást szent himnuszokból, amint az megadatik neked, ami neked tetsző, hogy legyen az egyházamban.”²

Az utolsó napi szent himnuszokgyűjtemény első, 1836-ban kelt kiadása

Emma Smith össze is állított egy himnuszgyűjteményt, amely először 1836-ban jelent meg ebben a kirtlandi kiadványban.³ Ebben a vékony könyvecskében mindössze 90 összegyűjtött ének volt, melyek közül több is más – protestáns – felekezet himnusza volt. Huszonhatot közülük William W. Phelps szerzett, aki később összeállította és kinyomtatta a himnuszokgyűjteményt. Ebbe csak a szövegeket jegyezték le, nem társult kotta a versekhez. Ez a szerény kis himnuszgyűjtemény hatalmas áldásnak bizonyult az egyház korai tagjai számára.

Angol nyelvű himnuszokgyűjteményünk legújabb kiadása 1985-ben jelent meg. Az Emma által oly sok évvel korábban kiválasztott himnuszok közül számos még mindig megtalálható a jelenlegi kiadásban, mint például a „Tudom, hogy jó Megváltóm él” és a „Mily szilárd alap az Isten ígéje” című.⁴

Az egyik új dal az 1985-ös himnuszokgyűjteményben az „Alázatos légy a bajban” című.⁵ E békés himnuszt Grietje Terburg Rowley írta, aki tavaly hunyt el. 1950-ben, Hawaii csatlakozott az egyházhoz, ahol egy iskolában tanított. Rowley nőtestvér az Általános Zenei Bizottságban szolgált, és segített a himnuszok több nyelvre történő átültetésében. Az „Alázatos légy a bajban”

szövegét két szentírásversre alapozta: a Tan és a szövetségek 112:10-re és az Ether 12:27-re. Az Ether könyvében lévő vers így szól: „És ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. Gyengeséget adok az embereknek, hogy alázatosak legyenek; ...mert ha megalázkodnak előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat.”

A többi egyházi himnuszhoz hasonlóan az „Alázatos légy a bajban” is tiszta és egyszerű igazságokat tanít. Megtanítja nekünk, hogy ha alázatosak vagyunk, akkor az imáink válasza találnak; békesség lesz elménkben; hatékonyabban szolgálhatunk az elhívásainkban; és ha továbbra is hithűek maradunk, akkor végül visszatérünk majd Mennyei Atyánk színe elé.

A Szabadító azt tanította követőinek, hogy meg kell alázkodniuk – mint egy kisgyermeknek – ahhoz, hogy beléphessenek a menny királyságába.⁶ Gyermekünk nevelése során segítenünk kell nekik alázatosnak maradni, miközben a felnőttkorba érnek. Ezt nem azzal érjük el, hogy gorombasággal megtörjük a lelküket, vagy hogy túl durvák vagyunk a fegyelmezés terén. Önbizalmuk és önbecsülésük táplálása során meg kell tanítanunk nekik az önzetlenséget, a kedvességet, az engedelmességet, a kevélységtől való mentességet, az udvariasságot és a szerénységet tulajdonságait. Meg kell tanulniuk örömet lelni a testvéreik és a barátaik sikerében. Howard W. Hunter elnök azt tanította, hogy „őszintén kell törődnünk mások sikerével”.⁷ Ha nem így történik, akkor gyermekeink az önreklámozás és mások túlszárnyalása, az irigység és a kortársaik sikerei miatt érzett nehezeltetés megszálloztjaivá válhatnak. Hálás vagyok édesanyámért, aki – amikor kisfiú koromban látta, hogy túlságosan

el vagyok telve magammal – mindig azt mondta: „Fiam, most igazán nagy hasznát vennéd némi alázatnak.”

Az alázat azonban nem olyasmi, amit csak a gyermekek tanítására kell tartogatni. Mindannyiunknak igyekeznünk kell, hogy alázatosabbak legyünk. Az alázat elengedhetetlen az evangélium áldásainak elnyeréséhez. Az alázat tesz képessé bennünket arra, hogy megtört szívvel rendelkezünk, amikor bűnt követünk el vagy hibákat vétünk, és lehetővé teszi számunkra, hogy bűnbánatot tartsunk. Az alázat tesz bennünket jobb szülőkké, fiakká és leányokká, férjékké és feleségekké, ismerősekké és barátokká.

Másrészről viszont a szükségtelen büszkeség semmissé teheti a családi kapcsolatokat, felbonthatja a házasságokat és elpusztíthatja a barátságokat. Különösen fontos emlékeznünk az alázatra, amikor érezzük, hogy viszály támad az otthonunkban. Gondoljatok arra, mennyi szívfájdalmat kerülhetnétek el azzal, ha alázatot gyakorolva azt mondanátok: „Bocsánat”; „Ez meggondolatlanság volt részemről”; „Mit szeretnél, mit tegyek?”; „Nem úgy gondoltam”; vagy „Nagyon büszke vagyok rád”. Ha ezeket az egyszerű kifejezéseket alázatosan használjuk, akkor kevesebb viszálykodás és több békesség lesz az otthonainkban.

Az élet már önmagában is lehet alázatra indító élmény, és gyakran az is. Baleset és betegség, egy szeretünk halála, párkapcsolati gondok, sőt még pénzügyi nehézségek is térdre kényszeríthetnek bennünket. Akár saját hibánkon kívül, akár helytelen döntéseink és rossz ítéelképességünk miatt kerülünk is e nehéz helyzetekbe, ezek a megpróbáltatások mind alázattal tesznek. Ha úgy döntünk, hogy lelkiileg fogékonyak leszünk, valamint alázatosak és taníthatóak maradunk,

akkor imáink buzgóbbak lesznek, a hit és a biznyság pedig növekszik, miközben legyőzzük halandó létünk megpróbáltatásait. Mindannyian várjuk a felmagasztosulást – mielőtt azonban ez bekövetkezhetne, ki kell tartanunk az úgynevezett „alázat völgyében”.⁸

Hosszú évekkkel ezelőtt 15 éves fiunk, Eric, súlyos fejsérülést szenvedett. Szívszaggató volt őt heteken át kómában látni. Az orvosok azt mondták, bizonytalanok a jövőjével kapcsolatban. Érthetően kitörő örömmel fogadtuk, amikor kezdte visszanyerni az eszméletét. Úgy gondoltuk, most már minden rendben lesz – de tévedtünk.

Amikor felébredt, nem tudott járni, beszélni vagy önállóan enni. És ami a legrosszabb, elveszítette a rövidtávú memóriáját. Szinte mindenre emlékezett a baleset előtről, azonban képtelen volt észben tartani az ezt követő eseményeket, még a csupán néhány perccel korábban történeteket is.

Egy ideig attól féltünk, hogy egy 15 éves fejébe zárt fiunk lesz. A balesete előtt minden nagyon könnyen ment neki. Sportos és népszerű volt, valamint jól teljesített az iskolában. Azelőtt a jövője igen fényesnek látszott; most viszont azért aggódtunk, hogy lesz-e egyáltalán jövője, legalábbis olyan, amelyre emlékezne. Most ugyanis még a legalapvetőbb készségek újratanulása is hatalmas küzdelemmel járt. Nagyon alázatra indító időszak volt ez számára. És éppen ilyen alázatra indító volt a szülei számára.

Őszintén szólva azon tanakodtunk, hogyan történhetett velünk ilyesmi. Mindig igyekeztünk a helyes dolgokat tenni. Az evangélium szerinti élet igen magas helyen állt a családunk értékrendjében. Képtelenek voltunk megérteni, hogyan történhetett ilyen fájdalmas dolog velünk. Térdre kényszerültünk, miközben hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a felépülése hónapokat, sőt éveket vesz majd

igénybe. Még nehezebb volt az a fokozatos felismerés, hogy már sohasem lesz az az ember, aki korábban volt.

Ez idő alatt sok könny hullott, imáink pedig még szívből jövőbbek és őszintébbek lettek. Az alázatosság szemével lassacskán elkezdtek meglátni az apró csodákat, amelyeket fiunk e fájdalmas időszak során átélt. Fokozatosan javulni kezdett. A hozzáállása és a kilátásai is nagyon biztatóak voltak.

Ma Eric fiunknak egy csodálatos házastársa és öt gyönyörű gyermeke van. Szenvedélye az oktatás, emellett a közösség, valamint az egyház lelkes támogatója. Ami pedig a legfontosabb, továbbra is abban az alázatos szellemben él, amelyet oly régen megszerzett.

Mi lenne azonban, ha már az előtt alázatosak lehetnénk, hogy áthaladnánk eme „alázat völgyén”? Alma azt tanította:

„Áldottak... azok, akik megalázkodnak anélkül, hogy alázatosságra kényszerülnek”.

„Igen, ...sokkal áldottabb[ak], mint azok, akik [alázatosságra] kényszerülnek”.⁹

Hálás vagyok az olyan prófétáért, mint Alma, akik megtanították nekünk e nagyszerű tulajdonság értékét. Spencer W. Kimball, az egyház 12. elnöke azt mondta: „Hogyan lesz valaki alázatos? Véleményem szerint állandóan emlékeztetni kell függőségére. Kitől függünk? Az Úrtól. És hogyan emlékeztetjük erre magunkat? Igazi, állandó, hódolattal teli, hálás imával.”¹⁰

Nem lehet senki számára meglepő, hogy Kimball elnök kedvenc himnusza az „Ó, légy mindig velem”¹¹ című volt. Dallin H. Oaks elder beszámolt arról, hogy ezt a himnuszt énekelték

a Fivérek a leggyakrabban a templomban a Tizenkettek Kvórumában töltött kezdeti évei során. Ezt mondta: „Képzelték magatok elé a lelki hatását annak, amikor az Úr maroknyi szolgálója ezt a dalt énekli, mielőtt az Ő iránymutatásáért imádkoznának hatalmas feladataik betöltéséhez.”¹²

Bizonyoságot teszek arról, milyen fontos az alázat az életünkben. Hálás vagyok azokért az egyénekért is, akik Grietje Rowley nőtestvérhez hasonlóan lejegyezték azokat a sugalmazó szavakat és zenét, melyek segítenek nekünk megismerni Jézus Krisztus evangéliumának tanát, melynek része az alázat is. Hálás vagyok a himnuszok örökségeért, mert azok segítenek az énekeken keresztül kifejeznünk hódolatunkat; hálás vagyok az alázatért. Azért imádkozom, hogy mindannyian törekedjünk alázatra az életünkben, hogy jobb szülők, fiak és leányok, valamint a Szabadító jobb követői lehessünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Az Első Elnökség előszava. *Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Himnuszai* (1985). IX.
2. Tan és a szövetségek 25:11.
3. Az utolsó napi szent himnuszokkönyv első kiadásának címlapján szereplő dátumozás 1835, azonban a kiadvány egészen 1836 elejéig nem lett kész és elérhető.
4. Az 1835-ös himnuszokkönyvben megjelent himnuszok közül huszonhat szerepel a jelenlegi könyvben is (lásd Kathleen Lubeck, “The New Hymnbook: The Saints Are Singing!” *Ensign*, Sept. 1985, 7).
5. Alázatos légy a bajban. *Himnuszok*, 74. sz.
6. Lásd Máté 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, “The Pharisee and the Publican,” *Ensign*, May 1984, 66.
8. Anthon H. Lund, in Conference Report, Apr. 1901, 22.
9. Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 233.
11. Lásd Ó, légy mindig velem. *Himnuszok*, 50. sz.; lásd még Brent H. Nielson, “I Need Thee Every Hour,” *Ensign*, Apr. 2011, 16.
12. Dallin H. Oaks, “Worship through Music,” *Ensign*, Nov. 1994, 10.

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Hogy minden embert magamhoz vonzhassak”

Miközben közelebb kerülünk Istenhez, Jézus Krisztus engesztelésének képessé tevő ereje az életünk részévé válik.

A mikor Afrikában éltem, a Hetvenek tagjaként szolgáló Wilford W. Andersen eldertől kértem tanácsot abban, hogy miként segíthetnénk a szegénységben élő szenteknek. A számos figyelemre méltó meglátás mellett a következőt osztotta meg velem: „Minél nagyobb a távolság az adó és a fogadó fél között, a fogadó annál inkább kezdi azt érezni, hogy az, amit kap, jár neki.”

Erre az alapelve épít az egyház jóléti rendszere is. Amikor az egyháztagok nem tudnak saját szükségleteikről gondoskodni, először a családtagjaikhoz fordulnak. Azután pedig, amennyiben szükséges, fizikai szükségleteik kapcsán a helyi egyházi vezetőikhez is fordulhatnak segítségért.¹ A szükségét látókhöz az egyházi vezetők és a családtagok állnak a legközelebb, akik gyakran maguk is szembenéztek már hasonló körülményekkel, és értik, miként lehet a legjobban segíteni. Mivel közelebb állnak a segítő félhez, az e minta alapján segítségben részesülők hálásak, és kevésbé érzik, hogy mindez jár nekik.

Azon elgondolásnak, hogy „minél nagyobb a távolság az adó és a fogadó fél között, a fogadó annál inkább

kezdi azt érezni, hogy az, amit kap, jár neki”, mély lelki vonatkozásai is vannak. Mennyei Atyánk és Fia, Jézus Krisztus a legfőbb adományozók és segítők. Minél jobban eltávolodunk Tőlük, annál inkább érezzük magunkat jogosultnak. Azt kezdjük gondolni, hogy megérdemeljük a kegyelmet, és tartoznak nekünk az áldásokkal. Könnyebben nézünk másra, találunk hibákat, és érezzük magunkat

felháborodva – talán még megsértve is –, amikor valamilyen igazságtalanságot vélünk látni. Míg ezek az igazságtalanságok igen széles skálán mozoghatnak, amikor eltávolodunk Istentől, még az apró tökéletlenségek is hatalmasnak tűnnek. Úgy érezzük, hogy Istennek kötelessége mindent helyrehozni – méghozzá azonnal.

Azt a különbséget, melyet a Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz való közelségünk eredményez, a Mormon könyve is jól szemlélteti a Nefi és bátyjai, Lámán és Lemuel közötti éles különbségen keresztül.

- Nefi arra vágyott, hogy megismerje Isten rejtelseit, így az Úrhoz fohász- kodott, aki meglágyította szívét.² Lámán és Lemuel viszont távol voltak Istentől – nem ismerték Őt.
- Nefi panaszkodás nélkül fogadta el a nehéz feladatokat, Lámán és Lemuel azonban „sok dologban zúgolód- tak”. A zúgolódás a mai értelemben vett gyerekes nyafogás szentírás- beli megfelelője. A szentírások úgy írják, hogy „zúgolódtak, mert nem

ismerték annak az Istennek a cselekedeteit, aki teremtette őket”.³

- Mivel Nefi közel állt Istenhez, képes volt felismerni és méltányolni Isten „gyengéd irgalmasságát”.⁴ Ezzel ellentétben amikor Lámán és Lemuel látta, ahogy Nefi áldásokban részesül, „megharagudtak rá, mert nem értették az Úr cselekedeteit”.⁵ Lámán és Lemuel a kapott áldásaikra úgy gondoltak, hogy azok járnak nekik, és ingerülten azt feltételezték, hogy még többet is kellene kapniuk. Nefi áldásaira úgy tekintettek, mintha azok valamilyen ellenük elkövetett „sérelem” lennének. Mindez az elégedetlen, jogtalan követelőzés szentírásbeli megfelelője.
- Nefi hitet gyakorolt az Úrban, hogy elvégezhesse mindazt, amire

megbízást kapott.⁶ Lámán és Lemuel viszont „keményszívűek voltak, [ezért pedig] nem úgy tekintettek az Úrra, ahogy kellett volna”.⁷ Látszólag úgy érezték, hogy az Úrnak kötelessége válaszolni azokra a kérdéseikre is, melyeket még fel sem tettek Neki. „Az Úr ilyesmit nem tudat velünk” – mondták, de még arra sem vették a fáradságot, hogy a kérdést feltegyék.⁸ Ez a gúnyos szkepticizmus szentírásbeli megfelelője.

Mivel távol álltak a Szabadítótól, Lámán és Lemuel zúgolódott, ellenségessé és hitetlenné vált. Úgy érezték, hogy az élet igazságtalan, nekik pedig joguk van Isten kegyelmében részesülni. Nefi viszont – mivel közel került Istenhez – velük ellentétben bizonyára

felismerte, hogy az élet leginkább Jézus Krisztus számára lesz majd igazságtalan. Teljes ártatlansága ellenére a Szabadító fog majd a legtöbbet szenvedni.

Minél közelebb vagyunk gondolatainkban és szívünk szándékában Jézus Krisztushoz, annál jobban értékeljük az ártatlan szenvedését, annál hálásabbak vagyunk a kegyelméért és a megbocsátásáért, és annál inkább akarunk bűnbánatot tartani és Hozzá hasonlóvá válni. A Mennyei Atyánktól és Jézus Krisztustól való távolságunk ugyan fontos, a haladási irányunk azonban még lényegesebb. Isten sokkal elégedettebb azokkal a bűnbánó vétkesekkel, akik megpróbálnak közeledni Hozzá, mint azokkal az öntelt és másokban hibákat kereső egyénnel, akik az ősi farizeusokhoz és írástudókhoz hasonlóan fel sem ismerik, hogy mennyire szükségük van a bűnbánatra.⁹

Gyermekként sokszor énekeltem egy svéd karácsonyi dalt, mely egyszerű, ám annál erőteljesebb dolgot tanít – a Szabadítóhoz való közeledésünk *változásra fog indítani* minket. A dal szövege valahogy így hangzik:

*Karácsonynak reggelén
Az istállóba mennék,
Hol Isten az éjjel már
A szalmaágyon fekvővék.*

*Milyen jó, hogy azt kívántad,
Hogy a földre jöjj közénk!
Most nem vágyom többé arra,
hogy gyermekkorom bűnben múlték.*

*Jézus, szükségünk van Rád,
Ki gyermekek barátja vagy.
Add, hogy bűneimmel többé már
Ne növeljem fájdalmad.*¹⁰

Amikor képletesen odahelyezzük magunkat a betlehemi istállóba, „hol

Isten az éjjel már a szalmaágyon fekvővék”, képesek leszünk jobban felismerni azt, hogy a Szabadító egy jóságos és szerető Mennyei Atyától jövő ajándék. Ahelyett, hogy egyszerűen jogosultnak éreznénk magunkat az Ő áldásaira és kegyelmére, fokozottan vágyunk arra, hogy többé ne okozzunk bánatot Istennek.

Akármilyen irányban és távolságra vagyunk is Mennyei Atyánktól és Jézus Krisztustól, dönthetünk úgy, hogy feljűk fordulunk, és közeledünk hozzájuk. Ők segíteni fognak nekünk. Ahogy a feltámadása után a Szabadító is kijelentette a nefitáknak:

„És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy minden embert magamhoz vonzhassak...,”

És ezen okból emeltettem fel; tehát az Atya hatalma szerint minden embert magamhoz vonzok majd.”¹¹

Ahhoz, hogy közelebb kerülhessünk a Szabadítóhoz, növelnünk kell a belé vetett hitünket, hűnek kell lennünk a szövetségünkhez, és velünk kell, hogy legyen a Szentlélek, a kapott lelki útmutatásra reagálva pedig hittel kell cselekednünk. Mindezen elemek az úrvacsorában egyesülnek. Ahhoz, hogy közelebb kerüljünk Istenhez, az általam ismert legjobb mód az, hogy minden héten tudatosan felkészülünk és érdeemesen veszünk az úrvacsorából.

Egy dél-afrikai barátunk megosztotta velünk, miként ismerte ezt fel. Amikor Diane még új megtért volt, egy Johannesburg határában lévő gyülekezetbe járt. Egyik vasárnap, miközben a többi egyháztag között ült, a kápolna kialakítása miatt a diakónus az úrvacsorára osztása közben nem vette őt észre. Diane emiatt csalódott volt ugyan, de nem szólt semmit. Egy másik egyháztag észrevette a mulasztást, és a gyűlés

után meg is említette a gyülekezeti elnöknek. A vasárnapi iskola kezdetével Diane-t egy üres osztályterembe invitálták.

Bejött egy papságviselő, letérdelt, megáldott egy darab kenyeret, majd pedig átadta neki. Diane elfogyasztotta. A papságviselő újra letérdelt, megáldotta a vizet, majd átadta neki a kis poharat. Diane megitta. Mindezek után Diane-nek rögtön két gondolatata is támadt: Az első az volt, hogy „[ez a papságviselő] ezt pont értem tette meg”. A másik pedig az, hogy „a Szabadító ezt pont értem tette meg”. Diane érezte Mennyei Atyánk szeretetét.

Azon felismerése, hogy a Szabadító áldozata pont neki szólt, segített neki közelebb érezni magát Hozzá, ami pedig mindent felülmúló vágygal töltötte el, hogy ezt az érzést minden egyes nap megőrizze a szívében, ne csupán vasárnap. Felismerte, hogy bár a gyülekezet többi tagjával együtt vett az úrvacsorából, az általa minden vasárnap megújított szövetségek személyesen az övéi voltak. Az úrvacsora segített – és továbbra is segít – Diane-nek abban, hogy érezze az isteni szeretet hatalmát, felismerje az Úr kezét az életében, és közelebb kerüljön a Szabadítóhoz.

A Szabadító megállapította, hogy az úrvacsora a lelki alap elengedhetetlen része. Ezt mondta:

„És parancsolatot adok nektek, hogy tegyétek meg ezeket a dolgokat [vegyetek az úrvacsorából]. És áldottak vagytok, ha mindig megteszitek ezeket a dolgokat, mert akkor az én sziklámra építettetek.

De aki közületek többet vagy kevesebbet tesz ennél, az nem az én sziklámra épít; hanem homokos alapra épít; és amikor esik az eső, és jön az ár, és fújnak és verik őket a szelek, akkor elbuknak.”¹²

Jézus nem azt mondta, hogy „ha esik az eső, ha jön az ár és ha fúj a szél”, hanem azt, hogy „amikor”. Senki sem tudja elhatárolni magát az élet kihívásaitól. Mindannyiunknak szüksége van az úrvacsoravétel által nyújtott biztonságra.

A Szabadító feltámadásának napján két tanítvány egy Emmaus nevű faluba tartott. A feltámadt Úr csatlakozott hozzájuk az úton, ők azonban nem ismerték fel Őt. Útjuk során a szentírásokból tanította őket. Amikor odaérték az úti céljukhoz, behívták, hogy vacsorázzon velük.

„És lőn, mikor leült velők, a kenyeret vevén, megáldá, és megszegvén, nekik adá.

És megnyilatkozáának az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.

És mondanak egymásnak: Avagy nem gerjedezt-é a mi szívünk mi

bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?

És felkelvén azon órában, visszatérnek Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a [tizenegy apostolt].”

Ezután bizonytságot tettek nekik arról, hogy „feltámadott az Úr bizonynyal...

És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg Ők a kenyér megszegéséről.”¹³

Az úrvacsora valóban segít nekünk megismerni a Szabadítónkat. Emlékeztet továbbá az Ő ártatlan szenvedésére is. Ha az élet valóban igazságos lenne, akkor ti és én soha nem támadnánk fel; ti és én soha nem állhatnánk tisztán Isten előtt. Ilyen tekintetben hálás vagyok, hogy az élet nem fair.

Ugyanakkor nyomatékosan kijelenthetem azt, hogy Jézus Krisztus engesztelése miatt örökkévaló szempontból végül nem lesz semmilyen igazságtalanság. „Az élet minden igazságtalansága helyrehozható.”¹⁴ Jóllehet jelenlegi körülményeink nem biztos, hogy változnak, Isten kegyelme, jósága és szeretete által mindannyian többet fogunk kapni annál, mint amennyit megérdemlünk; többet, mint amennyit valaha is kiérdemelhetnénk, vagy amennyit valaha is remélhetnénk. Azt az ígéretet kaptuk, hogy „Isten eltöröl minden könyvet [a mi szemeinkről]; és

a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”¹⁵

Akárhol is álltok az Istennel való kapcsolatotokban, arra kérlek benneteket, hogy közeledjete Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz, a legfőbb Jótévőkhöz, és minden jó dolog adományozóihoz. Kérlek benneteket, hogy minden héten vegyetek részt az úrvacsorai gyűlésen, és részesüljete a Szabadító vérért és testét képviselő szent jelképekben. Érezzete Isten közelségét, miközben – az ősi tanítványokhoz hasonlóan – a kenyér megtörése által megismerete Őt.

Ha így teszete, megígérem nektek, hogy közelebb fogjátok érezni magatokat Istenhez. A gyerekes nyafogás, az elégedetlen követelőzés és a gúnyos szkepticizmus el fog tűnni. Helyüket Mennyei Atyánk ajándéka, az Ő Fia iránt érzett nagyobb szeretet és hála fogja átvenni. Miközben közelebb kerülünk Istenhez, Jézus Krisztus engesztelésének képessé tevő ereje az életünk részévé válik. Az Emmausba tartó tanítványokhoz hasonlóan pedig majd mi is rá fogunk jönni arra, hogy a Szabadító mindvégig velünk volt. Erről teszek bizonytságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 6.2-es szakasz. *Az Úr módján történő gondoskodás: A vezetői útmutató a jóléti programhoz kivonata* című füzet

(2009) első oldalán ezt olvashatjuk: „Ha az egyház tagjai minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy ellássák magukat, de még így sem sikerül kielégíteni az alapvető szükségleteiket, akkor először a családjukhoz forduljanak segítségért. Amikor ez nem elegendő vagy nem lehetséges, akkor az egyház készen áll a segítségnyújtásra.”

2. Lásd 1 Nefi 2:16.
3. 1 Nefi 2:11, 12.
4. 1 Nefi 1:20.
5. Móziás 10:14.
6. Lásd 1 Nefi 17:23–50.
7. 1 Nefi 15:3.
8. 1 Nefi 15:9; lásd még 8. vers.
9. Lásd Lukács 15:2; lásd még Joseph Smith, *History of the Church*, 5:260–62.
10. A karácsonyi éneket német nyelven Abel Bruckhart (1805–1882) vetette először papírra, aki a sváci Baselben szolgált főesperesként. A svéd fordítást Betty Ehrenborg-Posse készítette 1851-ben. A dal svéd címe: „När juldagsmorgon glimmar”. Számos olyan angol fordítás is készült, mely lehetővé teszi, hogy a dalt az általában használt német dallamra lehessen énekelni. Az idézett angol fordítást nővérem (Anita M. Renlund) és én készítettük.

*Karácsonynak reggelén
Az istállóba mennék,
|: Hol Isten az éjjel már
A szalmaágyon fekvőék. :|*

*Milyen jó, hogy azt kívántad,
Hogy a földre jöjj közénk!
|: Most nem vágyom többé arra,
hogy gyermekkorom bűnben múltjék. :|*

*Jézus, szükségünk van Rád,
Ki gyermekek barátja vagy.
|: Add, hogy bűneimmel többé már
Ne növeljem fájdalmad. :|*

*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
|: där Gud i nattens timmar
re'n vilat uppå strå. :|*

*Hur god du var som ville
till jorden komma ner!
|: Nu ej i synd jag spille
min barnoms dagar mer! :|*

*Dig, Jesu, vi behöva,
du käre barnavän.
|: Jag vill ej mer bedröva
med synder dig igen. :|*

11. 3 Nefi 27:14–15.
12. 3 Nefi 18:12–13.
13. Lukács 24:30–35; lásd még 13–29. vers.
14. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 52.
15. Jelenések 21:4.

Szombat délutáni ülés | 2016. április 2.

Előterjeszti Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tiszttségviselők támogatása

Kedves testvérek, Monson elnök engem kért meg arra, hogy az egyház általános tiszttségviselőit és területi hetveneseit támogató szavazatok céljából előterjesszem.

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Dieter

Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

A szavazást tudomásul vettük.

Támogatásra javasoljuk Russell M. Nelsont, mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L.

Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson és Dale G. Renlund.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

A szavazást tudomásul vettük.

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

A szavazást tudomásul vettük.

2016. május 1-jei hatállyal a következő területi hetveneseknek felmentését javasoljuk: Manuel M. Agustin, Kent J. Allen, Stephen B. Allen, W. Mark Bassett, Patrick M. Boutoille, Mark A. Bragg, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Valeri V. Cordon, Joaquin E. Costa, Jeffrey D. Cummings, Massimo De Feo, Donald D. Deshler, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Moroni Gaona,

Jack N. Gerard, Ricardo P. Giménez, Douglas F. Higham, Brent J. Hillier, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Kim Csangho, Alfred Kyungu, Dane O. Leavitt, ifj. Remegio E. Meim, Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fouchard Pierre-Nau, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, ifj. George F. Rhodes, Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, D. Zackary Smith, Lynn L. Summerhays, Wenceslao H. Svec, Craig B. Terry, Ernesto R. Toris, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos, J. Romeo Villarreal és Terry L. Wade.

Azok, akik szeretnék kifejezni nagrabecsülésüket ezen testvérek kiváló szolgálataért, kérem, jelezzék!

Szívből jövő hálánkat kifejezve szolgálatukért javasoljuk az Elemi általános elnöksége, Rosemary M. Wixom, Cheryl A. Esplin és Mary R. Durham nőtestvérek felmentését. Hasonlóképpen felmentjük az Elemi általános testületének tagjait is.

Mindazok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen nőtestvérek szolgálataért és elkötelezettségéért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új általános felhatalmazott hetvenesként: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin és Evan A. Schmutz.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik ellenzik, hasonlóképpen jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: P. David Agazzani, Quilmer A. Agüero, René R. Alba, Victorino A. Babida, Steven R. Bangerter, Richard Baquiran, Beh Dongcsol, Michael V. Beheshti, Matthieu Bennasar, Hubermann Bien-Aimé, Kevin E. Calderwood, Luis J. Camey, Matthew L. Carpenter, Douglas B. Carter, Aroldo B. Cavalcante, Luis C. Chaverri, Ulises Chávez, Brent J. Christensen, Douglas L. Dance, Marc C. Davis, Alessandro Dini Ciacci, J. Scott Dorius, M. Dirk Driscoll, Antonio F. Faúndez, Jose A. Fernández, Matias D. Fernandez, Candido Fortuna, Bruce E. Ghent, Michael A. Gillenwater, Daniel G. Hamilton, Mathias Held,

Tom-Atle Herland, Raymond S. Heyman, Christophe Kaway, Todd S. Larkin, Pedro X. Larreal, Juan J. Levrino, Felix A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pace, Ryan V. Pagaduan, A. Moroni Pérez, Carlos E. Perrotti, Mark P. Peteru, Alan T. Phillips, Thomas T. Priday, Brian L. Rawson, Rene Romay, Blake M. Roney, Luis G. Ruiz, ifj. Maximo A. Saavedra, Pedro A. Sanhueza, Eric J. Schmutz, Benjamin Ming Tze Tai, Heber D. Texeira, Maxsimo C. Torres, Jesús Velez, Carlos Villarreal, Paul H. Watkins, ifj. C. Dale Willis, William B. Woahn és Luis G. Zapata.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Az Elemi általános elnökeként támogatásra javasoljuk Joy D. Jones nőtestvért, valamint Jean B. Bingham nőtestvért mint első tanácsost, Bonnie H. Cordon nőtestvért pedig mint második tanácsost.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Monson elnök, a szavazást tudomásul vettük. Megkérjük azokat, akik bármelyik javaslatot elleneztek, hogy keressék fel cövekelnőket.

Hálások vagyunk mindannyiótoknak, akik támogatjátok az egyház vezetőit szent elhívásukban; most pedig felkérjük az újonnan elhívott általános felhatalmazottakat és az Elemi általános elnökségét, hogy jöjjenek előre és foglalják el helyüket az emelvényen. ■

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2015. évi jelentése

Benyújtotta: Kevin R. Jergensen

az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács – mely az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll – hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Az egyházi szervezetek a jóváhagyott költségvetések, irányelvek és eljárások szerint használják fel a pénzalapokat.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály – melynek személyzete okleveles szakértőkből áll, és független minden más egyházi osztálytól – felelős a könyvvizsgálatok elvégzéséért, melyeknek célja a pénzalapok bevételeinek és kiadásainak ellenőrzése, valamint

az egyházi vagyon védelmezése.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2015. évben a jóváhagyott egyházi költségvetéseknek, irányelveknek és könyvelési gyakorlatnak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva. Az egyház a tagjainak tanított gyakorlatokat követi, miszerint éljünk anyagi lehetőségeink keretein belül, kerüljük az adósságot, és tegyünk félre a szükség idejére.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgálói Osztály
Kevin R. Jergensen
ügyvezető igazgató ■

A 2015. év statisztikai jelentése

Benyújtotta: Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az Első Elnökség a következő statisztikai jelentést tette közzé az egyházzal a 2015. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

Cövekek	3 174
Missziók	418
Kerületek	558
Egyházközségek és gyülekezetek	30 016

Egyháztagság

Teljes taglétszám	15 634 199
Nyilvántartásba került gyermekek	114 550
Megkeresztelt megtértek	257 402

Misszionáriusok

Teljes idejű misszionáriusok	74 079
Egyházszolgálati misszionáriusok	31 779

Templomok

2015-ben felszentelt templomok (Argentínai Córdoba, Utahi Payson, Perui Trujillo, Indianai Indianapolis és Mexikói Tijuana)	5
Újraszentelt templomok (Mexikói Mexikóváros és Quebeci Montreal)	2
Működő templomok az év végén	149

Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az egyház vezetői mellett állni

Az egyház vezetői mellett álltok egy elsötétülő világban, hogy terjeszthessétek Krisztus világosságát?

Szívélyesen üdvözljük az újonnan elhívott általános felhatalmazottakat, területi hetveneseket, valamint az Elemi csodálatos, új általános elnökségét. És a legmélyebb megbecsüléssel mondunk köszönetet azoknak, akik felmentésre kerültek. Szeretünk titeket, mindannyiőteteket.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Éppen most volt részünk egy felettébb áldott élményben, amikor felemeltük kezünket a próféták, látnokok és kinyilatkoztatók, illetve az Isten által e napokban elhívott egyéb vezetők és általános tisztségviselők támogatására. Soha nem vettem könnyedén vagy félvállról azokat a lehetőségeket, melyek az Úr szolgálóinak támogatására és az általuk történő irányításra adódtak. Csupán hónapokkal lévén a Tizenkét Apostol Kvórumába történt saját új elhívásom után, alázattal tölt el a bizalmatok és támogató szavazatok. Nagy becsben tartom azon hajlandóságokat, hogy mellettem és mindezen nagyszerű vezetők mellett álljatok.

Nem sokkal a tavaly októberi támogatásomat követően Pakisztánba utaztam egy megbízatásból, ahol az ottlétem során találkoztam ama

ország kiváló és elkötelezett szentjeivel. Bár a létszámuk kicsi, a lelkük nagy. Röviddel a hazatérésem után a következő üzenetet kaptam az egyik kedves egyháztagtól, Shakeel Arshad testvértől, akit a látogatásom során ismertem meg: „Köszönöm, Rasband elder, hogy ellátogatott Pakisztánba.

El akarom mondani, hogy mi..., az egyháztagok..., támogatjuk és szeretjük önt. Annyira szerencsések [vagyunk], hogy itt járt, és hogy meghallgathattuk. Egyszerűen bearanyozta családjunk életében azt a napot, amikor találkozhattunk egy apostollal.”¹

Túláradó és alázatra készítő élmény olyan szentekkel találkozni, mint amilyen Arshad testvér, és ez – az ő szavaival szólva – nekem is „bearanyozta a napomat”.

Januárban az egyházi vezetők egy úgynevezett Szemtől szembe közvetítésen vettek részt a fiatalokkal, valamint a fiatalok vezetőivel és szüleivel világszerte. A közvetítést élőben sugározták az interneten keresztül 146 országba, azon belül is számos helyszínre; egyes helyeken nagy létszámú hallgatóság gyűlt össze kápolnáknak, máshol egyetlen otthonban egy szem fiatal nézte az adást. Összességében több százezren kapcsolódtak be.

Kapcsolatba lépve kiterjedt hallgatóságunkkal, Bonnie Oscarson nőtestvér, a Fiatal Nők általános elnöke; Stephen W. Owen testvér, a Fiatal Férfiak általános elnöke; valamint jómagam – ifjú házigazdánk, zenészek és mások által támogatva – a fiataljaink kérdéseire válaszoltunk.

Az volt a célunk, hogy bemutassuk a fiatalok 2016-os mottóját, mely úgy szól, hogy „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre”. Ez a 2 Nefi könyvéből származik, mely így hangzik: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz.”²

Mit tudtunk meg abból, hogy fiataljaink kérdéseinek százait olvastuk?

Megtudtuk, hogy a fiataljaink szeretik az Urat, támogatják vezetőiket, és arra vágnak, hogy választ kapjanak a kérdéseikre! A kérdések a még több tanulás iránti vágyat jelzik; hogy hozzátegyünk azokhoz az igazságokhoz, amelyek már ott vannak a bizonyosságunkban, és hogy jobban felkészüljünk arra, hogy „Krisztusba vetett állhatatossággal... törekedjünk előre”.

Az evangélium visszaállítása azzal kezdődött, hogy egy fiatalember – Joseph Smith – feltett egy kérdést. A Szabadító szolgálata során a tanításai közül is sok kezdődött valamilyen kérdéssel. Emlékezzetek a Péterhez intézett kérdésére: „Ti... kinek mondotok engem?”³ Péter válasza pedig: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”⁴ Segítenünk kell egymásnak rátalálni Mennyei Atya válaszára a Lélek iránymutatásán keresztül.

Ezt mondtam a fiataloknak azon a közvetítésen:

„Nem ismeretlenek a gondjaitok, aggodalmaitok és nehézségeitek az egyház vezetői előtt.

Nekünk is vannak gyermekeink, vannak unokáink. Gyakran találkozunk fiatalokkal szerte a világon. Továbbá imádkozunk értetek, a legszentebb helyeken beszélünk rólatok, és szeretünk benneteket.”⁵

Szeretném megosztani az egyik visszajelzést a sok közül, melyeket az esemény után kaptunk.

Lisa ezt írta Grande Prairie-ből, a kanadai Alberta tartományból: „Ez a Szemtől szembe esemény csodálatos volt! Micsoda erőt adott a bizonyágomhoz és az evangéliumról való meggyőződésemmhez! Annyira áldottak vagyunk, hogy sugalmazott vezetőink vannak, akiket oly sokféle minőségben hívtak el szolgálni.”⁶

Liz a Utah állambeli Pleasant Grove-ból ezt írta egy korábbi posztjában:

„Hálás vagyok a személyes hitemért és a lehetőségért, hogy támogathatom Isten prófétáját, illetve azokat a férfiakat és nőket, akik együtt szolgálnak vele.”⁷

Ma olyan vezetőket támogattunk, akik isteni sugalmazás által lettek elhíva arra, hogy tanítsanak és irányítsanak bennünket, és akik figyelmeztetnek minket, hogy ügyeljünk azokra a veszélyekre, melyekkel nap mint nap szembesülünk – kezdve a szombatnap félvállról vett megtartásával a vallásszabadságot érő támadásokon át egészen az utolsó napi kinyilatkoztatások vitatásáig. Fivérek és nőtestvérek, vajon hallgattunk a tanácsukra?

A konferenciákon, úrvacsorai gyűléseken és az Elemiben gyakran énekeljük ezeket a gyengéd szavakat: „Vezess engem, járj mellettem.”⁸ Mít jelentenek számotokra ezek a szavak? Ki jut eszetekbe, amikor ezekre gondoltok? Éreztétek már az igazlelkű vezetők befolyását? Jézus Krisztus azon tanítványaiét, akik a múltban is hatással voltak és továbbra is hatással vannak az életetekre? Akik veletek járnak az Úr ösvényén? Lehet, hogy ott vannak az otthonotokban, közel hozzátok. Lehet, hogy a helyi gyülekezeteitekben vannak, vagy éppen a szószékről beszélnek az általános konferencián. Ezekkel a tanítványokkal osztozunk az Úr Jézus Krisztusról való bizonyág

áldásában; Ő ezen egyház vezetője, a lelkünknek magának a vezetője, aki ezt ígérte: „Bízzatok... és ne féljete, mert én, az Úr, veletek vagyok, és mellettek fogok állni”.⁹

Emlékszem, amikor Thomas S. Monson elnök mesélt arról, hogy cövek-elnöke, Paul C. Child meghívta az otthonába, hogy segítsen felkészülnie a melkisédeki papságba való továbblépésre. Micsoda különleges áldás ez Child elnöknek, aki akkor még nem tudta, hogy azt az ifjú áronipapságviselőt tanítja, akiből egy nap majd Isten prófétája lesz!¹⁰

Nekem is volt már alkalmam drága prófétáinktól, Monson elnöktől tanulni. Nem is kérdéses az elmémben vagy a szívemben, hogy ő az Úr prófétája a földön; alázatos kedvezményezettje voltam már annak is, amikor ő kinyilatkoztatásokat kapott és azok alapján cselekedett. Arra tanít bennünket, hogy nyújtsuk ki a kezünket, hogy óvjuk egymást, hogy mentjük meg egymást. A Mormon vízenél is ezt tanították. Azok, akik „szeret[tek volna] az ő népének neveztetni”, hajlandóak voltak „egymás terheit viselni”, „gyászolni azokkal, akik gyászolnak”, és „Isten tanújaként állni”.¹¹

Isten, az Örökkévaló Atya, és az Ő Fia, Jézus Krisztus tanújaként állok ma itt. Tudom, hogy a Szabadító él és szeret bennünket, és irányt mutat a

szolgáinak – nektek és nekem –, hogy beteljesítsük az Ő hatalmas céljait ezen a földön.¹²

Amint előre törekszünk, azt választva, hogy követjük vezetőink tanácsait és figyelmeztetéseit, azzal azt választjuk, hogy az Urat követjük, miközben a világ egy másik irányba halad. Azt választjuk, hogy erősen kapaszkodunk a vasrúdba, hogy utolsó napi szentek leszünk, hogy az Úr megbízatásában munkálkodunk, és hogy „rendkívül nagy öröm...” tölt el minket.¹³

Napjaink egyre fontosabbá váló kérdése világos: az egyház vezetői mellett álltok egy elsötétülő világban, hogy terjeszthessétek Krisztus világosságát?

A vezetőikkel fenntartott kapcsolatok annyira fontosak és jelentősek! Függetlenül attól, hogy a vezetők mennyi idősek, milyen közel vagy messze vannak, illetve mikor érintették meg az életünket, hatásuk az Edwin Markham amerikai költő által mondottakat tükrözi, miszerint:

*Rendelt sorsunk által testvérek vagyunk:
[Senki nem] jár egyedül;
Mit más embereknek éltükben adunk,
Hozzánk az visszakérül.*¹⁴

Pakisztáni barátom, Shakeel Arshad támogatást adott nekem – mint fivérének és barátjának. Közületek is sokan így tettek. Amikor kinyújtjuk a kezünket, hogy felemeljünk másokat, akkor azzal ezt az erőteljes kijelentést igazoljuk: „[Senki nem] jár egyedül.”

Mindenekelőtt Szabadítónkra és Urunkra, Jézus Krisztusra van szükségünk. Az egyik olyan szentírásbeli történet, amelyet lelkileg mindig megindítónak találtam az, amikor Jézus Krisztus a vízen járva ment a tanítványai elé, akik éppen a Galileai-tengeren hajóztak. Sokunkhoz hasonlóan, akik itt vagyunk ma az emelvénnyel, ők is újonnan elhívott vezetők voltak. A történet így hangzik Máté elbeszélésében:

„A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt vala.

Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván.

És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének...; és a félelem miatt kiáltozának.

De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízatok; én vagyok, ne féljete!”¹⁵

Péter meghallotta az Úr e csodálatos bátorító felhívását.

„Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.

[Jézus] pedig monda: Jövel!”¹⁶

Ez elég merész! Péter halász volt, és tisztában volt a tenger jelentette veszéllyel, azonban elkötelezte magát, hogy követi Jézust – éjjel-nappal, hajón vagy szárazföldön.

El tudom képzelni, ahogy Péter – nem várva újabb hívásra – átvette magát a csónak peremén, és elindult a vízen. És valóban, a szentírás azt mondja, hogy „jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen”.¹⁷ Ahogy a szél egyre erősebb és hevesebb lett, a hullámok pedig a lába körül örvénylettek, Péter megrémült, „és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem!

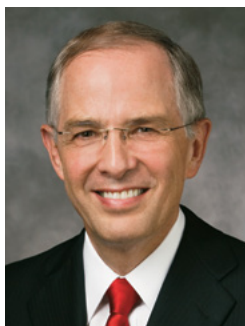
Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt”.¹⁸

Micsoda erőteljes lecke! Számíthatott az Úrra, pont úgy, ahogy ti is és én is számíthatunk rá. Jézus kinyújtotta a karját, majd magához emelte Pétert, a biztonságba.

Oly sokszor volt már szükségem a Szabadítóra és az Ő karja általi megmenekülésre! Most oly nagy szükségem van Őrá – és nektek mindegyikőtöknek is –, mint még soha! Időnként magabiztosnak érezve magamat átvetődöm a csónak peremén – képletesen szólva – egy-egy ismeretlen helyre, hogy azután rájöjjenek: képtelen vagyok egyedül elvégezni, amit kell.

Amint azt a Szemtől szembe közvetítésen is beszéltük, az Úr gyakran a családjainkon és vezetőinken keresztül nyújtja felénk a kezét és hív, hogy jöjjünk Őhozza – pont úgy, ahogy Péter felé is nyújtotta, hogy megmentse őt.

Nektek is számos olyan pillanatotok lesz, amikor reagálnotok kell a gyakori hívásra: „Jöjjetek Krisztushoz!”¹⁹ Hát nem erről szól a halandó élet? A hívás

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

talán arra fog vonatkozni, hogy jöjjetek egy családtagotok megmentésére; jöjjetek missziót szolgálni; jöjjetek ismét az egyházi gyűlésekre; jöjjetek a szent templomba; és amint azt nemrég hallottuk csodálatos fiataljainktól a Szentől szembe eseményen: jöjjetek, segítsétek megválaszolni a kérdésemet. A kellő időben pedig mindegyikünk hallani fogja a hívást: „Jöjjetek haza!”

Azért imádkozom, hogy nyújtsuk ki a kezünket – nyújtsuk ki és fogjuk meg vele a Szabadító felénk nyújtott kezét, melyet gyakran az isteni elhívással rendelkező vezetőin és a családtagjainkon keresztül nyújt felénk –, és várjuk az Ő hívását: „Jöjjetek!”

Tudom, hogy Jézus Krisztus él; szeretem Őt, és teljes szívemből tudom, hogy Ő mindannyiunkat szeret. Ő a mi nagy Példaképünk és Atyánk minden gyermekének isteni vezetője. Erről teszem ünnepélyes tanúságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Shakeel Arshad Ronald A. Rasbandnak szóló Facebook hozzászólása, 2015. dec. 2.
2. 2 Nefi 31:20.
3. Máté 16:15.
4. Máté 16:16.
5. Ronald A. Rasband a Szentől szembe közvetítésén, 2016. jan. 20., lds.org/media-library.
6. Szentől szembe, válasz Lisa Jarvistól a kanadai Alberta tartománybeli Grande Prairie-ből.
7. Tweet üzenet Liz Dargertől a Utah állambeli Pleasant Grove-ból. 2015. ápr. 4.
8. Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
9. Tan és a szövetségek 68:6.
10. Lásd Thomas S. Monson: Szent papsági megbízatásunk. *Liahóna*, 2006. máj. 55–56.
11. Móziás 18:8–9.
12. Lásd Móziás 18:8–9.
13. 1 Nefi 8:12.
14. Edwin Markham, „A Creed,” *Lincoln and Other Poems* (1901), 25.
15. Máté 14:24–27.
16. Máté 14:28–29.
17. Máté 14:29.
18. Máté 14:30–31.
19. Moróni 10:32.

Aki őket befogadja, engem fogad be

Napjainkban a gyermekek számos különböző és összetett családszerkezetben találják magukat. Fel kell karolnunk azokat, akik magányosnak, elhagyottnak vagy a kerítésen kívül rekedtnek érzik magukat.

Isten szereti a gyermekeket. Minden gyermeket szeret. A Szabadító azt mondta: „[Hagyjátok]... e kis gyermekeknek..., hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.”¹

Napjainkban a gyermekek számos különböző és összetett családszerkezetben találják magukat.

Az Amerikai Egyesült Államokban például ma kétszer annyi gyermek él egy szülővel, mint 50 évvel ezelőtt.² És persze sok család kevésbé egységes az Isten iránti szeretetben és az Ő parancsolatai betartásának szándékában.

Ebben az egyre hevesebb lelki forgatagban a visszaállított evangélium továbbra is a mércét jelenti, az ideálist, az Úr mintáját.

„A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmaikat. [...]

Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. [...] A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket

szeretettel és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, [és] betartsák Isten parancsolatait.”³

Elismerjük azt a rengeteg szülőt, akik változatos hitbéli háttérrel szerte a világon szeretettel törődnek gyermekeikkel. És hálás szívvel gondolunk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza családjaira, akiket egy, a Szabadítóhoz megtért apa és anya óvó karjai zárnak körbe, akiket a papság felhatalmazása pecsételt össze, és akik azt tanulják a családjukban, hogy szeretettel és bizalommal forduljanak Mennyei Atyánk és Fia, Jézus Krisztus felé.

Esdeklés a fiatalokért

Ma azonban azért a több százezer gyermekért, fiatalért és fiatal felnőttért emelek szót, akik nem ilyen – jobb szó hiányában – „címlapra illő” családokban élnek. Nem csupán azokról a fiatalokról beszélek, akik átélték szüleik halálát, válását vagy halványodó hitét, hanem arról a tízezernyi fiatal férfiról és fiatal nőről szerte a világon, akik úgy fogadják be az evangéliumot, hogy

édesanyjuk és édesapjuk nem jön velük az egyházba.⁴

E fiatal utolsó napi szentek hatalmas hittel lépnek az egyházba. Abban reménykednek, hogy egy nap majd a saját életükben megteremthetik az eszményi családot.⁵ Idővel fontos részei lesznek a misszionáriusi seregünknek, igazlelkű fiatal felnőttjeinknek, és azoknak, akik az oltárnál térdelve indítják útra saját családjukat.

Érzékenység

Továbbra is tanítjuk majd az Úr mintáját a családokra vonatkozóan, azonban most, több millió egyházztaggal és az egyházban lévő gyermekek sokszínűségével, még meggondoltabbnak és érzékenyebbnek kell lennünk. Egyházi kultúránk és nyelvezetünk olykor meglehetősen egyedi. Az elemis gyermekek továbbra is folytatják a „Családunk együtt élhet örökre”⁶ éneklését, amikor azonban azt harsogják, hogy „mikor apa hazajön, én oly boldog vagyok”⁷ vagy „hol apa és anya vezet engem”⁸, akkor nem minden gyermek dala szól majd a saját családjáról.

Barátunk, Bette, mesélt egy tízéves korában szerzett élményéről az egyházban. Ezt mondta: „A tanítónk a templomi házasságról tanított. Konkrétan

nekem szegezte a kérdést, hogy »Bette, a szüleid nem a templomban kötöttek házasságot, ugye?«. [A tanítóm és az egész osztály] pontosan tudta a választ.” A tanító folytatta a leckét, Bette pedig a legrosszabbat látta maga előtt. Azt mondta: „Rengeteg átsírt éjszakám volt. Amikor két évvel később szívzavaram lettek, és azt gondoltam, meg fogok halni, bepánikoltam, mert azt hittem, örökre egyedül maradok.”

A barátom, Leif is egyedül járt az egyházba. Egyik alkalommal az Elemiben megkérték egy rövid beszédre. Nem volt az egyházban az apukája vagy az anyukája, hogy mellette álljon és segítsen neki, ha elfelejtené, mit akart mondani. Leif megrettent. Hogy elkerülje a megaláztatást, inkább hónapokig távol maradt.

„És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt,

[és azt mondta:] a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.”⁹

Hívó szív és lelki ajándékok

Ezek a gyermekek és fiatalok hívó szívvel és lelki ajándékokkal áldattak meg. Leif azt mondta nekem: „Mélyen az elmém rejtett zugaiban tudtam, hogy Isten az én Atyám, és hogy Ő ismer és szeret engem.”

Barátunk, Veronique, kijelentette: „Miközben megismertem az evangélium tantételeit, és tanulmányoztam a Mormon könyvét, olyan érzésem volt, hogy emlékszem azokra a dolgokra, melyeket egykor tudtam már, csak elfelejtettem.”

Zuleika barátunk a braziliai Alegretében él. Bár a családja nem volt vallásos, Zuleika 12 évesen elkezdte olvasni a Bibliát és elkezdett járni a helyi egyházakba, igyekezve többet megtudni Istenről. Szülei vonakodva megengedték, hogy a misszionáriusokkal tanuljon, így bizonyosságot szerzett, és megkeresztelkedett. Zuleika elmondta: „A beszélgetések során megmutatták a Salt Lake templom képét, és beszéltek a pecsételési szertartásokról. Attól a pillanattól fogva vágyat éreztem arra, hogy egy napon majd belépjek az Úr házába és örökkévaló családom legyen.”

Bár egy-egy gyermek földi helyzete nem mindig ideális, a gyermekek lelki DNS-e tökéletes, mivel valódi kilétük szerint Isten fiai és leányai.

Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Segítetek Isten gyermekeinek megérteni, hogy az életben melyek a fontos és valódi dolgok. Segítetek nekik az ahhoz szükséges erő kifejezésében, mely által azokat az ösvényeket választják, melyek biztonsággal vezetik el őket az örök élet-hez.”¹⁰ Tárjuk ki karunkat és szívünket egy kicsit szélesebbre. E fiataloknak az időnkre és a bizonyosságunkra van szükségük.

Brandon, aki középiskolásként csatlakozott az egyházhoz Coloradóban, mesélt nekem azokról, akik segítettek neki a keresztelese előtt és után is. Ezt mondta: „Az evangélium szerint élő családok otthonában jártam. Olyan mintát mutattak, melyről úgy éreztem, megteremthető a saját családomban is.”

Veronique, aki Hollandiában született, leányunkkal, Kristennel járt iskolába, amikor Németországban éltünk. Veronique megjegyezte: „Világosság ragyogott azon tanulók körül, akik az egyház tagjai voltak. Felismertem, hogy ez a világosság a Jézus Krisztusba vetett hitükből és az Ő tanításai szerinti életvitelből származik.”

Max barátom nyolc évesen keresztkelkedett meg. Édesapja nem volt egyetlen felekezet tagja sem, és Max szabadon dönthetett, hogy jár-e vagy sem az egyházba.

Tizenévesként, miután pár hónapig nem járt, Maxnek olyan érzése támadt, hogy vissza kell térnie az egyházba, és elhatározta, hogy az egyik vasárnap reggel vissza is megy. Eltökéltége azonban megingott, amint közelebb ért a gyülekezeti ház ajtajához; a gyomra is összeszorult.

Ott állt az ajtóban az új püspök. Max nem ismerte, és biztos volt abban, hogy a püspök sem ismeri őt. Miközben közeledett, a püspök arca felderült, kezét nyújtott, majd azt mondta: „Max, de jó, hogy látlak!”

„Mikor e szavakat kimondta – mesélte Max –, melegség töltött el, és tudtam, hogy helyesen cselekszem.”¹¹

Nagy jelentősége lehet annak, ha ismerjük valakinek a nevét.

„[Jézus] megparancsolta..., hogy hozzák oda a kisgyermeküket.

[É]s vette [őket], egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához.

És miután ezt megtette, ismét könnyekre fakadt.”¹²

Fiatalok, akik még nem keresztkelkedtek meg

A szülők kérésére sok olyan fiatal, aki szereti az evangéliumot, éveket vár a keresztkelkedéssel.

Joseph Ssengooba fiatal férfiként (fent) barátjával és egyben misszionáriusi trénerével, Joshua Walusimbi elderrel (jobbra fent) és a misszióelnökével, Leif Erickson elnökkel (jobbra lent)

Emily szülei gyermekkorában elváltak, és nem adtak engedélyt a keresztkelkedéséhez, amíg 15 éves nem lett. Emily barátunk lelkesen mesél egy Fiatal Nők vezetőről, aki „mindig felkarolt[a] és segített megerősíteni a bizonyágát.”¹³

Colten és Preston utahi tizenévesek. Szülei elváltak, és a fiúk nem kaptak engedélyt a keresztkelkedésre. Annak ellenére, hogy nem oszthatják az úrvacsorát, minden héten ők hozzák a kenyeret. És bár nem léphetnek a templomba, hogy kereszteleseket végezzenek a fiatalokkal, amikor az egyházközség odamegy, a két testvér családi neveket keres a szomszédos épületben található családtörténeti központban. Fiataljaink bevonására a legnagyobb hatással a többi igazlelkű fiatal van.

Joseph Ssengooba elder

Zárásként mesélnék új barátunkról, akivel néhány hete találkoztunk a Zambia Lusaka Misszió meglátogatása során.

Joseph Ssengooba elder ugandai. Hét éves volt, amikor az édesapja meghalt. Kilencévesen egyedül maradt, mert az édesanyja és a rokonai nem tudták gondját viselni. 12 éves korában találkozott a misszionáriusokkal és megkeresztkelkedett.

Joseph mesélt nekem az első napjáról az egyházban: „Az úrvacsorai gyűlés

után azt hittem, mehetünk is haza, a misszionáriusok azonban bemutatattak Joshua Walusimbinek. Joshua elmondta, hogy ő lesz a barátom, és adott nekem egy *Gyermekek énekeskönyvét*, hogy ne menjek üres kézzel az Elemibe. Az Elemiben egy plusz széket húzott a sajátja mellé. Az Elemi elnöke kiszólitott a többiek elé, és megkérte őket, hogy énekeljék el nekem az »Isten gyermeke vagyok« himnuszt. Nagyon különlegesnek éreztem magam.”

A gyülekezeti elnök elvitte Josephet Pierre Mungoza családjához, és ez lett az otthona a következő négy év során.

Nyolc évvel később, amikor Joseph Ssengooba elder megkezdte a misszióját, meglepetésére Joshua Walusimbi lett a tréner – az a fiú, aki oly kedvesen fogadta az első napján az Elemiben. És a misszióelnöke? Nem más, mint Leif Erickson elnök – a kisfiú, aki egy időre elmaradt az Elemiből, mert annyira rettegett, hogy beszédet kell mondania. Isten szereti a gyermekeit.

A gyerekek rohanva jöttek

Amikor feleségemmel, Kathy-vel néhány hete Afrikában jártunk, meglátogattuk Mbuji-Mayit a Kongói Demokratikus Köztársaságban. Mivel a kápolna nem volt elég nagy a 2000 egyháztag számára, kint gyűltünk össze, bambuszrudakra feszített ponyvák alatt. Amint elkezdődött a gyűlés,

Egy gyűlés alkalmával, melyen 2000 utolsó napi szent vett részt a Kongói Demokratikus Köztársaságban (fent), több tucat kíváncsi gyermek gyűlt össze a gyűlés helyszínét körülvevő kerítés túloldalán (lent). Mikor behívták őket, a gyermekek nyomban besereglettek

észrevettük, hogy több tucat gyermek figyel bennünket, a létesítményt körülvevő vaskerítés külső oldalán csimpaszkodva. Kathy csendesen odasúgta: „Neil, nem kellene behívnod a gyermekeket?” Odafordultam az emelvényen a kerületi elnökhöz, Kalonji elnökhöz, és megkértem, hogy üdvözlje a kerítésen kívül ácsorgó gyermekeket, és hívja be őket.

Meglepetésemre Kalonji elnök hívására a gyermekek nemcsak jöttek, hanem egyenesen rohantak – ötvennél többen, talán százan is –, néhányan viseletes ruhában és mezítláb, de mindannyian gyönyörű mosollyal az izgatott arcukon.

Nagyon megérintett ez az élmény, és jellepesnek éreztem azt illetően, hogy mily nagyon szükséges felkarolnunk a fiatalokat, akik magányosnak, elhagyottnak vagy a kerítésen kívül rekedtnak érzik magukat. Gondoljunk rájuk, üdvözljük őket, fogadjuk őket tárt karokkal, és tegyük meg mindent, hogy megerősítsük a Szabadító iránti szeretetüket. Jézus azt mondta: „a ki egy ilyen... gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.”¹⁴ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 19:14.
2. Lásd „Family Structure,” Child Trends DataBank (Dec. 2015), appendix 1, page 9, childtrends.org/databank.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129., 7. és 6. bekezdés.
4. Szeretném személyesen elismerni azt a több tízezer igazlelkű anyát – köztük sok egyedülálló anyát is –, akik oly bátran

vállalják fel az elsődleges feladatukat, hogy lelkileg erősítsék gyermekeiket. Kanadai barátunk, Shelley, a következőket mondta az édesanyjáról:

„Öt évvel a születésem előtt kopogtatnak a misszionáriusok a szüleim ajtaján. Néhány leckét meghallgattak, majd édesapám elveszítette az érdeklődését. Édesanyám továbbra is részt vett a tanításokban, és vágyott a keresztesítésre. Öt éven át járt az egyházba úgy, hogy nem volt annak tagja, majd három hónappal a születésem után megkeresztelkedhetett.

Édesanyám sohasem volt hangos ember, és nem töltött be komoly vezető pozíciókat. Nagyon egyszerű, édes és szilárd bizonyossága van, valamint... mindennap hűen él a meggyőződéséhez. Ez a csendes, egyszerű példa mindig közel tartott engem az Úrhoz és az egyházhoz.”

5. Barátunk, Randall, ezt mondta nekem: „Azt tanították nekem, és én tudtam is, hogy mennyi szülő fia vagyok. Az pedig, hogy ismertem a valódi kilétemet és természetemet, reményt adott nekem arra, hogy nem kell a szüleim útját követnem, akiket ugyan imádtam, de nem szerettem volna lemásolni. Bíztam abban, amit az elemis, a vasárnapi iskolai, a fiatal férfiak és más tanítóm tanítottak nekem. Láttam példákat az egyházközösségekben és a tágabb családban is hithű és boldog családokra, és bíztam Mennyei Atyánkban, tudván, hogy ha hithű maradok, akkor Ő segít nekem, hogy ilyen családom legyen.”
6. Családunk együtt élhet örökre. *Gyermekek énekeskönyve*, 98.
7. Mikor apa hazajön. *Gyermekek énekeskönyve*, 110.
8. A szeretet szól. *Gyermekek énekeskönyve*, 102–103.
9. Máté 18:2, 5.
10. Thomas S. Monson: „Tanuljatok tőlem!” Első elnökségi üzenet, 2016. márc.
11. Lásd Max H. Molgard, *Inviting the Spirit into Our Lives* (1993), 99.
12. 3 Nefi 17:11, 21–22.
13. Emily – bár szülei nem voltak aktívak – szeretettel szólt azokról a nagyszülőkről, nagybácsikáról és nagynénikről, illetve másokról, akik a szülei „helyére léptek”. Egy michigani Fiatal Nők vezetőről azt mondta: „Felnőtt gyermekei voltak, és nagyon fontosnak tartották, hogy minden fiatal nő úgy érezze, mintha az ő saját leánya lenne. [...] A mosolya a legnehezebb napodon is felvidította a szívem. [...] Az lett a célom, hogy kövessem őt, és hogy Molnar nőtestvér legyen azon gyermekek számára, akik »másnak«, »mellőzötnak« vagy »kirekesztettnek« érzik magukat.
14. Máté 18:5.

Mervyn B. Arnold elder
a Hetvenektől

Mentésre fel: képesek vagyunk rá!

Az Úr mindannyiunk rendelkezésére bocsátotta az ahhoz szükséges eszközöket, hogy kevésbé tevékeny és nem egyháztag barátaink megmentésére induljunk.

A Szabadító tisztán látta, hogy küldetése Mennyei Atyánk gyermekeinek a megmentése, mert azt mondta:

„...az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala...

[Mert] a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesztszen e kicsinyek közül.”¹

Angyali édesanyám, Jasmine Bennion Arnold, tisztán látta, mi a szerepe abban, hogy segítsen megmenteni Mennyei Atyánk megsebzett vagy elveszett juhait, saját gyermekeit és unokáit is beleértve ebbe. Mily bámulatos szerepet játszhatnak a nagyszülők unokáik életében!

Általában édesanyámat bízták meg a hitükben ingadozók, a kevésbé tevékenyek és a részben egyháztag családok meglátogatásával; azonban nyájába még sokan mások is beletartoztak, akiknek a látogatásával senki nem bízta meg őt. Látogatásai – melyek során csendben odafigyelt, szolgálta a betegeket és szerető biztatást nyújtott – általában nem korlátozódtak havi egy alkalomra. Anya élete utolsó hónapjaiban már nem tudott kimozdulni

otthonról, így hát órákat töltött azzal, hogy levelet írt nekik, kifejezésre juttatva a szeretetét, bizonyosságát téve, és felemelve mindazokat, akik meglátogatták.

Miközben mentésre indulunk, Isten erővel, bátorítással és áldásokkal lát el minket. Amikor megparancsolta Mózesnek, hogy mentse meg Izráel gyermekeit, Mózes megijedt, ahogyan közülünk is sokan megijednek. Mózes mentegetőzni kezdett, mondván: „...nem vagyok én ékesenszóló...;

mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok.”²

Az Úr így bátorította Mózes:

„Ki adott szájat az embernek? [...]

Nemde én, az Úr?

Most hát eredj és én lések a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell.”³

Tulajdonképpen azt mondta

Mózesnek: „Képes vagy rá!” *És tudjátok mit? Mi is képesek vagyunk rá!*

Hadd osszak meg veletek négy olyan tantételt, mely segíteni fog nekünk a mentési erőfeszítéseinkben.

1. tantétel: Nem szabad halogatnunk a mentésre indulást!

Alejandro Patania elder, egy korábbi területi hetvenes, mesélt egy történetet az öccséről, Danielről, aki a legénységével együtt halászni indult a tengerre. Valamivel később Daniel sürgős figyelemztetést kapott, hogy komoly vihar közeleg, méghozzá sebesen. Daniel és legénysége azonnal a kikötő felé vette az irányt.

A feltámadó viharban elromlott egy közeli halászhajó motorja. Daniel legénysége sodronykötelet erősített a tehetetlen hajóra, és elkezdtek biztonságba vonatni. Rádión is segítséget kértek, mert látták, hogy az egyre erősödő viharban azonnali segítségre lesz szükségük.

Szeretteik aggodalmas várakozása közepette ültek össze a parti őrség, a halászegylet és a tengerészet képviselői, hogy eldöntsék, mi lenne a legjobb mentési stratégia. Voltak, akik azonnal indulni akartak, de azt mondták nekik, hogy várják meg a tervet. Míg a viharban lévők folyamatosan segítségért könyörögtek, a képviselők folytatták a megbeszélést, és próbáltak megegyezni, hogy mi legyen a megfelelő eljárás és terv.

Amikor végre összeállt a mentőcsapat, még érkezett egy utolsó

Szeretteik aggodalmasan vártak, ám a mentőcsapatok addig halogatták a segítségnyújtást, míg végül már túl késő volt

kétségbeesett hívás. A dühöngő vihar elszakította a két hajót összekötő sodronykötelet, és Daniel legénysége visszafordult, hátha meg tudják menteni a halásztársaikat. Végül mindkét hajó elsüllyedt, legénységük pedig odaveszett, Patania elder öccsével együtt.

Patania elder ezt a tragédiát az Úr ezen intéséhez hasonlította: „...az elűzöttet [meg nem erősítettétek, sem] vissza nem hoztátok és az elvesztettet meg nem kerestétek...; Ímé, ...előkérem nyájamat [a ti kezetekből]”.⁴

Patania elder kifejtette, hogy bár szervezetteknek kell lennünk a tanácsainkban, a kvórumainkban, a segédszervezeteinkben és egyénekként is, de nem késlekedhetünk a megmentésre indulásban. Időnként hetek is eltelnek, míg megbeszéljük, hogyan segítsünk a különleges szükségletekkel rendelkező családoknak vagy egyéneknek.

Latolgatjuk, hogy ki látogassa meg őket, és milyen megközelítést alkalmazzunk. Közben pedig elveszett testvéreinknek még mindig segítségre van szüksége – néha még kiáltanak, könyörögnek is ezért. Nem késlekedhetünk!

2. tantétel: Soha nem szabad feladnunk!

Thomas S. Monson elnök, aki megfújta a mentésre szólító harsonát, azt mondta: „Egyháztagjainkat emlékeztetnünk kell arra, hogy soha nem késő, ha ...a kevésbé tevékeny egyháztagságokról van szó, ...akikről talán már le is mondtunk.”⁵

Sokatokhoz hasonlóan én is megosztottam már az evangéliumot olyanokkal, akik hamarosan megkeresztelkedtek vagy tevékenyekké váltak, míg másoknak – például nem egyháztag barátomnak, Timnek, és kevésbé tevékeny feleségének, Charlene-nek – ez több időbe telt.

Több mint 25 éven keresztül folytattam Timmel evangéliumi beszélgetéseket, és vittem el őt és Charlene-t templomi nyílt napokra. Mások is csatlakoztak a mentéshez, azonban Tim minden arra irányuló felkérést visszautasított, hogy találkozzon a misszionáriusokkal.

Az egyik hétvégén azt a feladatot kaptam, hogy elnököljek egy cövek-konferencián. Megkértem a cövekelnököt, hogy böjtöljön és imádkozzon

arról, hogy kit látogassunk meg. Megdöbbsenem, amikor a barátom, Tim nevét nyújtotta át nekem. Amikor Tim püspöke, a cövekelnök és én bekopogtattunk az ajtón, Tim kinyitotta, rám nézett, majd a püspökre, és azt mondta: „Püspök, mintha azt mondtad volna, hogy különleges vendéget hozol!”

Aztán Tim elnevette magát, s így szólt: „Gyere be, Merv.” Aznap csoda történt. Tim mostanra megkeresztelkedett, majd Charlene-t és őt egymáshoz pecsételték a templomban. Soha nem szabad feladnunk!

3. tantétel: Mily nagy lesz a ti örömötök, ha csupán egy lelket hoztok Krisztushoz

Sok évvel ezelőtt egy általános konferencián meséltem arról, hogyan értelmezte José de Souza Marques a Szabadító azon szavait, hogy „ha bárki közületek erős a Lélekben, vigye magával azt, aki gyenge, hogy... ő is erőssé válhasson”.⁶

Marques testvér minden egyes juh nevét ismerte a papok kvórumában, és tudta, hogy Fernando hiányzik. Kereste őt otthon, egy barátja házában, sőt, még a tengerparton is.

Végül rátalált Fernandóra: az óceánban szörfözött. Nem várta ki, hogy elsüllyedjen a hajó, mint Daniel történetében. Azonnal bement a vízbe, hogy megmentse az elveszett bárányt, és örvendezve hazavitte őt.⁷

Azután pedig folyamatos szolgálat által biztosította, hogy Fernando soha többé ne hagyja el a nyáját.⁸

Hadd meséljem el nektek, mi történt Fernando megmentése óta, és osszam meg veletek az egyetlen elveszett bárány megmentéséből fakadó örömet. Fernando házasságot kötött kedvesével, Mariával a templomban. Mostanra 5 gyermekük és 13 unokájuk van, akik mind tevékenyek az egyházban. Rokonaik és családtagjaik közül még

sokan csatlakoztak az egyházhoz. Együtt őseik ezreinek nevét küldték be a templomba, hogy szertartásokban részesüljenek, és az áldások nem szűnnek.

Fernando már harmadszor szolgál püspökként, és nem hagyja abba a mentést, hiszen őt is megmentette valaki. Nemrég azt mondta: „Az egyházközségünkben 32 tevékeny fiatal férfi van az ároni papságban, akik közül 21-et az elmúlt 18 hónapban mentettünk meg.” Egyénekként, családként, kvórumokként, segédszervezetekként, osztályokként, házi- és látogató tanítókként *erre mi is képesek vagyunk!*

4. tantétel: Nem számít, hány évesek vagyunk, elhívást kaptunk a megmentésre

Henry B. Eyring elnök azt mondta: „Korunktól, képességeinktől és egyházi elhívásunktól függetlenül mindannyiunkat egy emberként hív [a Szabadító], hogy segítsünk neki a lelkek aratásában, míg újra el nem jön.”⁹

Gyermekeink, fiataljaink, fiatal egyedülálló felnőtteink és felnőtt egyháztagjaink közül életkortól függetlenül nap mint nap egyre többen követik a Szabadító megmentésre szólító harsonaszavát. Köszönöm az erőfeszítéseiteket! Hadd mondjak erre néhány példát:

A 7 éves Amy meghívta barátnőjét, Ariannát és családját az éves elemis úrvacsoragyűlési bemutatóra. Néhány hónappal később Arianna és a családja megkeresztelkedett.

Allan, egy fiatal egyedülálló felnőtt, sugalmazást érzett, hogy a közösségi médiát használva osszon meg egyházi kisfilmeket, *mormon üzeneteket* és szentírásverseket a barátaival.

Reeves nőtestvér elkezdte megosztani az evangéliumot minden egyes telemarketingessel, aki felhívta.

James meghívta leánya keresztelőjére az egyik nem egyháztag barátját, Shane-t.

Spencer küldött egy linket kevésbé tevékeny hűgának Russell M. Nelson elnök konferenciai beszédéhez, és így számolt be erről: „Elovesta a beszédet, és feltárult a remény ablaka.”

Az Úr mindannyiunk rendelkezésére bocsátotta az ahhoz szükséges eszközöket, hogy kevésbé tevékeny és nem egyháztag barátaink megmentésére induljunk. *Mindannyian képesek vagyunk rá!*

Mindannyiőtokhoz felhívást intézek, hogy szívleljétek meg a Szabadító megmentésre szólító hívását! *Képesek vagyunk rá!*

Ünnepélyes bizonyágot teszek arról, hogy tudom, hogy Jézus a Jó Pásztor, aki szeret és meg fog áldani minket, midőn megmentésre indulunk. Tudom, hogy Ő él; tudom. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 18:11, 14; kiemelés hozzáadva.
2. 2 Mózes 4:10.
3. 2 Mózes 4:11–12.
4. Ezékiel 34:4, 10.
5. Thomas S. Monson: 2015. októberi általános felhatalmazott vezetőségi gyűlés, engedéllyel felhasználva.
6. Tan és a szövetségek 84:106.
7. Lásd Lukács 15:5.
8. Lásd Mervyn B. Arnold: Erősítsd a testvéred! *Liahóna*, 2004. máj. 46–47.
9. Henry B. Eyring: Egyek vagyunk. *Liahóna*, 2013. máj. 62.

Fernando Araujo (mindkét képen középen), akit egykor aggódó vezetője fiatal férfiként megmentett, ma püspökként (fent) ugyanígy tesz a fiatal férfiakkal, és egy olyan nemzedéknek örvendhet, amely tevékeny az egyházban (fent)

Jairo Mazzagardi elder
a Hetvenektől

A visszaállítás szent helyszíne

Palmyra volt a visszaállítás színtere, ahol közel két évezred múltán újra felhangzott az Atya hangja.

Egy jó barátom, aki az egyház tagja volt, éveken át próbált tanítani engem az örökkévaló családok evangéliumáról, de csak 1978 októberében, amikor a São Paulo templom nyílt napján részt véve beléptem a pecsételősobába, akkor hatolt be szívembe az örökkévaló családok tana. Utána napokon át imádkoztam, hogy megtudjam, ez-e az igaz egyház.

Nem voltam vallásos, de hívő szülők neveltek, és láttam a vallásokban meglévő jót. Életem azon szakaszában úgy gondoltam, minden vallás elfogadott Isten szemében.

A templomi nyílt napon tett látogatásom után imában választ kerestem. Hittem és bízást bízam abban, hogy Isten választ ad nekem arról, hogy melyik az Ő egyháza a földön.

Nagy lelki küzdelem árán végre világos válasz érkezett, azután felkérést kaptam, hogy keresztkedjek meg. A keresztelesemre 1978. október 31-én került sor, a São Paulo templom felszentelésének előestéjén.

Ráébredtem, hogy az Úr eléggé ismert engem és törődött velem ahhoz, hogy választ adjon az imáimra.

Másnap délelőtt feleségemmel együtt részt vettünk a São Paulo templom egyik felszentelési ülésén.

Ott voltunk, de akkor még nem igazán tudtam megbecsülni ezt a csodálatos lehetőséget. Az azt követő napon területi konferenciára mentünk.

Megkezdődött az életünk az egyházban, ahol jó barátokra leltünk, akik tárt karokkal fogadtak e sorsfordító időszakban.

Az új egyháztagnak szóló vasárnapi osztály heti tanításai, melyekben részt vettünk, csodásak voltak. Tudással töltöttek el, és alig vártuk, hogy a hét elteltével újra vasárnap legyen, és további lelki táplálékhoz juthassunk.

Feleségemmel izgatottan vártuk, hogy beléphessünk a templomba, és családjunkat összepecsételjék az örökkévalóságra. Erre egy évvel és hét nappal a keresztkedésem után került sor. Csodálatos pillanat volt! Úgy éreztem, mintha az örökkévalóság kettévált volna az oltárnál a pecsételés előtti és utáni időszakra.

Mivel néhány éve az Amerikai Egyesült Államok keleti partján éltünk törvényes bevándorlókként, már ismerem néhány ottani várost, melyek nem voltak túl népesek.

Amikor az első látomáshoz vezető eseményekről olvastam vagy hallottam, nagy tömegeket emlegettek, aminek semmi értelme nem volt számomra.

Kezdték kérdéseim támadni. Miért az Amerikai Egyesült Államokban kellett visszaállítani az egyházat, nem

pedig Brazíliában vagy Olaszországban, az őseim földjén?

Hol voltak azok a tömegek, akik a vallási felélénkülés és zűrzavar részesei voltak, méghozzá egy olyan békés és nyugodt helyen?

Rengeteg embert megkérdeztem erről, de választ nem kaptam. Mindent, amit csak tudtam, elolvastam portugálul, aztán angolul is, de nem találtam semmit, ami megnyugtatta volna a szívemet, így aztán folytattam a kutatást.

1984 októberében cövekelnökségi tanácsosként vettem részt az általános konferencián. Utána Palmyrába utaztam, mert muszáj volt választ kapnom.

Amikor odaértem, megpróbáltam megérteni: Miért kellett ott történnie a visszaállításnak, és miért volt olyan lelki zűrzavar? Honnan jött a Joseph feljegzéseiben szereplő rengeteg ember? És miért éppen oda?

Akkoriban azt találtam a legkézenfekvőbb válasznak, hogy azért, mert az amerikai alkotmány biztosított bizonyos szabadságjogokat.

Aznap reggel ellátogattam a Grandin épületbe, ahol a Mormon könyve első példányát nyomtatták. Azután elmentem a szent ligetbe, ahol rengeteget imádkoztam.

Szinte senkit se láttam az utcákon Palmyra kicsiny városában. Hol vannak a tömegek, amelyekről Joseph beszélt?

Aznap délután úgy döntöttem, ellátogatok a Peter Whitmer farmra. Amikor odaértem, egy férfit pillantottam meg az egyik faház ablakában. Különös fény ragyogott a szemében. Üdvözöltem, aztán elkezdtem feltenni ugyanezeket a kérdéseket.

Ezzel a kérdéssel felelt: „Ráér?” Igennel válaszoltam.

Elmagyarázta, hogy a közelben található az Erie- és az Ontario-tó, kicsit keletebbre pedig a Hudson-folyó.

Az 1800-as évek elején az a döntés született, hogy hajózható csatornát építenek ki ezen a területen, 480 kilométer hosszan, egészen a Hudsonig. Hatalmas vállalkozás volt ez akkoriban, és kizárólag kétkezi munkásokra és igavonó barmokra számíhattak.

Palmyra szolgált az építkezés egyik szakaszának központjául. Az építéshez szakmunkásokra, szakemberekre, családokra és azok barátaira volt szükség. A csatornaépítés miatt sokan kezdtek odaözoenni a környező városokból és még távolabbról, például Írországból.

Igen szent és lelki pillanat volt ez számomra, mert végre megtaláltam a tömeget, akik magukkal hozták a saját szokásaikat és a hiedelmeiket! Amikor a férfi a hitelveiket említette, Isten megvilágosította az elmémet és megnyitotta lelki szememet.

Abban a pillanatban megértettem, hogy végtelen bölcsességében Isten, a mi Atyánk keze miként biztosított megfelelő helyszínt a tervében, hogy odahelyezze az ifjú Joseph Smithet a vallási zűrzavar kellős közepébe, mivel ott voltak elrejtve a Kumóra-dombon a Mormon könyve drága lemezei.

Ez volt a visszaállítás színtere, ahol közel két évezred múltán újra felhangzott az Atya hangja egy csodás

látomásban, a fiatal Joseph Smithhez szólva, amikor a szent ligetbe ment imádkozni, és ezt hallotta: „Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!”¹

Ott állt előtte két Személy, „akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt”. Igen, Isten újra kinyilatkoztatta magát az embernek! A földet borító sötétség oszlani kezdett.

Beteljesedőben voltak a visszaállításra vonatkozó jövődölések. „És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”.²

Néhány rövid év leforgása alatt Joseph elvezettetett az ősi próféták által hátrahagyott jövődölések, szövetségek és szertartások feljegyzéseihez – vagyis szeretett Mormon könyvénekhez.

Jézus Krisztus egyházát nem lehetett visszaállítani az örökkévaló evangélium nélkül, amint az a Mormon könyvében kinyilatkoztatásra került, amely egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról, aki Isten Fia, Isten Báránya, aki elvette a világ bűneit.

Krisztus ezt mondta népének Jeruzsálemben:

„Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók”.³

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet”.⁴

Nem is emlékszem, hogy a Whitmer farmról távozva vajon elköszöntem-e, csak arra emlékszem, hogy patakokban folytak a könnyeim, miközben a nap gyönyörűre festett égbolton hajlott alá.

Szívemet mérhetetlen öröm járta át; lelkemet békesség csitította el. Elárasztott a hála.

Most már pontosan értettem, miért. Az Úr ismét tudást és világosságot adott nekem.

A hazafelé vezető utamon újabb és újabb szentírások árasztották el elmémet: az Ábrahám atyának tett ígéretek, hogy magvában a föld minden családjá áldott lesz.⁵

Emiatt pedig templomok fognak épülni, hogy az isteni hatalmat újra az emberre lehessen ruházni a földön, hogy a családok eggyé válhassanak,

nemcsak míg a halál el nem választja őket, hanem együtt maradhassanak az egész örökkévalóságon át.

„Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állni az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb leszen a halmoknál, és özönlenni fognak hozzá minden [népek]”.⁶

Ha nektek is, akik ma hallotok engem, kérdések vannak a szívetekben, ne adjátok fel!

Arra kérek benneteket, kövessétek Joseph Smith prófétát példáját, miután elolvasta a Jakab 1:5-öt: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen... adja.”

Ami a Kumórán történt, fontos részét képezte a visszaállításnak, hiszen Joseph Smith ott kapta meg a Mormon könyvét tartalmazó lemezeket. Ez a könyv bármely más könyvnél

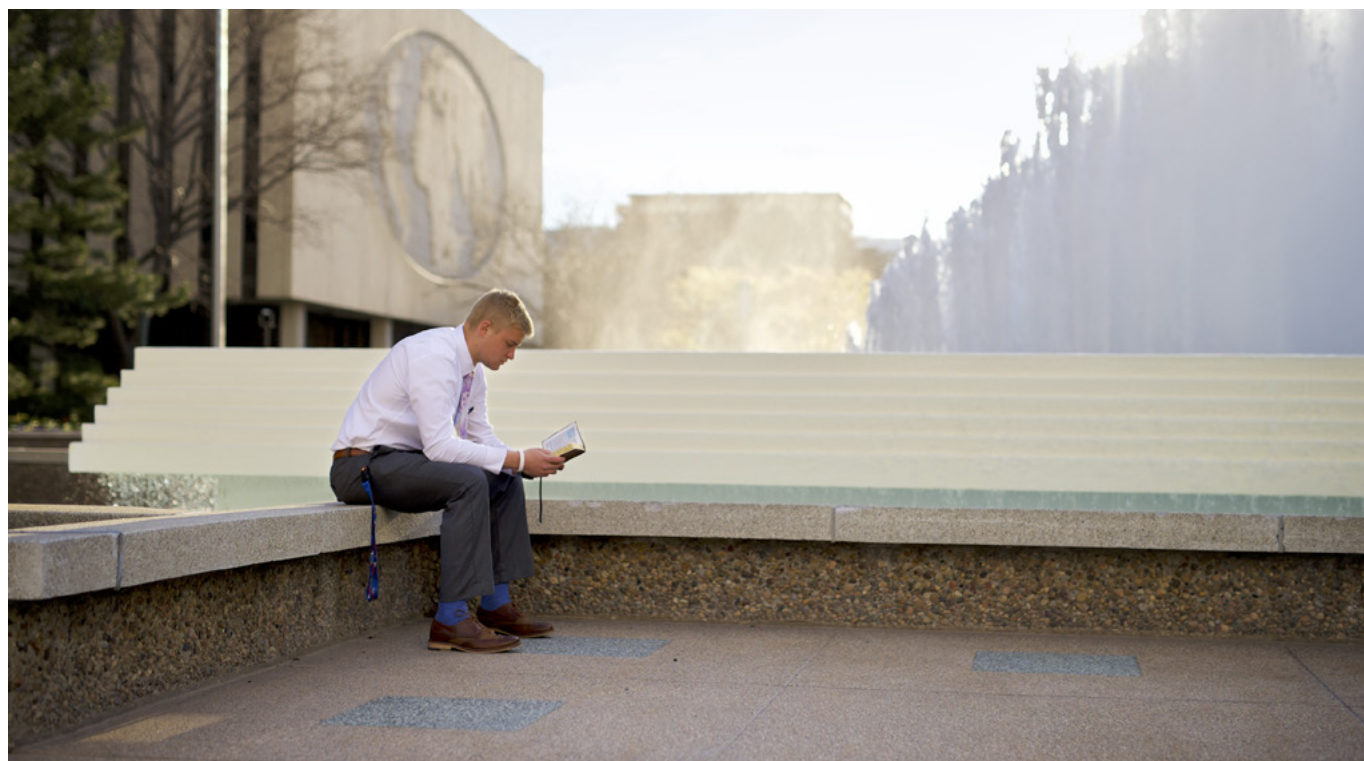
jobban segít közelebb kerülnünk Krisztushoz.⁷

Tanúbizonyyságot teszek arról, hogy az Úr prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatásokat támasztott királyságának irányítására ezekben az utolsó napokban, valamint hogy az Ő örökkévaló tervében a családok örökre együtt lesznek. Ő törődik a gyermekeivel. Megválaszolja az imáinkat.

Hatalmas szeretete miatt Jézus Krisztus engesztelést hozott a bűneinkért. Ő a világ Szabadítója. Erről teszek bizonyyságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph Smith története 1:17.
2. Jelenések 14:6.
3. János 10:16.
4. János 10:14.
5. Lásd 1 Mózes 12:3; 17:2–8; Galátziabeliek 3:29; 1 Nefi 15:14–18; Ábrahám 2:9–11.
6. Vö. Ésaías 2:2.
7. Lásd a Mormon könyve bevezetését.

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mindig tartsátok meg bűneitek bocsánatát

A Szentlélek állandó társunkként nyújtott megszentelő ereje révén mindig megtarthatjuk bűneink bocsánatát.

Hosszú évek óta a tanulmányozásom és az elmélkedésem visszatérő témája Benjámín király egy mélyreható kifejezése a Szabadítóról és engeszteléséről szóló tanításaiban.

Sokat szolgált és hón szeretett népéhez intézett, lelkiileg felkavaró búcsúbeszédében Benjámín király szólt arról, milyen fontos megismerni Isten dicsőségét és megízlelni a szeretetét, elnyerni a bűnök bocsánatát, mindig emlékezetben tartani Isten nagyságát, valamint naponta imádkozni és állhatatosan megállni a hitben.¹ Azt az ígéretet is tette, hogy e dolgok megtételével „mindig örvendezni fogtok, és telve lesztek Isten szeretetével, és *mindig megtartjátok bűneitek bocsánatát*”.²

Mai üzenetem bűneink bocsánatának megtartására összpontosul. Az e kifejezésben megnyilvánuló igazság megerősítheti az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünket, és elmélyítheti tanítványi mivoltunkat. Imádkozom azért, hogy a Szentlélek sugalmazzon és építsen minket az alapvető lelki igazságok közös átgondolása során.

Lelki újjászületés

A halandóságban megtapasztaljuk a fizikai születést, valamint lehetőségünk adódik a lelki újjászületésre.³ A próféták és apostolok arra intenek minket, hogy eszméljünk rá Istenre,⁴ szülessünk „újonnan”⁵, és váljunk új teremtményekké Krisztusban⁶ azáltal, hogy befogadjuk életünkbe a Jézus Krisztus engesztelése révén lehetővé

vált áldásokat. A „Szent Messiás érdemei, és irgalma és kegyelme”⁷ segíthet győzedelmeskednünk a természetes ember énközpontú, önző hajlamai felett, és önzetlenebbé, nagylelkűbbé és szentebbé válnunk. Arra intenek bennünket, éljünk úgy, hogy „szeplőtelenül állhass[unk az Úr előtt] az utolsó napon”.⁸

A Szentlélek és a papsági szertartások

Joseph Smith próféta tömören összefoglalta a papsági szertartások alapvető szerepét Jézus Krisztus evangéliumában: „Az újjászületés Isten Lelke által történik szertartásokon keresztül.”⁹ Ez a mélyreható kijelentés egyaránt hangsúlyozza a Szentlélek és a szertartások szerepét a lelki újjászületés folyamatában.

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja. Lélekszemély, aki bizonyosságot tesz minden igazságról. A szentírásokban a Szentlélekre utalnak úgy, mint aki vigasztal,¹⁰ tanít¹¹ és kinyilatkoztat.¹² Ezenkívül a Szentlélek megszentelő¹³ is, aki megtisztít, és mintegy tűz által

kiégeti az emberi lélekből a salakot és a gonoszt.

A szent szertartások központi helyen állnak a Szabadító evangéliumában és abban a folyamatban, amely által Hozzá térünk és lelki újjászületésre törekszünk. A szertartások lelki jelentéstartalommal és örökkévaló jelentéstartalommal bír, Isten törvényeihez és rendelkezéseihez kapcsolódó cselekedetek.¹⁴ Minden szabadító szertartást, valamint az úrvacsora szertartását is jóvá kell hagynia valakinek, aki viseli az ehhez szükséges papsági kulcsokat.

A szabadításnak és felmagasztosulásnak az Úr egyházában végzett szertartásai többet jelentenek pusztán rituálénál vagy jelképes cselekedetnél. Felhatalmazott csatornákat alkotnak, melyeken át a menny áldásai és hatalmai beáramolhatnak egyéni életünkbe.

„És ez a magasabb papság irányítja az evangélium dolgait, és rendelkezik a királyság rejtelseinek kulcsával, még hozzá Isten ismeretének kulcsával.

Ezért annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.

És annak szertartásai, valamint a papság felhatalmazása nélkül nem

mutatkozik meg az isteniség hatalma a testben lévő embereknek”.¹⁵

Az elnyert és feddhetetlenül tisztetben tartott szertartások nélkülözhetetlenek az isteniség erejének és a Szabadító engesztelése révén elérhető minden áldásnak a kiérdemléséhez.

A bűnök bocsánatának elnyerése és megtartása a szertartásokon keresztül

Hogy még jobban megérthessük a folyamatot, amely által elnyerhetjük és mindig megtarthatjuk bűneink bocsánatát, először meg kell értenünk, milyen elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn három szent szertartás között, amelyek hozzáférést biztosítanak a menny hatalmaihoz, melyek: az alámerítéssel végzett keresztelezés, a kézrátétel a Szentlélek ajándékáért, valamint az úrvacsora.

Az alámerítéssel végzett keresztelezés „[Jézus Krisztus evangéliumának] bevezető szertartása”,¹⁶ melyet meg kell előznie a Szabadítóba vetett hitnek és az őszinte bűnbánatnak. Ez a szertartás „olyan jel és parancsolat, amelyet Isten jelölt ki [gyermek] számára az Ő királyságába való belépéshez”.¹⁷ A keresztelest az ároni papság felhatalmazásával végzik. A Szabadítóhoz térés

és a lelki újjászületés folyamatában a keresztelezés biztosítja lelkünk büntől való szükséges *kezdeti megtisztulását*.

A keresztelezési szövetség három alapvető elkötelezettséget foglal magában: (1) készek vagyunk magunkra venni Jézus Krisztus nevét, (2) Őrá mindenkor emlékezünk, és (3) parancsolatait betartjuk. E szövetség megtartásának megígért áldása az, hogy „Lelke mindig velü[nk] le[sz]”.¹⁸ Így tehát a keresztelezés jelenti azt az alapvető felkészülést, mely által elnyerhetjük az Istenség harmadik tagjának állandó társaságát.

A víz általi keresztelest a Lélek általi keresztelest követnie ahhoz, hogy teljes legyen.¹⁹ Amint azt a Szabadító Nikodémusnak tanította: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.”²⁰

Joseph Smith próféta három kijelentése is hangsúlyozza, milyen létfontosságú kapcsolat áll fenn az alámerítéssel a bűnök bocsánatára végzett keresztelezés és a Szentlélek ajándékáért végzett kézrátétel szertartásai között.

1. kijelentés: „A keresztség a Szentlélek elnyerését megelőző szent szertartás; ez egy csatorna és kulcs, amely által a Szentleket kiszolgálják.”²¹

2. kijelentés: „Megkeresztelhetnek egy zsák homokot is az ember helyett, ha nem a bűnök bocsánatára teszik, és nem a Szentlélek elnyerése végett. A vízzel történő keresztség csupán félkeresztség, és a másik fél nélkül semmi-re nem jó – vagyis a Szentlélek általi keresztség nélkül.”²²

3. kijelentés: „A vízzel való keresztség az azt követő tűzzel és Szentlélekkel való keresztség nélkül hasznavehetetlen. Szükségszerűen és elválaszthatatlanul összekapcsolódnak.”²³

A bűnbánat tantételének, a keresztelezés és a Szentlélek ajándéka elnyerése szertartásainak, valamint a bűnök

bocsánata dicső áldásának következetes összefonódása újra és újra hangsúlyt kap a szentírásokban.

Nefi kijelentette: „Mert a kapu, amelyen be kell lépnetek, a bűnbánat, és a víz általi keresztség; és majd azután jön bűneitek bocsánata, a tűz és a Szentlélek által.”²⁴

Maga a Szabadító ezt mondta: „Most ez a parancsolat: Tartsatok bűnbánatot, mind ti földnek szélei, és jöjjetek hozzám és keresztelkedjete meg az én nevemben, hogy a Szentlélek befogadása megszentelhesse benneteket, hogy szeplőtelenül állhassatok előttem az utolsó napon.”²⁵

A kézrátétel a Szentlélek ajándékának elnyeréséért a melkisédeki papság felhatalmazása által történik. A Szabadítóhoz térés és a lelki újjászületés folyamata során a Szentlélek megszentelő hatalmának elnyerése megteremt lelkünk bűntől való folyamatos megtisztulásának lehetőségét. Ez az örömteli áldás létfontosságú, mivel „semmi tisztátalan dolog nem lakhat Istennel”.²⁶

Az Úr visszaállított egyházának tagjaiként egyaránt áldást hoz ránk a keresztelést kísérő, *bűntől való kezdeti megtisztulásunk*, és a *bűntől való folyamatos megtisztulás* lehetősége, melyet a Szentlélek társasága és hatalma tesz lehetővé, aki az Istenség harmadik tagja.

Gondolatok bele, mennyire függ a földművelő a vetés és aratás változatlan rendjétől! A plántálás és aratás közötti kapcsolat megértése állandó céltudattal tölti meg, és hatással van a gazda minden döntésére és cselekedetére az év minden szakában. Hasonlóképpen a bűnök bocsánatára alámerítéssel végzett keresztelés és a Szentlélek ajándékáért végzett kézrátétel szertartásainak is hatással kell lenniük tanítványságunk minden elemére életünk minden szakában.

Az úrvacsora a harmadik szertartás, amelyet el kell nyernünk, hogy hozzáférést kapjunk az isteniség erejéhez. Hogy még teljesebb mértékben megtarthassuk magunkat szeplőtlennek a világtól, azt a parancsolatot kaptuk, hogy menjünk el az imádság házába,

és ajánljuk fel szentségeinket az Úr szent napján.²⁷ Kérlek benneteket, gondolatok bele, hogy az Úr testének és vérének jelképei – a kenyér és a víz – egyaránt áldottak és megszenteltek. „Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk, Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg ezt a kenyeret [illetve vizet] mindazok lelke számára, akik ebből vesznek [illetve isznak]”.²⁸ Megszentelni annyit tesz: tisztává és szentté tenni. Az úrvacsorai jelképeket megszenteli az, ha emlékezünk Krisztus tisztaságára, az Ő engesztelésétől való teljes függésünkre, illetve azon kötelességünkre, hogy úgy tiszteljük szertartásainkat és szövetségünket, hogy „szeplőtelenül állhass[unk] előtte... az utolsó napon”.²⁹

Az úrvacsora szertartása szent és ismételt felhívás az őszinte bűnbánatra és a lelki megújulásra. Az úrvacsoravétel önmagában még nem hozza el a bűnök bocsánatát, de amikor lelkiismeretesen felkészülünk e szent szertartásra, majd pedig megtört szívvel és töredelmes lélekkel részesülünk benne,

akkor azt az ígéretet kapjuk, hogy az Úr Lelke *mindig* velünk lehet. A Szentlélek állandó társunkként nyújtott megszentelő ereje révén pedig *mindig* megtarthatjuk bűneink bocsánatát.

Igazán áldottak vagyunk minden héten, hogy az úrvacsora szertartása által lehetőségünk van kiértékelni az életünket, megújítani szövetségünket, valamint elnyerni ezt a szövetséges ígéretet.³⁰

Újbóli keresztkedezés

Az utolsó napi szentek néha hangot adnak annak a kívánságnak, hogy bárcsak újra megkeresztelkedhetnének – ezáltal pedig olyan tisztává és érdemessé válhatnának, mint aznap, amikor részesültek első szabadító szertartásukban. Hadd javasoljam tisztelettel, hogy Mennyei Atyánk és Szeretett Fia nem szeretnék, hogy életünkben csupán egyszer tapasztaljuk meg a lelki megújulás, felfrissülés és helyreállítás eme érzését. Ha az evangélium szertartásain keresztül elnyerjük és mindig megtartjuk bűneink bocsánatát, ennek áldásai segíthetnek annak megértésében, hogy a keresztes kiindulópontot jelent halandó lelki utazásunk során – nem pedig célállomást, amelynek felkeresésére újra és újra vágódunk kellene.

Az alámerítés általi keresztesnek és a Szentlélek ajándékáért való

kézrátételnek szertartásai nem elszigetelt, izolált események, inkább a megváltás egybefonódó, egymásra épülő folyamatának elemei. Minden újabb szertartás felemeli és felnagyítja lelki céltudatunkat, vágyunkat és teljesítményünket. Az Atya terve, a Szabadító engesztelése és az evangélium szertartásai biztosítják azt a kegyelmet, amelyre szükségünk van, hogy törekedjünk előre, és sorról sorra, előírásról előírásra haladjunk örökkévaló rendeltetésünk felé.

Ígéret és bizonyág

Tökéletlen emberi lények vagyunk, akik arra töreksenek, hogy Mennyei Atyánk örök fejlődésre vonatkozó tökéletes terve szerint éljenek a halandóságban. Terve követelményei dicsőségesek, irgalmasak és szigorúak. Meglehet, hogy olykor eltökéltek vagyunk, máskor pedig teljességgel alkalmatlannak érezzük magunkat. Eltűnődhetünk, vajon valaha is eleget tudunk-e tenni lelkileg annak a parancsolatnak, hogy szeplőtelenül álljunk előtte az utolsó napon.

Az Úr segítségével és Lelke azon hatalmával, hogy mindenre megtanítsa bennünket,³¹ valóban megadhat nekünk lelki lehetőségeink felismerésének áldása. A szertartások lelki céltudatot és erőt hívnak az életünkbe, amint törekszünk újjászületni és

krisztusi nőkké és férfiakká válni.³² Gyengeségeink megerősödhetnek, korlátaink legyőzethetnek.

Noha egyikünk sem érheti el a tökéletességet ebben az életben, egyre érdekesebbé és szeplőtelenebbé válhatunk, amint „a Bárány vére megtisztít...”³³ bennünket. Ígérem és bizonyágomat teszem, hogy miközben törekszünk mindig megtartani bűneink bocsánatát és végül szeplőtelenül állni az Úr előtt az utolsó napon, egyre nagyobb hittel leszünk megáldva a Szabadítóban és fokozott lelki bizonyosságot kapunk. Erről teszem tanúságomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Móziás 4:11.
2. Móziás 4:12; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd D. Todd Christofferson: Miért fontos a házasság és a család? *Liahóna*, 2015. máj. 50–53.
4. Lásd Alma 5:7.
5. János 3:3; Móziás 27:25.
6. Lásd 2 Korinthusbeliek 5:17.
7. 2 Nefi 2:8.
8. 3 Nefi 27:20.
9. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 99.
10. Lásd János 14:16–27; Moróni 8:26.
11. Lásd János 14:26; Tan és a szövetségek 50:14.
12. Lásd 2 Nefi 32:5.
13. Lásd 3 Nefi 27:19–21.
14. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: szertartások.
15. Tan és a szövetségek 84:19–21.
16. Bible Dictionary, “Baptism.”
17. *Tanítások: Joseph Smith*. 94.
18. Tan és a szövetségek 20:77.
19. Bible Dictionary, “Baptism.”
20. János 3:5.
21. *Tanítások: Joseph Smith*. 99.
22. *Tanítások: Joseph Smith*. 98.
23. *Tanítások: Joseph Smith*. 93.
24. 2 Nefi 31:17; kiemelés hozzáadva.
25. 3 Nefi 27:20; kiemelés hozzáadva.
26. 1 Nefi 10:21.
27. Lásd Tan és a szövetségek 59:9–12.
28. Tan és a szövetségek 20:77; lásd még 79. vers.
29. 3 Nefi 27:20.
30. Lásd *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220; N. Eldon Tanner, in Conference Report, Oct. 1966, 98.
31. János 14:26.
32. Lásd Hélamán 3:28–30.
33. Mormon 9:6.

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Családi tanácsok

Amikor a szülők felkészültek, a gyermekek pedig figyelnek és részt vesznek a beszélgetésben, akkor a családi tanács valóban működik!

Kedves testvéreim, a szülői mivolt iróniája az, hogy pont addigra kezdenénk belejőnni a dologba, mikorra a gyermekeink már felnőnek. Ma délután néhány olyan dolgot szeretnék megosztani veletek, amelyeket bárcsak jobban értettem volna, amikor Barbarával nekiláttunk drága gyermekeink felnevelésének.

Apostoli szolgálatom során gyakran hangsúlyoztam, milyen hatalom rejlik az egyházi tanácsokban és milyen fontosak ezek, akár missziós, akár cöveki, egyházközségi vagy segédszervezeti tanácsokról legyen is szó.

Hiszek abban, hogy a tanácsok jelentik a leghatékonyabb módot a valódi eredmények eléréséhez. Tudom továbbá, hogy a tanácsok az Úr módszerei, és hogy Ő maga is egy mennyei tanácson keresztül teremtett mindent a világegyetemben, ahogyan azt a szentírások is említik.¹

Mostanáig azonban egyszer sem szóltam általános konferencián a legalapvetőbb és legegyszerűbb – sőt, talán a legfontosabb – tanácsról mind közül: a családi tanácsról.

A családi tanácsokra mindig is szükség volt. Sőt, valójában örökévalóak. Egy családi tanácshoz tartoztunk a halandóság előtti létben is, amikor mennyei szüleinkkel

éltünk az ő lélekgyermekeikként.

A családi tanács – amennyiben szeretettel és krisztusi tulajdonságokkal vezetik – ellensúlyozza a modern technika hatását, mely gyakran elvon bennünket attól, hogy minőségi időt töltsünk egymással, és amely hajlamos arra, hogy behozza a gonoszt az otthonunkba.

Ne feledjétek, hogy a családi tanácsok különböznek a hétfő esti családi esttől. A családi estek elsősorban az evangéliumi tanításra és a családi tevékenységekre összpontosítanak, a családi tanácsok viszont megtarthatók a hét bármely napján, és mindenek

előtt olyan összejövetelek, ahol a szülők figyelnek – egymásra és a gyermekeikre is.

Úgy vélem, legalább négyfajta családi tanács létezik:

Először is az általános családi tanács, mely a teljes családból áll.

Másodszor a családi végrehajtó tanács, mely az anyából és az apából áll.

Harmadszor a korlátozott családi tanács, melyet a szülők és az egyik gyermek alkot.

Negyedszer pedig a négyszemközi családi tanács, mely az egyik szülő és az egyik gyermek tanácskozása.

Mindezen családi tanácsok esetében ki kell kapcsolnunk az elektronikus eszközeinket, hogy mindenki láthassa és hallhassa a másikat. A családi tanácsok során és más helyénvaló alkalmakkor is érdemes előkészíteni egy kosarat az elektronikus eszközöknek, hogy amikor a család összegyűlik, mindenki – beleértve anyát és apát is – betehesse a telefonját, tabletjét vagy MP3 lejátszóját. Ezután kezdődhet a tanácskozás anélkül, hogy kísértést éreznénk egy-egy Facebook bökes, SMS, Instagram, Snapchat és e-mail értesítés megválaszolására.

Hadd vázoljam röviden, hogyan működhetnek ezek a tanácsok.

Először is a teljes családi tanács, melybe minden családtag beletartozik.

Az *Our Family* [Családunk] című egyházi füzet kijelenti: „Ez a tanács összegyűlhet a családi gondok megbeszélésére, pénzügyek rendezésére, tervek készítésére, egymás támogatására és erősítésére, valamint hogy imádkozzanak egymásért és a családjukért.”²

Ennek a tanácsnak előre meghatározott időpontban kell összejönnie, és általában formálisabb jellegű, mint a családi tanácsok többi fajtája.

Imával kell kezdeni, illetve lehet az egyéb helyzetben már megkezdett

beszélgetés természetes kiterjesztése is. Vegyük figyelembe, hogy a családi tanácsnak nem mindig van formális kezdése és befejezése.

Amikor a szülők felkészültek, a gyermekek pedig figyelnek és részt vesznek a beszélgetésben, akkor a családi tanács valóban működik!

Mindegy, milyen a családjuk konkrét helyzete, alapvető, hogy megértsük minden családtag egyedi körülményeit. Osztozhatunk ugyan a géneken, mégis lehetnek olyan helyzetek és körülmények, amelyek gyökeresen különbözvő tesznek minket egymástól, és amelyek a családi tanács figyelmes együttműködését igénylik.

Például a világ összes beszélgetése, együttértése és szeretete sem képes megoldani egy orvosi problémát vagy egy olyan érzelmi kihívást, amellyel egy vagy több családtag küzd. Ilyen alkalmakkor a családi tanács az egység, a hűség és a szerető támogatás helye lesz, miközben külső segítséget is bevonunk a megoldáskeresésbe.

A testvérek, különösen az idősebbek, erőteljes mentorai lehetnek a kisebb gyermekeknek, ha a szülők a családi tanácsot arra használják, hogy a segítségüket és támogatásukat kérjék a nehézségek és a kényszerhelyzetek idején.

Ily módon a család sok szempontból egy egyházközségre hasonlít. Amikor a püspök bevonja az egyházközségit

tanács tagjait, akkor olyan problémákat is képes lehet megoldani, és rengeteg olyan jót tehet, amelyre egymaga nem lenne képes. Hasonlóképpen a szülőknek is be kell vonniuk az összes családtagot a kihívásokkal és a nehézségekkel való megbirkózásba. Így lehet a családi tanács erejét munkába állítani. Amikor a tanács tagjai úgy érzik, hogy részesei egy adott döntésnek, akkor támogatni fogják azt, ezzel pedig konkrét pozitív eredmények érhetők el.

Nem minden családi tanács áll két szülőből és gyermekekből. A családi tanácsotok egészen eltérő lehet attól, amilyen a mi családi tanácsunk volt, amikor a hét gyermekünket neveltük. Ma a családi tanácsunk csak Barbarából és jómagamból áll, hacsak nem egy kibővített tanácsot tartunk a felnőtt gyermekeinkkel, az ő házastársaikkal, valamint időnként az unokáinkkal és a dédunokáinkkal.

Az egyedülállók, de még az otthonuktól távol élő diákok is követhetik a tanácsok isteni mintáját, ha a barátaikkal és a szobatársaikkal közös tanácskozásra gyűlenek össze.

Gondoljátok át, hogyan változna a hangulat egy lakásban, ha a szobatársak rendszeresen összegyűlnének imádkozni, egymást meghallgatni, eszmét cserélni és közösen terveket készíteni.

Mindenki a saját helyzetére formálhatja a családi tanácsokat, hogy kihasználja az előnyeit ennek a szerető Mennyei Atyánk által bevezetett isteni mintának.

Ahogy korábban említettem, időről időre hasznos lehet kibővített családi tanácsot tartani. A kibővített családi tanács állhat a nagyszülőkből és felnőtt gyermekekből, akik már elköltöztek otthonról. Még ha a nagyszülők vagy a felnőtt gyermekek

távol is élnek, akkor is részt vehetnek a családi tanácsban telefon, Skype vagy FaceTime segítségével.

Megfontolhatjátok azt is, hogy általános családi tanácsot tartotok vasárnap, a következő hét indításaként; amikor a családok áttekinthetik az elmúlt hetet, és megtervezhetik a következőt. Lehet, hogy éppen erre van szüksége a családoknak ahhoz, hogy a szombatot örömteli élménnyé varázsolja.

A második fajta családi tanács

a családi végrehajtó tanács, mely csak a szülőkből áll. E közösen eltöltött idő során a szülők áttekinthetik minden egyes gyermek fizikai, érzelmi és lelki szükségleteit és fejlődését.

A családi végrehajtó tanács remek alkalom a feleség és a férj számára arra is, hogy megbeszéljék egymással a személyes kapcsolatukat. Amikor Harold B. Lee elder elvégezte a pecsételésünket, egy olyan tantételt tanított nekünk, amelyről úgy hiszem, hogy minden házaspár hasznára válhat. Azt mondta: „Soha ne térjetez nyugovóra úgy, hogy előtte térdre ne ereszkedtek volna, és kéz a kézben ne imádkoztatok volna. Az ilyen imák felkérést jelentenek Mennyei Atyánk számára,

hogy a Lélek hatalma által tanácsot adjon nekünk.”

A harmadik fajta családi tanács a korlátozott családi tanács. Itt mindkét szülő időt szán egy-egy gyermekre valamilyen formális vagy kötetlen módon. Ez lehetőséget ad a beszélgetésre *az előzetesen meghozandó döntésekről*, például olyan kérdésekben, mit tegyen és mit ne tegyen a gyermek a jövőben. Amikor ilyen döntéseket hozunk, akkor jó, ha felírják azokat, hogy szükség esetén később elővehessék. Ha fiatalok vagy leányok hű támogatóként tekint rájuk, akkor ez a tanácsgyűlés célokat és célkitűzéseket állíthat fel a jövőre vonatkozóan. Alkalom ez arra is, hogy figyelmesen meghallgassátok a gyermek súlyos aggodalmait és kihívásait, amelyekkel önbizalomhiány, bántalmazás, iskolai heccelés vagy félelem esetén szembesülhet.

A negyedik fajta családi tanács a négy szemközti családi tanács az egyik szülő és az egyik gyermek részvételével. Az efféle családi tanács általában spontán következik be. Például a szülő és a gyermek kihasználhatja az autós utazás vagy a ház körül teendőket nyújtotta hétköznapi lehetőségeket. Az egyik gyermek és akár az apa, akár az anya közös programja különleges lelki és érzelmi kötelékeket erősítő alkalom lehet. Tervezzük be ezeket előre, hogy a gyermekek várhassák a különleges alkalmat, amikor egyedül lehetnek Anyával vagy Apával.

Nos, testvéreim, volt idő, amikor az otthonunk falai biztosították mindazt a védelmet, amelyre szükségünk volt a kívülről érkező betolakodók és hatások ellen. Bezártuk az ajtókat, becsuktuk az ablakokat és a kaput, majd egyből biztonságban és védett környezetben érezhettük magunkat a világtól a saját kis menedékünkben.

E napok már továtűntek. Otthonaink fizikai falai, ajtóit, kerítései és kapui nem akadályozhatják meg az internet, a wifi, a mobiltelefonok és a hálózatok által végrehajtott láthatatlan megszállást. Néhány kattintással és gombnyomással behatolhatnak otthonainkba.

Szerencsére az Úr módot biztosított arra, hogy szembeszálljunk a negatív technika inváziójával, amely elvonhatja a figyelmünket az egymással töltött minőségi időtől. Azzal tette ezt, hogy biztosította számunkra a tanácsrendszert a legbecsesebb kapcsolataink megerősítése, megóvása, védelmezése és táplálása érdekében.

A gyermekeknek égető szükségük van olyan szülőkre, akik hajlandóak meghallgatni őket, a családi tanács pedig alkalmat biztosíthat, mely során a családtagok eljuthatnak egymás megértésére és mélyebb szeretetére.

Alma azt tanította: „Minden dologban tanácskozz az Úrral, és ő jóra fog vezetni...”³ Ha imával kérjük az Urat, hogy legyen a családi tanácsunk részese, az javítani fog az egymással való kapcsolatainkon. Mennyei Atyánk és Szabadítónk segítségével képesek vagyunk türelmesebbnek, megfontoltabbnak, segítőkészebbnek, megbecsültebbnek és megértőbbnek lenni, amikor segítségért imádkozunk. Az Ő segítségével képesek vagyunk az otthonunkat egy kis földi mennyországgá tenni.

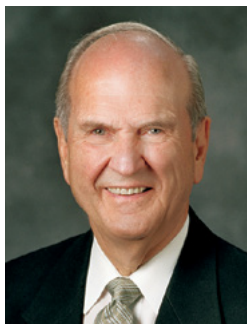
A mennyei tanácsok mintáját követő családi tanács, melyet eltölt a krisztusi szeretet, és melyet az Úr Lelke irányít, segít majd nekünk megvédeni a családkunkat azoktól a hatásoktól, amelyek elorozhatják értékes közös időnket, és meg fog óvni bennünket a világ gonoszságaitól.

Az imával társuló családi tanács arra hívja a Szabadítót, hogy legyen jelen, ahogy megígérte: „A hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”⁴ Az Úr Lelkének meghívása, hogy családi tanácsotok részese legyen, leírhatatlan áldásokat eredményez.

Végül emlékezzetek arra, hogy a rendszeresen tartott családi tanács segít nekünk korán észlelni a családi gondokat, és csírájában elfojtani ezeket; a tanácsok minden családtagnak biztosítják az érzést, hogy ő értékes és fontos; valamint mindenk előtt segítenek nekünk sikeresebbnek és boldogabbnak lennünk becses kapcsolatainkban, az otthonaink falain belül. Mennyei Atyánk áldja meg mindannyiunk családját, miközben közösen tanácskozunk, ezért imádkozom alázatosan az Úr Jézus Krisztus nevében. Ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ábrahám 4:26; 5:2–3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home* (pamphlet, 1980), 6.
3. Alma 37:37.
4. Máté 18:20.

Russell M. Nelson elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A papsági hatalom ára

Hajlandóak vagyunk-e imádkozni, böjtölni, tanulmányozni, törekedni, hódolni, és szolgálni Isten férfiaként, hogy szert tehessünk papsági hatalomra?

Hat hónappal ezelőtt a 2015. októberi általános konferencián az egyház nőtestvéreihez szóltam az Isten asszonyaiként betöltött isteni szerepükről. Most hozzátok szeretnék beszélni, fivérek, a ti Isten férfiaként betöltött isteni szerepetekről. Miközben a világot járom, bámulatba ejt ezen egyház fiainak és férfainak ereje és tiszta jósa. Egyszerűen nincs mód arra, hogy számba vegyünk minden átalatot meggyógyított szívet és felemelt életet. Köszönjük!

Legutóbbi konferencia üzenetemben beszámoltam sok évvel ezelőtt szívsebészként megélt lesújtó élményemről, amikor képtelen voltam megmenteni két kis lánytestvér életét. Édesapjuk engedélyével szeretnék még néhány szót szólni erről a családról.

Ruth és Jimmy Hatfieldnek három gyermeke is veleszületett szívrendellel küszködött. Első fiuk, Jimmy Jr. egyértelmű diagnózis nélkül hunyt el. Én akkor léptem a képbe, amikor a szülők segítséget kértek a két leányuk, Loral Ann és húga, Gay Lynn számára. A szívem majdnem megszakadt, amikor mindkét leány meghalt a műtétet követően.¹ Ruth és Jimmy érthetően összetörték lelkileg.

Idővel aztán megtudtam, hogy elhúzódó nehezteléssel voltak irántam és az egyház iránt is. Közel hat évtizeden át kísértett engem ez a helyzet, és okozott fájdalmat Hatfieldék sorsa. Számos alkalommal próbáltam felvenni velük a kapcsolatot, sikertelenül.

Aztán egyik éjjel tavaly májusban felriasztott e két kislány a fátyol másik oldaláról. Bár nem láttam vagy hallottam őket a fizikai érzékszerveimmel,

éreztem a jelenlétüket. Lélekben halottam könyörgésüket. Üzenetük rövid és egyértelmű volt: „Nelson testvér, senkihez sem vagyunk hozzápecsételve! *Tudsz segíteni?*” Röviddel ezt követően megtudtam, hogy édesanyjuk elhunyt, édesapjuk és öccsük azonban még életben van.

Loral Ann és Gay Lynn könyörgéséből bátorságot merítve ismét kísérletet tettem, hogy kapcsolatba lépjek az édesapával, akiről megtudtam, hogy Shawn nevű fiával él. Ez alkalommal hajlandóak voltak fogadni engem.

Júniusban szó szerint letérdeltem az akkor már 88 éves Jimmy elé, és őszintén elbeszélgettem vele. Beszámoltam neki a leányai könyörgéséről, és elmondtam, hogy megtiszteltetés lenne, ha elvégezhetném a pecsételési szertartásokat a családjáért. Azt is elmagyaráztam, hogy időre és komoly erőfeszítésre lesz szükség a részükről, hogy felkészüljenek és érdemesek legyenek a templomba való belépésre, hiszen egyikük sem volt még felruházva.

Russell M. Nelson elnök és Wendy Nelson nőtestvér a Utahi Payson templomnál Jimmy Hatfield családjával

Az Úr Lelke tapintható volt az egész találkozás során. Amikor pedig Jimmy és Shawn egyenként elfogadták ajánlatomat, elárasztott az öröm! Szorgalmasan együttműködtek a cöveklőnkkel, a püspökünkkel, a házitanítókkal és az egyházközségi misszióvezetővel, valamint a fiatal misszionáriusokkal és egy idős misszionárius házaspárral. Aztán nemrégiben a Utahi Payson templomban abban a hatalmas kiváltságban lehetett részem, hogy Ruthot Jimmyhez pecsételhettem, négy gyermeküket pedig hozzájuk. Wendyvel zokogtunk, miközben részt vettünk ebben a magasztos élményben. Számos szív gyógyult meg azon a napon!

Visszagondolva, elámultam Jimmyn és Shawnon, és azon, mi mindenre voltak hajlandóak. A példaképeim lettek. Ha teljesülhetne a szívem vágya, azt kívánnám, hogy minden férfi és fiatal férfi ebben az egyházban olyan bátorságot, erőt és alázatot tanúsítson, mint ez az édesapa és a fia. Készek voltak megbocsátani és elengedni a régi

sérelmeket és szokásokat. Készek voltak elfogadni az útmutatást a papsági vezetőiktől, hogy Jézus Krisztus engesztelése megtisztíthassa és felmagasztalhassa őket. Mindketten készek voltak érdemesen viselni az „Isten legszentebb rendje szerint való”² papságot.

Viselni azt jelenti, hogy magunkra vesszük valaminek a súlyát. Szent bizalom viselni a papságot, mely Isten nagy hatalma és felhatalmazása. Gondolatok bele: a ránk ruházott papság pontosan *ugyanaz a hatalom és felhatalmazás*, amely által Isten ezt és számtalan más világot teremtett, a mennyeket és a földet irányítja, valamint felmagasztalja engedelmes gyermekeit.³

Wendyvel a közelmúltban egy gyűlésen voltunk, ahol az orgonista jól láthatóan készen állt a nyitó himnusz eljátszására. Szemét a kottára szegezte, ujjait pedig a billentyűkön tartotta. Elkezdte lenyomni a billentyűket, de semmi hang sem hallatszott. Azt súgtam Wendynek: „Nincs áram.” Valami

megakadályozta az elektromos energia áramlását az orgonához.

Fivérek, hasonlóképpen attól tartok, túl sok férfi él, akik megkapták a papság *felhatalmazását*, de híján vannak a papsági *hatalomnak*, mivel e hatalom vagy mennyei energia áramlását olyan bűnök, mint a lustaság, a becestelenség, a kevélység, az erkölcstelenség vagy a világ dolgaival való túlzott foglalatosságot.

Attól tartok, túl sok olyan papságviselő van, aki keveset vagy semmit sem tesz a mennyek hatalmához való hozzáférés képességének fejlesztése érdekében. Aggódok mindazok miatt, akiknek tisztátalan gondolataik, érzéseik vagy tetteik vannak, illetve akik lealacsonyítják feleségüket vagy gyermekeiket, elvágva ezzel a papsági hatalmukat.

Félek, hogy túl sokan sajnálatos módon átengedték önrendelkezésüket a gonosznak, a viselkedésükkel pedig azt mondják: „Jobban érdekel saját vágyaim kielégítése, mint a Szabadító

mások megáldására szolgáló hatalmának viselése.”

Félek, fivérek, hogy néhányan közülünk egy nap majd felébrednek és ráeszmélnek, mi is valójában a hatalom a papságban, majd pedig mély megbárást fognak érezni, mivel sokkal több időt töltöttek a mások feletti hatalomra vagy a munkahelyi befolyásra törekvéssel, mint annak elsajátításával, hogyan tudják teljes mértékben gyakorolni Isten hatalmát.⁴ George Albert Smith elnök azt tanította, hogy „nem azért vagyunk itt, hogy elvesztegessük életünk óráit, majd átlépjünk a felmagasztosulás szférájába; hanem azért vagyunk itt, hogy nap nap után alkalmassá tegyünk magunkat azon pozíciókra, melyek ezután betöltését Atyánk elvárja tőlünk”.⁵

Miért pazarolná el bármely férfi is napjait, és egyezne ki Ézsau főtt lencséjével⁶, amikor rábízott a lehetőség, hogy Ábrahám minden áldását elnyerje?⁷

Sűrgetően könyörgök mindannyiunknak, hogy éljünk a papságviselőként birtokolt kiváltságainkhoz méltóan. Egy eljövendő napon majd *kizárólag* azon férfiak, akik komolyan veszik papságukat azzal, hogy *szorgalmasan* igyekeznek magától az Úrtól tanítást kapni – csak ők áldhatnak, vezérelhetnek, védelmezhetnek, erősíthetnek és gyógyíthatnak meg majd másokat. Kizárólag az a férfi, aki már megfizette a papsági hatalom árát, lesz képes csodákat hozni a szerettei számára, és biztonságban tartani házasságát és családját most és az örökkévalóságon át.

Mi az ára az ilyen papsági hatalom kifejlesztésének? A Szabadító rangidős apostola, Péter – ugyanaz a Péter, aki Jakabbal és Jánossal Joseph Smithre és Oliver Cowderyre ruházta a melkisédeki papságot⁸ – kijelentette, milyen tulajdonságokra kell törekednünk, hogy az „isteni természet részeseivé legyünk”.⁹

Megnevezte a hitet, az erényt, a tudást, a mértékletességet, a türelmet, az isteniséget, a testvéri kedvességet, a jószívűséget és a szorgalmat.¹⁰ És ki ne hagyjuk az alázatot!¹¹ Ezért azt kérдем: hogyan vélekednének családtagjaink, barátaink, munkatársaink arról, hogyan állunk ezen és egyéb lelki ajándékok kifejlesztése terén?¹² Minél inkább kifejlesztjük e tulajdonságokat, annál nagyobb lesz papsági hatalmunk.

Milyen más módon növelhetjük hatalmunkat a papságban? Szívünkben kell imádkoznunk. Az elmúlt és közelgő tevékenységek udvarias felsorolása, megtűzdelve némi kéréssel bizonyos áldásokért, nem alkothatja azt az Istennel való beszélgetést, amely tartós hatalmat eredményez. Hajlandóak vagytok azért imádkozni, hogy *megtudjátok, hogyan imádkozzatok* nagyobb hatalomért? Az Úr majd megtanít benneteket.

Hajlandóak vagytok kutatni a szentírásokat, és lakmározni Krisztus szaván¹³ – *buzgón* tanulmányozni a nagyobb hatalom elnyerése érdekében? Ha szeretnétek látni, hogy feleségeitek szíve elolvad értetek, engedjétek, hogy azt lássa, hogy az interneten Krisztus tanát¹⁴ vagy a szentírásokat olvassátok.

Hajlandóak vagytok rendszeresen hódolni a templomban? Az Úr szereti az Ő saját házában átadni az Ő saját tanítását. Képzeljétek el, milyen meglegedésére szolgálna, ha arra kérnétek, tanítson benneteket a papsági kulcsokról, felhatalmazásról és hatalomról, miközben a melkisédeki papság szertartásait élik át a templomban.¹⁵ Képzeljétek, mily gyarapodás lehetne a tiétek a papsági hatalom terén.

Hajlandóak vagytok Thomas S. Monson elnök példáját követni mások szolgálatában? Évtizedeken át ment a hosszabb úton hazáig, követve a

Lélek készítéseit, hogy aztán mikor valakinek az ajtaja elé ért, e szavakat hallja: „Honnan tudad, hogy ma van a leányunk halálának évfordulója?” Vagy: „Honnan tudad, hogy ma van a születésnapom?” Ha pedig igazán nagyobb papsági hatalmat szeretnétek, akkor megbecsülitek a feleségeket és gondoskodtok róla, egyaránt szeretve őt és a tanácsait is.

Nos, ha mindez soknak hangzik, gondoljátok végig, mennyire más lenne a kapcsolatunk a feleségünkkel, a gyermekeinkkel és a munkatársainkkal, ha éppen *annyira* törődnék a papsági hatalom megszerzésével, mint a munkahelyi előmenetelünkkel vagy a bankszámlánk egyenlegének feljebb tornászásával. Ha hajlandóak vagyunk alázattal az Úr elé járulni, és megkérni Őt, hogy tanítson bennünket, akkor Ő megmutatja majd nekünk, hogyan növeljük a *mi* hozzáférésünket az Ő hatalmához.

Ezekben az utolsó napokban tudjuk, hogy földrengések lesznek majd különböző helyeken.¹⁶ E különböző helyek egyike talán éppen saját otthonunk lesz, ahol érzelmi, pénzügyi vagy lelki „földrengések” következhetnek be. A papsági hatalom képes lecsendesíteni a tengert, és begyógyítani a föld sebeit. A papsági hatalom képes lecsendesíteni az elmét, és begyógyítani szereteteink szívének sebeit is.

Hajlandóak vagyunk-e imádkozni, böjtölni, tanulmányozni, törekedni, hódolni, és szolgálni Isten férfiaként, hogy szert tehessünk az ilyen papsági hatalomra? Mivel két kicsi leány olyan buzgón vágyott arra, hogy családjukhoz pecsételjék őket, édesapjuk és testvérük hajlandó volt megfizetni a melkisédeki papság viselésének árát.

Kedves fivéreim, szent bizalmat kaptunk – Isten felhatalmazását mások megáldására. Emelkedjünk hát fel

mindannyian olyan férfiakká, amilyenek Isten előre elrendelt minket – készen Isten papságát bátran viselni, lelkesen megfizetve bármilyen árat, mely megkívántatik tőlünk a papsági hatalmunk növelése érdekében. *Azzal* a hatalommal képesek leszünk előkészíteni a világot Szabadítónk, Jézus Krisztus második eljövételére. Ez az Ő egyháza, melyet ma az Ő prófétája, Thomas S. Monson elnök vezet, akit én szívből szeretek és támogatok. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 96.
2. Tan és a szövetségek 84:18.
3. Lásd *A papság köteleességei és áldásai*, A és B rész (2000).; lásd még Alma 13:7–8; Tan és a szövetségek 84:17–20, 35–38; Mózes 1:33, 35.

4. Lásd Tan és a szövetségek 121:36.
5. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1905, 62; lásd még *The Teachings of George Albert Smith*, ed. Robert and Susan McIntosh (1996), 17.
6. Lásd 1 Mózes 25:29–34.
7. Lásd 1 Mózes 12:3; 17:2–8; Galátziabeliek 3:29; 1 Nefi 15:14–18; Ábrahám 2:9–11.
8. Lásd Tan és a szövetségek 128:20. A Szabadító, Mózes és Illés (akit olykor Éliás néven is említenek) először a hegyen adták át a kulcsokat Péternek, Jakabnak és Jánosnak, amikor Jézus színváltozott előttük (lásd Máté 17:1–4; Márk 9:2–9; Lukács 9:28–30; Tan és a szövetségek 63:21).
9. 2 Péter 1:4.
10. Lásd 2 Péter 1:5–10.
11. Lásd Tan és a szövetségek 4:6. (Megjegyzés: Az Úr egy Joseph Smithnek adott kinyilatkoztatásban hozzátette az *alázat* szót Péter felsorolásához.)
12. Lásd 1 Korinthusbeliek 12:4–11; Moróni 10:8–17; Tan és a szövetségek 46:11.
13. Lásd 2 Nefi 32:3.
14. Lásd 2 Nefi 31:2–21.
15. Lásd Tan és a szövetségek 84:19–20.
16. Lásd Tan és a szövetségek 45:33.

Stephen W. Owen
a Fiala Férfa általános elnöke

A legnagyobb vezető a legnagyobb követő

Lesznek idők, amikor az előttetek álló ösvény sötétnek tűnik majd, de ti kövessétek tovább a Szabadítót! Ő tudja az utat, hiszen Ő maga az út.

Amikor 12 éves voltam, édesapám elvitt vadászni a hegyekbe. Hajnali 3-kor keltünk, felnyergeltük a lovainkat, és teljes sötétségben indultunk neki az erdős hegyoldalnak. Akármennyire is szerettem vadászni az apukámmal, abban a pillanatban egy kicsit ideges voltam. Soha nem jártam még azon a hegyen, és nem láttam az ösvényt – sőt, nem láttam semmit! Egyedül azt a kis zseblámpát láttam, melyet az édesapám vitt, és amely gyenge fényt vetett az előttünk lévő fenyőkre. Arra gondoltam, mi lesz, ha a lovam megbotlik és elesik – ő vajon látja egyáltalán, hová megy? De aztán a következő gondolat megnyugtató: „Apa tudja, merre megy. Ha őt követem, minden rendben lesz.”

És minden rendben is volt. Egy idő után felkelt a nap, és csodálatos napot töltöttünk együtt. Ahogy elindultunk haza, édesapám egy fenséges csúcsra mutatott, mely kiemelkedett a többi közül. „Az ott a Szeles-orom – mondta. – Ott van a legjobb vadászmező.” Azonnal tudtam, hogy egy napon majd

vissza akarok jönni ide, hogy felmásszak a Szeles-oromra.

Az évek során gyakran beszélt édesapám a Szeles-oromról, de sose mentünk vissza; mígnem aztán egy nap – húsz évvel később – felhívtam, és azt mondtam neki: „Menjünk el a Szeles-oromhoz!” Újra felnyergeltük a lovainkat és elindultunk felfelé a

hegyoldalon. Ekkor már a harmincas éveimet tapostam, és tapasztalt lovas voltam, mégis ugyanazt a nyugtalanságot éreztem, mint 12 éves fiúként. De az édesapám ismerte az utat, én pedig követtem.

Végül felértünk a Szeles-orom tetejére. A kilátás lenyűgöző volt, és elöntött az érzés, hogy vissza akarok jönni – ezúttal nem magam miatt, hanem a feleségem és a gyermekeim miatt. Szerettem volna, ha ők is átélnek mindazt, amiben nekem részem volt.

Az évek során számos lehetőségem volt arra, hogy a fiaimat és más fiatal férfiakat felvezessek hegycsúcsokra, ahogyan az édesapám vezetett engem. Ezek az élmények arra ösztönöztek, hogy elgondolkozzak azon, mit jelent vezetni – és mit jelent követni.

Jézus Krisztus: a legnagyobb vezető és a legnagyobb követő

Ha megkérdezném tőletek, hogy ki a valaha élt legnagyobb vezető, mit mondanátok? A válasz természetesen az, hogy Jézus Krisztus. Tökéletes példája Ő minden elképzelhető vezetői tulajdonságnak.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

ÁLTALÁNOS FELHATALMAZOTT HETVENESEK

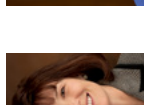
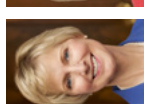
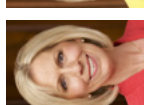
(betűrendben)

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

		
első tanácsos	elnök	második tanácsos

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

VÁSÁRNAPI ISKOLA			FIATAL NŐK			SEGÍTŐEGYLET			ELEMFI			FIATAL FÉRFIAK		
														
első tanácsos	első tanácsos	második tanácsos	első tanácsos	első tanácsos	második tanácsos	első tanácsos	első tanácsos	második tanácsos	első tanácsos	első tanácsos	második tanácsos	első tanácsos	első tanácsos	második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

FIATAL NŐK

SEGÍTŐEGYLET

ELEMI

FIATAL FÉRFIAK

De ha azt kérdezném, hogy ki a valaha élt legnagyobb követő, nem Jézus Krisztus lenne ismét a válasz? Ő a legnagyobb vezető, *mivel* Ő a legnagyobb követő – aki mindenben tökéletesen követi az Atyját.

A világ azt tanítja, hogy a vezetőknek tekintélyesnek kell lenniük – az Úr azt tanítja, hogy szelédnek. A világi vezetők a tehetségeiken, adottságaikon és vagyonukon keresztül jutnak hatalomhoz és befolyáshoz; a krisztusi vezetők viszont „meggyőzéssel, hosszútávúrsággal, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel” jutnak hozzá.¹

Isten szemében a legnagyobb vezetők mindig is a legnagyobb követők voltak.

Hadd osszam meg két friss élményemet az egyház fiatal férfiakkal kapcsolatban, melyekből sokat tanultam a vezetésről és a követésről.

Mindannyian vezetők vagyunk

Nemrég a feleségemmel nem a saját egyházközségünk úrvacsorai gyűlésén vettünk részt. A gyűlés kezdete előtt egy fiatal férfi odajött hozzám, és megkérdezte, hogy segítenék-e az úrvacsora kiosztásában. Azt feleltem: „Örömmel!”

Leültem a diakónusok közé és megkérdeztem a mellettem ülőtől, hogy mi a feladat. Azt mondta, hogy nekem a kápolna hátuljától kell kezdenem az osztást, a középső részen, ő pedig ugyanazon rész másik oldalán fog állni, és ketten együtt haladunk majd előre.

Kicsit aggódtam: „Már nagyon rég nem csináltam ezt.”

Így felelt: „Semmi gond! Minden rendben lesz! Én is így éreztem, amikor kezdő voltam.”

Később az úrvacsorai gyűlésen a kvórum legfiatalabb diakónusa mondott beszédet, akit csak pár héttel

azelőtt rendelték el. A gyűlés után a többi diakónus köréje sereglett, hogy elmondják neki, mennyire büszkék kvórumtársukra.

A velük folytatott későbbi beszélgetés során megtudtam, hogy egyházközségükben az ároni papsági kvórumok minden héten felveszik a kapcsolatot a többi fiatal férfival, és meghívják őket, hogy csatlakozzanak a kvórumukhoz.

Ezek a fiatal férfiak mind nagyszerű vezetők voltak! Egyértelműen csodás melkisédek papság-viselők, szülők és más, a kötelességeikben őket segítő mentorok voltak a színpadok mögött. Az ilyen gondoskodó felnőttek nemcsak azt látják a fiatal férfiakban, hogy milyenek, hanem azt is, hogy milyenné válhatnak. Amikor a fiatal férfiakkal vagy róluk beszélnek, nem ragadnak le a hiányosságaiknál, hanem inkább azt hangsúlyozzák, milyen nagyszerű vezetői készségek mutatkoznak meg bennük.

Fiatalkorukban, az Úr is így tekint rájuk! Kérlek benneteket, hogy ti is így tekintetek magatokra! Lesznek időszakok az életetekben, amikor felkérnek majd arra, hogy vezessetek.

Máskor pedig azt várják majd tőletek, hogy kövessetek. De a mai üzenetem számotokra az, hogy elhívásotoktól függetlenül mindig vezetők vagytok, és mindig követők vagytok. A vezetés a tanítványság egyik megnyilvánulása – egyszerűen arról szól, hogy segítünk másoknak Krisztushoz jönni; ezt teszik az igaz tanítványok. Ha arra törekedtek, hogy Krisztus követői legyetek, akkor másoknak is segíthettek abban, hogy kövessék Őt, és így vezetők is lehettek.

A vezetői készségeitek nem a könnyen barátkozó személyiségből, a motivációs képességekből vagy a szónoki tehetségből ered. Abból az elkötelezettségeitekből ered, hogy Jézus Krisztust követték. Abból a vágyatokból ered, Ábrahám szavaival élve, hogy „még nagyobb [követői legyetek] az igazlelkűségnek”.² Ha képesek vagytok erre – még ha nem is vagytok benne tökéletesek, de legalább próbálkoztok –, akkor *igenis* vezetők vagytok!

A papsági szolgálat vezetése

Egy másik alkalommal Új-Zélandon voltam látogatásban egy egyedülálló

anya és három tizenéves gyermeke otthonában. A legidősebb fia 18 éves volt, és épp előző vasárnap kapta meg a melkisédeki papságot. Megkérdeztem tőle, hogy volt-e már alkalma gyakorolni ezt a papságot. Azt válaszolta, hogy nem igazán tudja, az mit jelent.

Elmondtam neki, hogy már megvan a felhatalmazása arra, hogy vigasztaló vagy gyógyító papsági áldást adjon. Az édesanyjára néztem, aki mellett hosszú éveken át nem volt melkisédek papságviselő. „Szerintem csodálatos lenne – mondtam, – ha adnál egy áldást édesanyádnak!”

Erre így felelt: „Nem tudom, hogyan kell.”

Elmagyaráztam, hogyan tegye a kezét az édesanyja fejére és mondja ki a nevét; jelentse ki, hogy a melkisédeki papság felhatalmazása által ad neki áldást; mondja azt, amit a Lélek sugall az elméjében és a szívében; végül pedig zárja Jézus Krisztus nevében.

Másnap kaptam tőle egy e-mailt. Ez állt benne: „Ma este áldást adtam az anyukámnak. [...] Nagyon, nagyon ideges voltam, és alkalmatlannak éreztem magam, ezért folyamatosan imádkoztam, hogy a Lélek biztosan velem legyen, mert anélkül nem tudtam volna

áldást adni. Amikor elkezdtem, teljesen megfeledkeztem magamról és a gyengeségeimről. [...] [Nem számítottam] arra a hatalmas lelki és érzelmi erőre, melyet éreztem. [...] Az áldás végzetével a szeretet lelke annyira mellbe vágott, hogy nem tudtam uralkodni az érzéseimen; átöleltem édesanyámat, és sírtam, mint egy kisbaba. [...] Még most is, ahogy ezt írom, [annyira érzem a Lelket,] hogy soha többé nem akarok bűnt elkövetni. [...] Szerettem ezt az evangéliumot.”³

Hát nem lelkesítő látni, hogy egy látszólag hétköznapi fiatalember ily nagy tetteket hajthat végre a papsági szolgálat által, még akkor is, ha alkalmatlannak érzi magát? Nemrég tudtam meg, hogy ez a fiatal elder missziós elhívást kapott, és jövő hónapban fog belépni a misszionáriusképző központba. Hiszem, hogy sok lelket fog Krisztushoz vezetni, mert a papsági szolgálatában megtanulta, hogyan kell Krisztust követni – saját otthonával kezdve, ahol példája jelentős hatást gyakorol 14 éves öccsére.

Fivérek! Az emberek – családtagok, barátok, még idegenek is – felnéznek ránk, akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Papságviselőkként nem elég pusztán Krisztushoz jönnünk;

kötelességünk az is, hogy „hívj[lunk] *mindenkit*, hogy jöjjön Krisztushoz”.⁴ Nem elégedhetünk meg azzal, hogy mi lelki áldásokban részesülünk; a szereteteinket is ezekhez az áldásokhoz kell vezetnünk – és Jézus Krisztus tanítványaiként mindenkit szeretnünk kell. A Szabadító Péternek adott megbízása a mi megbízásunk is: „te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed”.⁵

Kövessétek a galileai Férfit!

Lesznek idők, amikor az előttek álló ösvény sötétnek tűnik majd, de ti kövessétek tovább a Szabadítót! Ő tudja az utat, hiszen *Ő maga* az út.⁶ Minél őszintébben jöttök Krisztushoz, annál mélyebben vágytok majd rá, hogy mások is átélhessék azt, amiben nektek már részetek volt. Ez az érzés más szóval a jószívűség, „melyet [az Atya] mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak”.⁷ Akkor rájöttök majd, hogy Krisztus követésének pusztá cselekedetével is Őhozzá vezettek másokat, mert Thomas S. Monson elnök szavaival élve, „ha követjük a galileai Férfit – vagyis az Úr Jézus Krisztust –, személyes hatásunk jóra indít majd, bárhol, bármilyen elhívásban legyünk is”.⁸

Tanúságot teszek arról, hogy ez Krisztus igaz egyháza. Isten prófétája, Monson elnök vezet minket – egy nagyszerű vezető, aki egyben hű követője is a Szabadítónak. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 121:41.
2. Ábrahám 1:2.
3. Személyes levelezés; a helyesírás és a központozás szabványosítva lett.
4. Tan és a szövetségek 20:59; kiemelés hozzáadva.
5. Lukács 22:32.
6. Lásd János 14:6.
7. Moróni 7:48.
8. Thomas S. Monson: Személyes hatásotok. *Liahóna*, 2004. máj. 20.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A megmentők dicséretére

Miközben követjük a Szabadító szeretetének példáját, Ő bizonyosan megáldja és eredményessé teszi majd a házasságunk megmentésére és a családjunk megerősítésére irányuló igazlelkű erőfeszítéseinket.

Sok évvel ezelőtt a Németországi Frankfurt templomban felfigyeltem egy idős házaspárra, amint egymás kezét fogták. A törődő gyengédség és szeretet, amelyet egymás iránt tanúsítottak, melegséggel töltötte el a szívemet.

Nem vagyok teljesen biztos abban, miért is volt rám oly mély hatással ez a jelenet. Talán e két ember egymás iránti szelíd szeretete miatt – mely az állhatatosság és az elkötelezettség lenyűgöző jelképe volt. Egyértelműen látszott, hogy ez a házaspár már hosszú ideje élt együtt, az egymás iránti szeretetük pedig még mindig szilárd és erős volt.

Az egyszer használatosak társadalma

Szerintem a másik oka annak, hogy ez a gyengéd jelenet oly sokáig megmaradt bennem, az, hogy mennyire ellentétes napjaink hozzáállásával. Világszerte oly sok társadalomban tűnik minden eldobhatónak. Amint valami kezd elromlani vagy elhasználódni – sőt, sokszor ha csak egyszerűen ráununk valamire –, rögvest kidobjuk, és lecseréljük a következő, újabb és csillogóbb változatra.

Így teszünk a mobiltelefonokkal, ruhákkal, autókkal – és tragikus módon még a kapcsolatainkkal is.

A feleslegessé vált tárgyainkat jó ötlet lehet kisanálni az életünkből. Ám ha az örökkévaló jelentőséggel bíró dolgainkról van szó – például a

házasságunkról, a családjunkról, az értékeinkről –, akkor az eredetit a modernért lecserélő gondolkodásmód mély megbánást eredményezhet.

Hálás vagyok azért, hogy olyan egyházhoz tartozom, amely értékeli a házasságot és a családot. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának tagjai az egész világon arról ismertek, hogy köztük találhatók a legkiválóbb házasságok és családok. Úgy vélem, ez részben a Joseph Smithen keresztül visszaállított becses igazságnak köszönhető, mely szerint a házasságokat és a családokat örökkévalónak szánták. A családok célja nem csupán az, hogy zökkenőmentesebbé tegyék a dolgainkat itt a földön, majd elvessük azokat, amikor a mennybe jutunk, hanem a menny *rendjét* alkotják. Egy celestiais minta visszhangjai, Isten örökkévaló családjának mintaképei.

Az erős házasság és család azonban nem adódik automatikusan csupán

abból, hogy az egyház tagjai vagyunk. Állandó, tudatos munkát igényel. Az örökkévaló családok tanának arra kell ösztönöznie bennünket, hogy legjobb erőfeszítéseinket a házasságunk és a családjunk megmentésének és gazdagításának szenteljük. Felnéznek azokra, akik megőrzik és táplálják ezeket az életbe vágóan fontos örökkévaló kapcsolatokat, és gratulálok nekik.

Ma szeretnék a megmentők dicséretére szólni.

Házasságunk megmentése

Az évek során számos reményteljes és fülig szerelmes pár számára végeztem el a pecsételési szertartást. Még sohasem találkoztam olyanokkal, akik az oltár felett egymásra nézve azt gondolták volna, hogy kapcsolatuk válással és szívfájdalommal ér majd véget.

Sajnos azonban olykor ez történik.

Valahogy, amint sokasodnak a napok és a szerelem lila köde felszáll, vannak, akik lassan szem elől tévesztik a másik boldogságát, és kezdenek az apró hibákra figyelni. Ilyen környezetben néhányan arra a tragikus következtetésre csábulnak, hogy a házastársuk nem elég okos, nem elég szórakoztató vagy nem elég fiatal. És valahogyan megfogam bennük a gondolat, hogy ez mentségül szolgálhat nekik arra, hogy másutt kezdjenek keresgélni.

Fivérek, ha ez a jellemzés csak kicsit is rátok illik, akkor figyelmeztetlek benneteket, hogy olyan úton jártok, amely összetört házasságokhoz, összetört családokhoz és összetört szívekhez vezet! Könyörgöm, most álljatok meg, forduljatok meg, és gyertek vissza a feddhetetlenség és a szövetségekhez való hűség biztonságos ösvényére! Természetesen ugyanezen tantételek vonatkoznak szeretett nőtestvéreinkre is.

Hadd szóljak egy szót azokhoz az egyedülálló fivérekhez, akik azt a téveszmét követik, mely szerint először meg kell találniuk a „tökéletes nőt”, mielőtt komolyan randevúzni kezdenének vagy megházasodnának.

Szeretett fivéreim, hadd emlékeztesselek benneteket: Ha létezne ez a tökéletes nő, tényleg úgy vélitek, hogy pont ti érdekelnétek?

Isten boldogságtervében nem is annyira a tökéletes személyt keressük, hanem inkább azt a valakit, akivel egy életen át közösen munkálkodva szeretetteljes, tartós és tökéletesebb kapcsolatot alakíthatunk ki. Ez a cél.

Fivérek! Azok, akik megmentik a házasságukat, megértik, hogy ez a törekvés időt, türelmet, és mindenképp felett Jézus Krisztus engesztelésének áldásait követeli meg. Az kell hozzá, hogy kedvesek legyetek, nem irigykedők, nem önzők, nem könnyen

felbosszanthatók, nem gonoszra gondolók, de az igazságnak örvendők. Más szavakkal jószívűséget követel, Krisztus tiszta szeretetét.¹

Mindez nem egy szempillantás alatt történik meg. A nagyszerű házasságok tégláról téglára, napról napra épülnek egy egész életen át.

Ez pedig jó hír.

Hiszen mindegy, milyen lapos a kapcsolatokat pillanatnyilag – ha a kedvesség, a könyörület, a figyelem, az áldozat, a megértés és az önzetlenség kavicsait rakosgatjátok egymásra, idővel hatalmas piramis nő majd ki a földből.

Ha úgy tűnik, örökké tart, ne feledjétek: a boldog házasságot *örökké tartónak* szánták! „Ne fáradjatok bele tehát a jó tevésébe, mert nagyszerű [házasság] alapját fektetitek le. És kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű.”²

Talán lassan haladó munka ez, de nem szükségszerűen búskomor. Sőt, ha élhetek egy közhellyel, ritkán következik be válás, amikor a férj és a feleség boldog.

Így hát legyetek boldogok!

Fivérek, kápráztassátok el a feleségeket olyan dolgokkal, melyek boldoggá teszik őt.

Akik megmentik a házasságukat, a boldogságot választják. Bár igaz, hogy a krónikus depresszió néhány fajtája különleges kezelést kíván, mégis nagyon szeretem Abraham Lincoln e bölcséletét: „A legtöbb ember éppen annyira boldog, amennyire azt elhatározza.” Jól illik szentírásbeli párjához: „[K]eressetek és találtok”.³

Ha a hiányosságokat keressük a házastársunkban, illetve a bosszantó dolgokat a házasságunkban, akkor bizonyosan meg is találjuk majd ezeket, mivel mindenkiben vannak ilyenek. Másrésről viszont, ha a jót keressük, bizonyosan megtaláljuk, mivel

mindenkinek számos jó tulajdonsága is van.

A házasságok megmentői kihúzzák a gyomot, és megöntözik a virágokat. Ünneplik a kegyelem apró tetteit, amelyek felszítják a jószívűség gyengéd érzelmeit. A házasságok megmentői a jövő nemzedékeit mentik meg.

Fivérek, ne feledjétek el, miért szertettek bele a feleségetekbe!

Mindennap munkálkodjatok azért, hogy a házasságotok erősebb és boldogabb legyen!

Kedves barátaim, tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy azon szent és boldog lelkek közé számláltassunk, akik megmentik a házasságukat!

Családjaink megmentése

Ma szeretnék azok dicséretére is szólni, akik megmentik családi kapcsolataikat. Minden család megmentésére szorul.

Bármennyire is csodálatos, hogy az egyház az erős családjairól ismert, gyakran érezhetjük úgy, hogy ez bizonyára minden utolsó napi szent családra vonatkozik, csak éppen a miénkre nem. A valóság azonban az, hogy nincsenek tökéletes családok.

Minden családnak vannak furcsa pillanatai.

Mint amikor a szüleid azt kérik, készíts róluk egy szelfit; vagy amikor a nagynénéd folyton azt bizonygatja, hogy azért vagy még mindig egyedülálló, mert egyszerűen túl válogatos vagy; amikor a véleményéhez ragaszkodó sógorodnak meggyőződése, hogy a politikai nézetei az evangélium nézetei; vagy amikor édesapád megszervezi a családi fotót, amelyen mindenki az ő kedvenc filmjének egyik szereplője.

És te kapod a Csabakka jelmezt.

A családok már csak ilyenek.

Talán azonosak a génjeink, de nem vagyunk egyformák. Egyedi lélekkel

rendelkezünk. Tapasztalataink különböző hatással vannak ránk, ennek eredményeként pedig mindannyian különbözőek leszünk.

Ahelyett, hogy megkísérelnénk mindenkit kényszerrel a saját tetszésünkre formálni, dönthetünk úgy is, hogy örülünk ezeknek a különbségeknek, és értékeljük őket, mert változatosságot és folyamatos meglepetéseket hoznak az életünkbe.

Olykor azonban a családtagjaink olyan döntéseket hoznak, vagy olyasmit tesznek, ami meggondolatlan, bántó vagy erkölcstelen. Mit tegyünk ilyen esetben?

Nincsen olyan megoldás, mely minden helyzetre alkalmazható lenne. A családjukat megmentők azért sikeresek,

mert tanácskoznak a házastársukkal és a családjukkal, az Úr akaratát keresik, és figyelnek a Szentlélek késztetéseire. Tudják, hogy ami helyes az egyik családnak, nem biztos, hogy egy másiknak is az.

Van azonban egy valami, ami minden esetben helyes.

A Mormon könyvében megismerhettünk egy népet, akik felfedezték a boldogság titkát. Köztük nemzedékeken át „nem volt viszálykodás. [B]izonyos, hogy nem lehetett volna náluk boldogabb nép mindazon emberek között, akiket Isten keze teremtett.” Hogyan tudták ezt megtenni? „Isten szeretete miatt, mely az emberek szívében lakozott.”⁴

Bármilyen gonddal néz is szembe a családodotok, bármit is kell megtennetek

ezek megoldásához, a megoldás kezdete és vége is a jószívűség, Krisztus tiszta szeretete. E szeretet nélkül még a látszólag tökéletes családok is küszködnek, vele viszont még a hatalmas kihívásokkal rendelkező családok is sikerre jutnak.

„A jószívűség soha el nem múlik.”⁵

Ez igaz a házasságok megmentésére is. Igaz a családok megmentésére.

Tegyük félre a kevélységet!

A jószívűség nagy ellensége a kevélység. A kevélység az egyik legnagyobb oka annak, hogy a házasságok és a családok küszködnek. A kevélység türelmetlen, goromba és irigy. A kevélység eltúlozza saját erejét, és tudomást sem vesz mások erőnyeiről. A kevélység önző és könnyen haragra gerjed. A kevélység ott is gonosz szándékot feltételez, ahol nincs ilyesmi, és frapáns kifogások mögé rejtje saját gyengeségeit. A kevélység cinikus, borúlátó, indulatos és türelmetlen. Valójában ha a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, akkor a kevélység Sátán meghatározó tulajdonsága.

A kevélység mindennapos emberi hiányosság, nem része azonban a lelki örökségünknek, és nincsen helye az Isten papságát viselők körében.

Az élet rövid, fivérek. A sajnálkozó megbánások hosszú ideig eltarthatnak

– néhánynak pedig az örökkévalóságig visszhangzó utóhatásai lesznek.

Az, ahogyan a feleségetekkel vagy a gyermekeitekkel vagy a szüleitekkel vagy a testvéreitekkel bántok, számos eljövendő nemzedékre hatással lehet. Milyen örökséget szeretnétek a leszármazottaitokra hagyni? A durvaság, a bosszúállás, a harag, a félelem, az elszigeteltség örökségét? Vagy inkább a szeretet, az alázat, a megbocsátás, a könyörület, a lelki gyarapodás és az egység örökségét?

Mindannyiunknak emlékezni kell arra, hogy „az ítélet irgalmatlan az iránt, a ki nem [mutat] irgalmasságot”.⁶

Családi kapcsolataitok érdekében, a lelketek érdekében kérlek, legyetek irgalmasok, mert az irgalom diadalmaskodik az ítélet felett.⁷

Tegyétek félre a kevélységet!

Az őszinte bocsánatkérés a gyermekeitektől, a feleségeitektől, a családodotoktól vagy a barátaitoktól nem a gyengeség, hanem az erő jele. Fontosabb, hogy igazatok legyen, mint az, hogy a táplálás, a gyógyítás és a szeretet légkörét ápoljátok?

Építétek, ne leromboljátok a hidakat!

Még amikor nem is ti vagytok a hibásak – talán különösen akkor, amikor nem ti vagytok a hibásak –, engedjétek, hogy a szeretet felülkerekedjen a kevélységen!

Ha ezt megteszitek, akkor bármilyen csapással néztek is szembe, az elmúlik majd, és Isten szívetekben élő szeretete miatt a viszálykodás tovaoszall. A kapcsolatok megmentésének e tanételei mindannyiunkra vonatkoznak, függetlenül attól, hogy házasságok, elváltak, özvegyek vagy egyedülállók vagyunk-e. Mindannyian lehetünk erős családok megmentői.

A legnagyobb szeretet

Fivérek, házasságunk és családunk megmentésére tett erőfeszítéseink során – mint minden dologban – kövessük Annak példáját, aki minket ment meg! A Szabadító szeretettel nyerte meg a lelkünket.⁸ Jézus Krisztus a Mesterünk. Az Ő munkája a mi munkánk. Megmentő munka ez, mely az otthonainkban kezdődik.

A szeretet a szabadítás tervének szövetében önzetlen, és mások boldogulására törekszik. Ez az a szeretet, amelyet Mennyei Atyánk irántunk táplál.

Miközben követjük a Szabadító szeretetének példáját, Ő bizonyosan megáldja és eredményessé teszi majd a házasságunk megmentésére és a családunk megerősítésére irányuló igazlelkű erőfeszítéseinket.

Az Úr áldjon meg benneteket fáradhatatlan és igazlelkű törekvéseitekben, hogy a megmentők közé számláltassatok! Ez az én imám Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 1 Korinthusbeliek 13:4–7; lásd még Moróni 7:47.
2. Tan és a szövetségek 64:33.
3. Máté 7:7; Lukács 11:9; vö. 3 Nefi 14:7.
4. Lásd 4 Nefi 1:15–16.
5. Vö. 1 Korinthusbeliek 13:8; lásd még Moróni 7:46.
6. Vö. Jakab 2:13.
7. Vö. Jakab 2:13.
8. Ó, Istenünk, jó Atyánk. *Himnuszok*, 107. sz.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Örökkévaló családok

A papsági kötelességünk az, hogy a saját és a körülöttünk lévő családjait helyezzük figyelmünk központjába.

Hálás vagyok, hogy veletek lehetek ma este Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános papsági ülésén. Nagyszerű pillanat ez az egyház történelmében. 182 évvel ezelőtt, 1834-ben, az Ohio állambeli Kirtlandban az összes papságviselőt összehívták egy gyűlésre, melyet egy négyszer négy méteres rönkházban, egy iskolaépületben tartottak. A feljegyzések szerint a gyűlésen Joseph Smith próféta a következőket mondta: „[N]em tudtok többet ennek az egyháznak és királyságnak a rendeltetéséről, mint az anyja ölében fekvő csecsemő. Nem fogjátok fel. [...]”

Ma este csupán egy maroknyi papságot láttok itt, de ez az egyház be fogja tölteni Észak- és Dél-Amerikát – be fogja tölteni az egész világot.”¹

Erre az ülésre több mint 110 országban papságviselők milliói gyűltek össze. Lehetséges, hogy Joseph próféta előre látta ezt a kort és a még előttünk álló dicsőséges jövőt.

Ma esti üzenetemben megpróbálom nektek leírni ezt a jövőt, valamint hogy mit kell tennünk annak érdekében, hogy részesei lehessünk Mennyei Atyánk számunkra készített boldogságtervének. Születésünk előtt egy családban éltünk felmagasztosult és

örökkévaló Mennyei Atyánkkal. Ő egy tervet rendelt el, mely lehetővé teszi számunkra az előrelépést és a fejlődést, hogy olyanná váljunk, mint Ő. Mindezt az irántunk érzett szeretete miatt tette. A terv célja az volt, hogy elérhetővé tegye számunkra azt a kiváltságot, hogy örökké élhessünk úgy, ahogyan Mennyei Atyánk él. Ez az evangéliumi terv lehetővé tette számunkra a halandó életet, melyben próbára tétetünk. Ígéretet kaptunk, mely szerint Jézus Krisztus engesztelése révén – amennyiben engedelmeskedünk az evangélium törvényeinek és papsági szertartásainak – örök életet nyerhetünk, mely az Ő ajándékai közül a legnagyobb.

Az örök élet olyan élet, amelyet Isten, a mi Örökkévaló Atyánk él. Isten azt mondta, hogy az Ő célja az, „hogy véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). Ezért minden papságviselő nagyszerű célja az, hogy segítséget nyújtson abban a munkában, mely segít az embereknek felemelkedni az örök élethez.

Minden papsági erőfeszítés és minden papsági szertartás azért adatott, hogy Jézus Krisztus engesztelése által segítsen Mennyei Atyánk gyermekeinek

megváltozni, hogy tökéletes családi egységek tagjai legyenek. Ebből következik, hogy „az minden ember nagyszerű munkája, hogy higgyen az evangéliumban, betartsa a parancsolatokat, valamint hogy létrehozzon és tökéletességre vigyen egy családi egységet”,² és hogy másokat is segítsen ebben.

Mivel ez igaz, bármit is teszünk, annak céljaként és középpontjában a celestialis házasságnak kell állnia. Ennek értelmében arra kell törekednünk, hogy Isten templomában egy örökkévaló társhoz legyünk pecsételve. Másokat is arra kell biztatnunk, hogy kössék meg és tartsák be azokat a szövetségeket, melyek egy férjet és feleséget a családjukkal együtt összekötik ebben az életben és az ez utáni világban.

De miért is kell, hogy mindez oly sokat jelentsen mindannyiunk számára – legyünk akár fiatalok vagy idősek, diakónusok vagy főpapok, fiak vagy apák? Azért, mert papsági kötelességünk az, hogy a saját és a körülöttünk lévő családait helyezzük figyelmünk központjába. Minden lényegi döntést annak alapján kell meghozni, hogy az milyen hatással lesz egy családra, érdemessé teszi-e azt a Mennyei Atyánkkal és Jézus Krisztussal való életre. Papsági szolgálatunk során nincs ennél fontosabb dolog.

Hadd mondjam el, hogy mindez mit is jelenthet egy diakónusnak, aki ma este egy család és egy kvórum tagjaként hallgat engem.

Lehet, hogy a családjában van rendszeres családi ima vagy gyakori családi est, de az is lehet, hogy nem. Ha az édesapja, felismerve ezeket a kötelezettségeket, összehívja a családot közös imára vagy szentírásolvasásra, a diakónus mosolyogva és lelkesen vehet részt ezekben. Buzdíthatja a testvéreit is a részvételre és megdicsérheti őket,

amikor megteszik azt. Kérhet az édesapjától egy áldást az iskolakezdés előtt vagy máskor, amikor szüksége van rá.

Lehet, hogy nincs ilyen hithű édesapja. De már maga a vágy a szívében, hogy megtegye ezeket, az ő hite miatt el fogja hozni a menny hatalmát a körülötte lévőknek. Olyan családi életre fognak törekedni, amelyet a diakónus szívből kíván.

Az áronipapság-viselő tanító a házitanítói megbízatására lehetőségként tekinthet, mely során segíthet az Úrnak egy család életét megváltoztatni. A Tan és a szövetségekben az Úr ugyanezt mondta:

„A tanító kötelessége az, hogy mindig őrködjön az egyház felett, és velük legyen és erősítse őket;

És ügyeljen, hogy ne legyen gonoszság az egyházban, sem egymás iránti durvaság, sem hazudozás, rágalmozás vagy gonosz beszéd” (T&Sz 20:53–54).

Hasonlóképpen az ároni papok is utasítást kaptak:

„A pap kötelessége az, hogy prédikáljon, tanítson, kifejtson, buzdítsa és kereszteljen, valamint szolgáljon az úrvacsorával,

És minden egyháztag házáat meglátogassa, és buzdítsa őket arra, hogy hangosan és titokban is imádkozzanak, és minden családi kötelességnek eleget tegyenek” (T&Sz 20:46–47).

Fiatal tanító és pap koromban eltűnődtem azon, hogy hogy a csodában

tudok majd eleget tenni ezeknek a kihívásoknak – és talán ti is ezt kérdezitek magatoktól. Én soha nem voltam biztos abban, hogyan tudnék úgy buzdítni, hogy az egy családot anélkül mozdítson el az örök élet felé, hogy az bántó vagy akár látszólag is kritizáló legyen. Megtanultam, hogy csakis a Szentlélektől jövő buzdítság változtatja meg a szívet. Ez leggyakrabban akkor történik, amikor bizonytságot teszünk a Szabadítóról, aki mindig is a legtekintetesebb családtag volt. Miközben az iránta érzett szeretetünkre összpontosítottunk, a béke és az összhang növekedni fog az általunk meglátogatott otthonokban. A Szentlélek társunk lesz a családokért végzett szolgálatunk során.

A fiatal papságviselő – azáltal, ahogy imádkozik, beszél és a családtagokat buzdíja – a Szabadító hatását és példáját hozhatja el az elméjükbé és a szívéjükbe.

Egy bölcs papsági vezető egyszer megmutatta nekem, hogy ő érti ezt. Megkérte a kisfiamat, hogy vezesse a házitanítói látogatásukat. Azt mondta neki, hogy a család az ő buzdítságának talán ellenáll, de a fiú egyszerű tanítása és bizonyossága szerinte sokkal jobban áthatolhat megkeményített szívéjükön.

Mi olyat tehet egy fiatal elder, amivel segít az örökkévaló családok létrehozásában? Lehet, hogy éppen most készül kilépni a missziós területre. Teljes szívéből imádkozhat, hogy olyan családokat találhasson, akiket majd taníthat és megkeresztelhet. Még mindig emlékszem egy jóképű fiatal férfira, aki bájos feleségével és két gyönyörű kislánnyal egy nap a misszionárius társam és mellettem ült. A Szentlélek eljött és bizonytságot tett nekik arról, hogy Jézus Krisztus evangéliuma visszaállíthatott. Eléggé hittek benne ahhoz, hogy még meg is kértek bennünket, hogy a két kislánynak adjunk egy olyan áldást,

melyet az egyik úrvacsorai gyűlésünkön láttak. Már megvolt a vágyuk arra, hogy a gyermekeik áldásban részesüljenek, ők maguk azonban még nem értették azt, hogy a valódi áldásokra csak azután tehetnek szert, hogy Isten templomában szövetségeket kötöttek.

Még mindig fájdalommal tölt el, amikor arra a párra és a kislányaikra gondolok – akik azóta már valószínűleg felnőttek –, az örökkévaló család ígérete nélkül. A szüleikben legalább megvolt a számukra is elérhető áldás iránti vágy magja. Remélem, hogy majd valahogy, valamikor lehetőségük lesz érdemessé válni arra, hogy örökkévaló család legyenek.

A missziós területre érkező más elde-
reknek talán olyan boldogabb élményben lesz részük, mint az én Matthew fiamnak volt. Társával találtak egy szerény körülmények között élő, tizenegygyermekes özvegyasszonyt. Ugyanazt szerette volna számukra, amit ti is szeretnétek: hogy örökkévaló családjuk legyen. A fiamnak abban a pillanatban ez igen valószínűtlennek tűnt.

Évekkel azután, hogy a fiam megkeresztelte az özvegyasszonyt, ellátogattam abba a kisvárosba, a hölgy pedig meghívott a gyülekezetbe, hogy találkozzak a családjával. Várnom kellett egy darabig, mivel a gyermekei és unokái javarészt a terület más-más gyülekezeti házaiból érkeztek oda. Az egyik fia püspökként teljesített hithű szolgálatot, az asszony gyermekei közül pedig sokan részesültek a templomi szövetségek áldásaiban, és az asszony az örökkévaló családjához volt peccsételve. Amint búcsúzni készültem, e drága nőtestvér átölelte a derekamat (mert nagyon alacsony hölgy volt, és csak eddig ért fel), és azt mondta: „Kérem, mondja meg Mateónak, hogy még azelőtt jöjjön vissza ide, hogy meghalok.” Hithű elderek által megadatott neki az

a remény, mely Isten összes ajándéka közül a legnagyobb.

Vannak bizonyos dolgok, melyeket egy eldernek a missziójából hazatérve meg kell tennie, hogy hű maradjon azon elkötelezettségéhez, hogy az örök élet áldására törekszik saját maga és a szerettei számára. A házasságnál sem az időben, sem pedig az örökkévalóságban nincs fontosabb kötelezettség. Ti is hallottátok már a bölcs tanácsot, hogy a házasság a misszió utáni közvetlen tervekben élvezzen elsőbbséget. A hithű papságviselő szolga ezt bölcsen fogja megtenni.

A házasságot fontolgatva eszébe fog jutni, hogy ezzel a gyermekei szüleit és örökségét fogja megválasztani. Ezt a döntést buzgó kutakodás és imádságos elmélkedés után fogja meghozni. Meg fog győződni arról, hogy az, akivel összeházasodik, osztja a családdal kapcsolatos nézeteit, az Úr házassággal

kapcsolatos céljára vonatkozó meggyőződéseit, valamint hogy az illető egy olyan személy, akire hajlandó lesz majd rábízni a gyermekei boldogságát.

N. Eldon Tanner elnök a következő bölcs tanácsot adta: „A szülők, akiket mindenki másnál jobban kell tisztelned, azok, akik a születendő gyermekeid szülei lesznek. Azoknak a gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a tőled telhető legjobb szülőket add nekik – tiszta szülőket.”³ A tisztaság a saját és a gyermekeid védelméül is fog szolgálni. Tartozol nekik ezzel az áldással.

Nos, vannak ma itt férjek és apák is. Ti mit tehettek? Remélem, hogy növekedett az az iránti vágyatok, hogy megtegyétek mindazokat a szükséges változtatásokat, melyek lehetővé teszik, hogy a családokkal egy nap majd a celesztialis királyságban éljete. Feleségetekkel az oldalatokon, papságviselő apaként mindegyik családtag szívét megérinthetitek, arra biztatva őket, hogy tekintsenek várakozással arra a napra. A családokkal részt fogtok venni az úrvacsorai gyűléseken; olyan családi összejöveteleket fogtok tartani, melyekre hivatalos a Szentlélek; együtt fogtok imádkozni a feleségetekkel és a családokkal; és felkészítitek magatokat arra, hogy a családokat elvigyétek a templomba. Együtt fogtok haladni az örökkévaló családi otthon felé vezető úton.

A feleségetekkel és gyermekeitekkel úgy fogtok bánni, ahogy Mennyei Atyánk is bánik veletek. Követni fogjátok a Szabadító példáját és útmutatását, hogy a családokat az Ő módján vezessétek.

„Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel;

Kedvességgel és szintiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, kép-mutatás és álnokság nélkül –

A kellő időben élesen feddve, amikor a Szentlélek arra késztet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged” (T&Sz 121:41–43).

Az Úr megmondta a papságviselő apáknak, hogy milyen férjeknek kell lenniük. Azt mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22). Amikor az Úr a férjhez és a feleséghez egyaránt szól, így parancsol: „...házasságtörést se kövess el..., és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót” (T&Sz 59:6).

Az Úr a fiataloknak is megadta a mércét. „Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak” (Kolossébeliek 3:20), és „tiszteled atyádat és anyádat” (2 Mózes 20:12).

Amikor az Úr a család minden tagjához beszél, azt tanácsolja nekik, hogy szeressék és támogassák egymást.

Arra kér bennünket, hogy törekedjünk az összes családtag életét tökéletesíteni; a gyengét megerősíteni; az eltévedt szeretettünket

megtalálni, és örvendezni a megújult lelki erejünkben.⁴

Az Úr arra is kér bennünket, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy segítsünk a drága halottainknak velünk lenni a mennyei otthonunkban.

A főpapok csoportjának vezetője, aki szorgalmasan segít másoknak megtalálni az őseiket, a nevüket pedig benyújtani a templomba, azokat menti meg, akik előttünk jártak. Köszönetekkel fogják majd elárasztani ezeket a főpapokat, valamint mindazokat, akik szertartásokat végeztek, mert nem feledkeztek meg a lélekvilágban várakozó családtagjaikról.

A próféták azt mondták: „Az Úr munkájának legfontosabb része, amelyet valaha is végeztek majd, saját otthonotok falain belül lesz. Fontos a házitanítás, a püspökségi feladatok és az egyéb egyházi kötelességek, de a legfontosabb munka otthonotok falain belül található.”⁵

Az otthoni és a papsági szolgálatunk során azon apró cselekedeteknek lesz a legnagyobb értéke, melyek segítenek nekünk és szeretteinknek az örök élet irányába munkálkodni. Lehet, hogy

ezek a tettek ebben az életben jelentéktelennek tűnnek, az örökkévalóságban azonban örökké tartó áldásokkal járnak.

Amikor hithűek vagyunk azon szolgálatunkban, hogy segítsünk Mennyei Atyánk gyermekeinek Hozzá hazatérni, kiérdemeljük azt a fogadtatást, melyet a földi szolgálatunk befejeztével mindannyian olyannyira hallani szeretnénk. Ezt fogjuk hallani: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25:21).

E „sok” dolog között van a leszármazottak végtelen számának ígérete is. Azért imádkozom, hogy mindannyian kiérdemeljük és segítsünk másoknak is kiérdemelni ezt a mindent felülmúló áldást Atyánk és az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus otthonában. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 142–143.
2. Lásd Bruce R. McConkie, in Conference Report, Apr. 1970, 26.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, Apr. 19, 1969, 2.
4. Lásd Bruce R. McConkie, in Conference Report, Apr. 1970, 27.
5. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), 248–49.

Thomas S. Monson elnök

Szent bizalom

A papsági hatalom e drága ajándéka nemcsak komoly felelősséggel, hanem különleges áldásokkal is jár, számunkra és mások számára is.

Szeretett fivéreim, azért imádkozom, hogy a Lélek vezérelje szavaimat ma este. Közös szál fűz össze mindannyiunkat. Meg lettünk bízva, hogy viseljük Isten papságát, és hogy az Ő nevében cselekedjünk. Szent bizalom részesei vagyunk. Sokat várnak el tőlünk.

A Tan és a szövetségek 121. szakaszának 36. versében azt olvassuk, hogy „a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival”. Micsoda nagyszerű ajándékot kaptunk! A mi feladatunk, hogy óvjuk és védjük ezt a papságot, és hogy Mennyei Atyánk minden nekünk – és rajtunk keresztül

másoknak – szánt, dicső áldására érdemesek legyünk.

Bárhová is mentek, a papságotok elkísér. Vajon szent helyeken álltok? Mielőtt veszélybe sodornátok magatokat és a papságotokat azzal, hogy olyan helyekre merészkedtek vagy olyan tevékenységekben vesztek részt, amelyek nem méltók hozzátok vagy ehhez a papsághoz, álljatok meg egy pillanatra, és mérlegeljétek a következményeket. Emlékezzetek, hogy kik vagytok, és hogy Isten mit vár el, hogy kivé váljatok. Az ígéret gyermekei vagytok. Erővel felruházott férfiak vagytok. Isten fiai vagytok.

A papsági hatalom e drága ajándéka nemcsak komoly felelősséggel, hanem különleges áldásokkal is jár, számunkra és mások számára is. Legyünk mindig érdemesek arra, hogy szólíthassuk hatalmát, akárhol is találjuk magunkat, mert soha nem tudhatjuk, mikor lesz rá szükségünk és lehetőségünk.

A második világháború alatt az egyik barátom a Dél-csendes-óceáni térségben szolgált, amikor a gépét lelőtték az óceán fölött. A legénységével együtt sikeresen kiugrottak ejtőernyőikkel a lángoló gépből, majd felfűjták a mentőcsónakjaikat és három napig azokba a csónakokba kapaszkodtak.

A harmadik napon megláttak egy mentőhajót, de az elhaladt mellettük. Másnap reggel megint így történt. Kezdték kétségbeesni, ahogy rájöttek, hogy az az utolsó nap, amikor a mentőhajó a környéken lesz.

Aztán a Szent Lélek szólt a barátomhoz: „Viseled a papságot. Parancsolt meg a mentőcsapatnak, hogy vegyenek fel.”

A késztetés szerint cselekedett: „Jézus Krisztus nevében és a papság hatalma által mondom: forduljatok meg és vegyetek fel minket.”

Egy pár perc múlva a hajó már mellettük volt, és a fedélzetre segítették őket. A papság egy hithű és érdemes viselője a szorult helyzetében gyakorolta ezt a papságot, és ezzel megáldotta a saját és mások életét is.

Döntsük el, itt és most, hogy mindig felkészültek leszünk a saját szükséghelyzetünkre, a szolgálat és az áldás idejére.

Az általános papsági gyűlés befejeztével most azt mondom nektek, hogy „ti pedig választott nemzetség, királyi papság” vagytok (1 Péter 2:9). Teljes szívemből imádkozom azért, hogy legyünk mindig érdemesek ezekre az isteni elismerő szavakra, Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk nevében, ámen. ■

Thomas S. Monson elnök

Választások

Válasszuk mindig a nehezebb jót a könnyebb rossz helyett!

Kedves testvérek, mielőtt rátérnék ma a hivatalos beszédemre, szeretnék bejelenteni négy új templomot, melyeket a következő hónapok és évek során építünk majd, az alábbi helyszíneken: Ecuador, Quito; Zimbabwe, Harare; Brazília, Belém; valamint építünk egy második templomot a perui Lima városában.

Amikor 1963-ban a Tizenkét Apostol Kvóruma tagja lettem, 12 működő templom volt az egész egyházban. A Provói Városközpont templom két héttel ezelőtti felszentelésével már 150 templom működik szerte a világon. Mily hálásak is vagyunk azokért az áldásokért, amelyeket e szent házakban nyerünk el!

Nos, kedves testvéreim, szeretném kifejezni a hálámat a lehetőségért, hogy

néhány gondolatot megoszthatok veletek ezen a délelőttön.

Mostanában sokat gondolkodom a döntésekről. Azt mondják, a történelem kapuja kis zsanérokon fordul, és ugyanígy van ez az ember életével is. Döntéseink határozzák meg a sorsunkat.

Amikor elhagytuk halandóság előtti létünket és a halandóságba léptünk, magunkkal hoztuk az önrendelkezés ajándékát. Célunk a celesztális dicsőség elnyerése, a döntéseink pedig nagy mértékben meghatározzák majd, hogy elérjük-e ezt a célunkat vagy sem.

A legtöbben ismeritek Alice-t Lewis Carroll *Alice Csodaországban* című klasszikus regényében. Emlékeztek, hogy egy útelágazáshoz érkezett, ahol mindkét út előre haladt ugyan,

de ellentétes irányban. Miközben azon morfondírozott, merre forduljon, találkozott a Vigyori macskával, akitől megkérdezte: „Melyik úton induljak?”

A macska így válaszolt: „Az attól függ, hová akarsz jutni. Ha nem tudod, hová akarsz jutni, akkor igazán nem számít, melyik úton indulsz.”¹

Alice-szel ellentétben mi tudjuk, hová akarunk jutni, és *igenis* számít, melyik irányba megyünk, mert az ösvény, melyet ebben az életben követünk, a következő életben található végcélunkhoz vezet.

Válasszuk azt, hogy hatalmas és erős hitet építünk ki magunkban, mely a leghatékonyabb védelmünk lesz a gonosz tervei ellen – valódi hitet, olyan hitet, mely megtart bennünket, és támogatja azon vágyunkat, hogy a jót válasszuk. Ilyen hit nélkül sehova sem jutunk, vele viszont elérhetjük a céljainkat.

Bár elengedhetetlen, hogy bölcsen döntsünk, vannak alkalmak, amikor balga döntéseket hozunk. A bűnbánat ajándéka, melyet Szabadítónk biztosít, képessé tesz bennünket arra, hogy kiigazítsuk útirányunkat, hogy visszatérhessünk az ösvényre, amely az oly vágyott celesztális dicsőség felé vezet.

Tartsuk meg a bátorságunkat arra, hogy szembeszálljunk a közvélekedéssel! Válasszuk mindig a nehezebb jót a könnyebb rossz helyett!

Miközben az életünk során naponta hozott döntéseinket mérlegeljük – hogy így vagy úgy döntsünk –, ha Krisztust választjuk, akkor a helyes döntést hozzuk.

Szívből és alázatosan imádkozom, hogy ez mindig így legyen, Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lewis Carroll: *Alice Csodaországban*. Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest, 1974. Fordította: Kosztolányi Dezső. (Átdolgozás).

Bonnie L. Oscarson

A Fialat Nők általános elnöke

„Hiszed-e vagy sem?”

Ha ezek igazak, akkor miénk a remény és a segítség legnagyobb üzenete, amelyet a világ valaha is hallott.

Alig egy éve, tavaly március 30-án a utahi American Forkban élő kétéves kisfiú, Ethan Carnesecca kórházba került. Tüdőgyulladás volt, és folyadékot találtak a tüdejében. Két nappal később állapota olyan súlyosra fordult, hogy helikopterrel át kellett szállítani a Salt Lake Cityben lévő Elemis Gyermekek Kórházába. Aggóató édesanyja, Michele az egyik első ülésen utazva elkísérhette kisfiát. Kapott egy fejhallgatót, hogy kommunikálni tudjon a helikopterben tartózkodókkal. Hallotta, amint az orvosi csapat beteg kisfia megsegítésén munkálkodik, és mivel ő maga is egy gyermekosztály nővére volt, épp eleget tudott ahhoz, hogy megértse: Ethan komoly bajban van.

Ebben a kritikus pillanatban Michele észrevette, hogy épp a utahi Draper templom felett repülnek el. Kicsit távolabb tekintve a völgyben meglátta a Jordan River templomot, az Oquirrh Mountain templomot, sőt, kicsit odébb még a Salt Lake templomot is. Ekkor ez a gondolata támadt: „Hiszed-e vagy sem?”

Így idézi fel ezt az élményt:

„Az Elemiben és a Fialat Nőknél is tanultam a templom áldásairól és arról, hogy a »családunk együtt élhet örökre«. A missziómon sok csodás mexikói emberrel osztottam meg a családokról szóló üzenetet. A templomban

örökkévaló társamhoz lettem pecsételve az időre és az egész örökkévalóságra. Fialat Nők vezetőként nem egyszer tanítottam a családokról, és sokszor meséltem örökkévaló családokról a gyermekeimnek is a családi esteken. TUDTAM, igen. De HITTEM is? Válaszom épp olyan hirtelen érkezett, ahogy a kérdésem támadt. A Lélek megerősítette szívemben és elmémben a választ, amelyet addig is tudtam: igen, HISZEK ebben!

Abban a pillanatban kiöntöttem imában a szívemet Mennyei Atyámnak, megköszönve Neki, hogy tudhatom és hihetem, hogy a családok igazán örökkévalóak. Köszönetet mondtam Neki

Fiaért, Jézus Krisztusért, aki mindezt lehetővé tette. Köszönetet mondtam Neki a saját fiamért, és elmondtam Mennyei Atyámnak, hogy ha haza szeretné vinni az én kicsi Ethanemet az Ő mennyei otthonába, rendben van. Teljes mértékben bíztam Mennyei Atyámban, és tudtam, hogy újra látni fogom Ethant. Nagyon hálás voltam azért, hogy egy ilyen válságos pillanatban megvolt a tudásom ÉS a hitem, hogy az evangélium igaz. Békesség töltött el.”¹

Ethan hosszú heteket töltött kórházban, ahol szakszerű orvosi ellátásban részesült. E gondoskodáshoz társulva a szerető családtagok imái, bőjtje és hite lehetővé tette, hogy a kórházat elhagyva hazatérjen a családjához. Ma már teljesen egészséges és jól van.

Ez a meghatározó pillanat megerősítette Michelben, hogy amit egész életében tanult, több pusztá szavaknál – ez az igazság.

Vajon olykor nem válnak-e annyira természetessé számunkra Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként kapott áldások, hogy fel sem fogjuk teljesen az Úr igaz egyházában való tanítványság csodáját és nagyszerűségét? Megkopik-e hálánk a legnagyobb ajándékért, amelyet

ebben az életben kaphatunk? Maga a Szabadító ezt tanította: „...ha betartod a parancsolataimat, és mindvégig kitartasz, akkor örök életed lesz, amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb.”²

Hisszük azt, hogy ez az egyház nem pusztán egy jó hely, ahova eljárhatunk vásárnaponként, és ahol megtanulhatunk jó emberként élni. Több mint egy kedélyes keresztény klub, ahol jó erkölcsű emberekkel járhatunk össze. Nem csupán jó ötletek tárháza, melyekre a szülők megtaníthatják gyermekeiket, hogy aztán felelősségteljes és kedves felnőtté cseperedjenek. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza végtelenül többet jelent e dolgok összességénél.

Gondoljatok bele egy pillanatra, micsoda hatalmas dolgokat állítunk e vallásról! Hisszük azt, hogy ugyanaz az egyház, amelyet Jézus Krisztus megalapított, amikor a földön járt, ismét vissza lett állítva egy Istentől elhívott próféta révén a mi időnkre, illetve hogy vezetőinknek megadatik ugyanaz a hatalom és felhatalmazás az Isten nevében való cselekvésre, mint egykor az ősi apostoloknak. Ezt Isten papságának nevezzük. Azt állítjuk, hogy e visszaállított felhatalmazás révén szabadító szertartásokban részesülhetünk – amilyen például a keresztesítés –, és mindenkor élvezhetjük a Szentlélek megtisztító és finomító ajándékát. Vannak apostolaink és prófétáink, akik papsági kulcsok által vezetik és

irányítják ezt az egyházat, és hisszük, hogy e prófétákon keresztül Isten szól a gyermekeihez.

Hisszünk abban is, hogy e papsági hatalomnak köszönhetően szent templomokban szövetségeket köthetünk és szertartásokban részesülhetünk, ami egy nap lehetővé teszi majd számunkra, hogy visszatérjünk Isten színe elé és mindörökké Vele éljünk. Azt is állítjuk, hogy e hatalom által a családokat örökre összeköthetik, amikor a párok belépnek a házasság új és örök szövetségébe azokban a szent épületekben, amelyeket mi Isten szó szerinti házainak tartunk. Hisszünk abban, hogy e szabadító szertartásokat nem csupán saját magunkért, hanem őseinkért is elnyerhetjük, akik anélkül éltek a földön, hogy lehetőségük adódott volna e nélkülözhetetlen szabadító szertartások elnyerésére. Hisszünk abban, hogy ugyanezekben a szent templomokban helyettes általi szertartásokat végezhetünk az őseinkért.

Hisszük, hogy Isten hatalma és felhatalmazása által további szentírásokat kaptunk, melyek a Biblia bizonyosságával együtt hirdetik, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója.

Azt állítjuk, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Isten királysága és az egyedüli igaz egyház a földön. Jézus Krisztus egyházának nevezetük, mert Ő áll az élén; ez az Ő egyháza, és mindezen dolgok az Ő engesztelő áldozatának köszönhetően váltak lehetségessé.

Úgy hisszük, hogy e megkülönböztető jegyek semmilyen más helyen vagy más szervezetben nem találhatók meg a földön. Bármily jók és őszinték is más vallások és felekezetek, egyiküknek sincs felhatalmazása a szabadítás szertartásainak biztosítására, melyek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában elérhetők.

Tudunk ezekről a dolgokról, de *vajon hiszünk is bennük?* Ha ezek igazak, akkor miénk a remény és a segítség legnagyobb üzenete, amelyet a világ valaha is hallott. A beljük vetett hit örökkévaló jelentőséggel bír számunkra és azok számára, akiket szeretünk.

Ahhoz, hogy higgyünk, az evangéliumot el kell juttatnunk a fejünkbe. Lehetséges mechanikusan, megszokásból az evangélium szerint élni azért, mert azt várják el tőlünk, vagy mert ebben a kultúrkörben nőtünk fel, vagy mert már megszoktuk. Talán vannak, akik még nem tapasztalták meg azt, amit Benjámin király népe érzett az ő lenyűgöző beszéde után: „És mindannyian mint egyetlen hang kiáltottak, mondván: Igen, minden szót elhiszünk, melyet nekünk mondtál; és azt is tudjuk, hogy azok biztosan úgy vannak és igazak, a Mindenható Úr Lelke miatt, mely hatalmas változást vitt véghez bennünk, vagyis a szívünkben, úgyhogy már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk.”³

Mindannyiunknak törekednie kell arra, hogy a szívünk és egész természetünk megváltozzon, hogy többé ne vágyjunk a világ útjainak követésére, hanem Istennek tetszően éljünk! A valódi megtérés egy folyamat, amely időt igényel, és amelynek része a hit gyakorlására való hajlandóság. Akkor következik be, amikor inkább a szentírásokat kutatjuk, semmint az internetet.

Akkor következik be, amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak. Akkor kerül sor a megtérésre, amikor szolgáljuk a körülöttünk lévőket. Buzgó imából, rendszeres templomlátogatásból és Istentől kapott feladataink hithű teljesítéséből fakad. Következetességet és mindennapos erőfeszítést kíván.

Gyakran teszik fel nekem ezt a kérdést: „Mi a legnagyobb kihívás, amellyel fiataljaink szembenéznek ma?” Válaszom az, hogy szerintem a „nagy és tágas épület” állandó hatása az életükre.⁴ Ha a Mormon könyve kifejezetten a mi időnkre íródott, akkor bizonyára nem téveszthetjük szem elől, milyen jelentőséggel bírnak mindannyiunk számára a Lehi látomásában rejlő üzenetek, illetve azok hatása, akik a nagy és tágas épületből ujjukkal mutogatnak és gúnyolódhatnak.

A legszívfacsaróbb számomra az azokról szóló leírás, akik a sötét ködön át már rátaláltak útjukra a szoros és keskeny ösvényen, megragadták a vasrudat, elérték céljukat, és elkezdték megízlelni az élet fájának tiszta és édes gyümölcsét. Ekkor, ahogy a szentírásokban áll, a nagy és tágas épületben lévő cifra öltözékű emberek „gúnyolódtak és ujjukkal mutogattak azokra, akik odajöttek és vettek a gyümölcsből.

És *miután a gyümölcsöt megízlelték*, elszégyelltek magukat, azok miatt, akik csúfolták őket; és letértek tiltott ösvényekre, és elvesztek.”⁵

E versek rólunk szólnak, akik már befogadtuk életünkbe Jézus Krisztus evangéliumát. Akár beleszülettünk, akár a sötétség ködén kellett átküzdeni magunkat, hogy rátaláljunk, megízleltük ezt a gyümölcsöt, amely „igen értékes

és igen kíváncsú”⁶, és benne rejlik a lehetőség, hogy megadja nekünk az örök életet, amely „a legnagyobb ajándék Istennek minden ajándéka között”. Nem kell mást tennünk, csak tovább lakmározni, és figyelmen kívül hagyni azokat, akik kigúnyolják hitünket, akik örömmel támasztanak kételyt, vagy akik hibát keresnek az egyház vezetőiben és tanában. Olyan döntés ez, amelyet mindennap meg kell hoznunk – hogy a hitet válasszuk a kételkedés helyett. M. Russell Ballard elder arra buzdított minket, hogy maradjunk a csónakban, használjuk a mentőmellényünket, és kapaszkodjunk két kézzel!⁷

Az Úr igaz egyházának tagjaiként már a csónakban vagyunk. Nem kell áttanulmányoznunk a világi filozófiákat, hogy ráleljünk az igazságra, amely vigaszt, segítséget és útmutatást nyújt, hogy biztonságban átjussunk az élet megpróbáltatásain, hiszen az már a birtokunkban van! Ahogy Ethan édesanyja képes volt megvizsgálni régóta fenntartott nézeteit, és magabiztosan kijelenteni a válságos órán, hogy hisz bennük, úgy mi is megtehetjük ezt.

Tanúbizonyítást teszem arról, hogy az Úr királyságában való tagságunk mérhetetlen értékkel bíró ajándék. Bizonyítást teszek, hogy az áldások és a békesség, amelyet az Úr az engedelmeseknek és hithűeknek tartogat, felülmúlnak mindent, amit az emberi elme képes felfogni. Ezt a bizonyítást hagyom veletek Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Bonnie L. Oscarsonnal megosztott személyes naplóbejegyzés.
2. Tan és a szövetségek 14:7.
3. Móziás 5:2.
4. 1 Nefi 8:26.
5. 1 Nefi 8:27–28; kiemelés hozzáadva.
6. 1 Nefi 15:36.
7. M. Russell Ballard: Maradjatok a csónakban és kapaszkodjatok! *Liahóna*, 2014. nov. 92.

W. Christopher Waddell püspök
második tanácsos az Elnöklő Püspökségben

A békesség mintája

A mindannyiunk által keresett békesség cselekvést kíván tőlünk – hogy tanuljunk Jézus Krisztustól, hallgassunk a szavaira, és járjunk Ővele.

Néhány évvel ezelőtt a lányunk és a vejünk felkérést kapott egy elemis osztály tanítására, melyben öt virgonc négyéves kislány volt. A lányunk tanítónak lett kinevezve, a vejünk pedig rendfenntartónak, és minden tőlük telhetőt megtettek azért, hogy az időnkénti káosz ellenére viszonylagos nyugalmat biztosítva evangéliumi tantételeket tudjanak tanítani a gyerekeknek.

Az egyik különösen zűrzos óra alatt, miután már többször is figyelmeztették az egyik eleven kislányt, a vejünk kivezette az osztályból ezt a négyévest. Amikor már kint voltak, és épp arra készült, hogy beszéljen a kislánnyal a viselkedéséről és szülei felkereséséről, még mielőtt akár egy szót is szólhatott volna, a kislány elállt, és élénken gesztikulálva, érzelemtől fűtött hangon kibökte: „Néha egyszerűen csak nehezemre esik Jézusra gondolni!”

A halandóságon átvezető utunk során, legyen bármily dicső a jövőbeli végcélunk, és bizonyuljon még oly üdítőnek is az utazás, mindannyian ki vagyunk téve útközben próbatételeknek és bánatnak. Joseph B. Wirthlin elder azt tanította: „A szomorúság ... egyszer mindannyiunkra rátalál. Előbb vagy utóbb mindenkinek meg kell tapasztalnia a bánatot. Ez alól senki

sem kivétel.”¹ „Az Úr az Ő bölcsességében senkit sem véd meg a gyásztól vagy bánattól.”² Azonban az, hogy tudunk-e békében járni ezen az úton, vagy sem, nagyrészt attól függ, hogy nekünk is nehezünkre esik-e Jézusra gondolni.

A lelki nyugalom, a tiszta lelkiismeret és a lelki béke nem annak függvénye, hogy el tudjuk-e kerülni a próbatételeket, a szomorúságot és a szívfájdalmat. Hű fohászaink ellenére nem minden vihar vált irányt, nem minden betegség gyógyul meg,

és talán nem fogunk teljes mértékben megérteni minden olyan tant, tantételt és eljárást, melyet a próféták, látnokok és kinyilatkoztatók tanítanak. A békesség ígérete azonban a miénk – egy feltétellel.

János evangéliumában a Szabadító azt tanította, hogy az élet nyomorúságai dacára mi bízhatunk, reménykedhetünk és nem kell félnünk, mert Ő benne békességünk lehet.³ A Jézus Krisztusba és az Ő engesztelő áldozatába vetett hit mindig is az evangélium első tantétele lesz, és annak alapja, hogy reményeink szerint elnyerhetjük a „békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban”.⁴

A békesség megelégséhez életünk mindennapos kihívásai közepette egy mintát kaptunk, mely a gondolatainkat a Szabadítóra összpontosítja, aki azt mondta: „Tanulj tőlem, és hallgass a szavaimra; járj Lelkem szelídségében, és békességed lesz énbenem! Én vagyok Jézus Krisztus...”⁵

Tanuljunk Tőle, hallgassunk Rá és járjunk Ővele – három, ígérettel járó lépés.

Az első lépés: „Tanulj tőlem”

Ésaiásban azt olvassuk: „És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az Ő útaira...”⁶

Egyre nagyobb számban tarkítják templomok a földet, melyekben tanulunk Jézus Krisztusról és az Ő szerepéről az Atya tervében e világ Teremtőjeként, a mi Szabadítónkként és Megváltónkként, békességünk forrásaként.

Thomas S. Monson elnök azt tanította: „A világ, melyben élünk, kihívásokkal és nehézségekkel teli helynek tűnhet. [...] Amikor elmegyünk Isten e szent házaiba és emlékezünk a ... szövetségekre, melyeket ott kötünk, képesek leszünk minden megpróbáltatást jobban elviselni, és minden kísértést legyőzni. E szent menedékben békére lelünk...”⁷

Amikor néhány évvel ezelőtt Dél-Amerikában szolgáltam, egy cövekkonferencia megbízásom során találkoztam egy házaspárral, akik nemrég elhunyt csecsemőjüket gyászolták.

A konferenciához kapcsolódó interjúk alatt találkoztam először Tumiri testvérrel és hallottam a veszteségéről. Beszélgetésünk során nemcsak azt mondta el nekem, hogy mélységesen elszomorítja a fiacskája halála, hanem azt is, hogy elkészeríti a gondolat, hogy soha nem fogja viszontlátni. Elmagyarázta, hogy viszonylag új egyháztagként még a kisfiuk születése előtt összegyűjtöttek ahhoz éppen elegendő pénzt, hogy egyszer elmenjenek a templomba, ahol házaspárként egymáshoz pecsételték őket, a két leányukat pedig őhozzájuk. Aztán elmondta, hogyan gyűjtöttek ismét, hogy vissza tudjanak térni a templomba, de a kisfiúval már nem jutottak el oda, hogy magukhoz pecsételjék.

Felismerve a lehetséges félreértést, elmagyaráztam, hogy igenis újra látni fogják a fiukat, amennyiben hithűek maradnak, mert az őt a feleségéhez és a leányaikat őhozzájuk kötő pecsételő szertartás a szövetségben született fiukat is hozzájuk köti.

Meghökkenve visszakérdezett, hogy vajon ez tényleg így van-e. Megerősítettem, hogy igen. Erre megkérdezte, hogy hajlandó lennék-e beszélni a feleségével, aki a fiuk halála óta eltelt két hétben vigasztalhatatlan volt.

Vasárnap délután, a konferenciát követően találkoztam Tumiri nőtestvérrel, és neki is elmagyaráztam ezt a dicső tant. Friss veszteségének fájdalmával, de most már pislákoló reménnyel könnyek közt azt kérdezte: „Tényleg újra karomban tarthatom majd a kisfiamat? Tényleg örökre az enyém?” Biztosítottam róla, hogy ha betartja a szövetségeit, akkor a templomban található pecsételő hatalom, mely Jézus Krisztus felhatalmazása révén van érvényben, bizony lehetővé fogja tenni számára, hogy újra a fiával legyen és a karjában tartsa.

Bár Tumiri nőtestvér szívét összetörte a fia halála, a hála könnyeivel és békével telve távozott, a mi Szabadítónk és Megváltónk által lehetővé tett szent templomi szertartások miatt.

Amikor csak elmegyünk a templomba – minden, amit ott hallunk,

teszünk és mondunk; minden szertartás, melyben részt veszünk; és minden szövetség, melyet megkötünk –, minden Jézus Krisztusra irányítja a figyelmünket. Szavait hallva és példájából tanulva békességet érzünk. Gordon B. Hinckley elnök azt tanította: „Menjetek el az Úr házába, érezzétek ott az Ő Lelkét és beszélgetsetek Vele, és akkor olyan békességet ismertek meg, melyre sehol máshol nem leltek rá.”⁸

A második lépés: „Hallgass a szavaimra”

A Tan és a szövetségekben ezt olvashatjuk: „Akár saját hangom, akár szolgálóm hangja által, az ugyanaz.”⁹ Ádám napjaitól kezdve egészen jelenlegi prófétánkig, Thomas Spencer Monsonig az Úr mindig is felhatalmazott képviselőin keresztül szólt. Akik úgy döntenek, hogy meghallgatják és megszívlelik az Úrnak az Ő prófétái közvetítésében érkező szavait, azok biztonságra és békére lelnek.

A Mormon könyvében sok példát látunk arra, milyen fontos követni a prófétai tanácsot és a próféta mellé állni, többek között Lehinek az élet fájáról szóló látomása egyik tanulságát, mely 1 Nefi 8. fejezetében található. Soha nem volt még zsúfoltabb a nagy és tágas épület, vagy félrevezetőbb, gúnyosabb és zavaróbb az ablakain kiszűrődő zaj, mint napjainkban.

Ebben a részben két embercsoportról olvasunk, és arról, hogyan reagáltak az épületből érkező kiabálásokra.

A 26. verstől kezdve azt olvassuk:

„És én is körbejártattam a szémeimet, és a vízzel telt folyó másik oldalán egy nagy és tágas épületet láttam meg...

És tele volt emberekkel, ...és éppen gúnyolódtak és ujjukkal mutogattak azokra, akik odajöttek és vettek a gyümölcsből.

És miután a gyümölcsöt *megízlelték*, elszégyellték magukat, azok miatt, akik csúfolták őket; és letértek tiltott ösvényekre, és elvesztek.”¹⁰

A 33. versben pedig azokról olvasunk, akik másképp reagáltak az épületből érkező csúfolódásra és gúnyolódásra. Lehi próféta elmagyarázza, hogy az épületben lévők „gúnyolóddó ujjal mutogattak énrám és azokra, akik szintén *vettek* a gyümölcsből; mi azonban nem törődtünk velük”.¹¹

A fontos különbség azok között, akik elszégyellték magukat, letértek és elvesztek, valamint azok között, akik nem törődtek az épületből érkező csúfolódással, és a próféta mellett maradtak, két kifejezésben rejlik. Az első csoportról azt olvassuk, hogy „*megízlelték*” a gyümölcsöt, a másodikról pedig azt, hogy „*vettek*” belőle.

Az első csoport megérkezett a fához, és egy darabig ott maradt a prófétával, de éppen csak *megízlelte* a gyümölcsöt. Mivel nem folytatták az evést, kitették magukat az épületből érkező kötekedés hatásainak, melyek elvonták őket a prófétától, tiltott ösvényekre, ahol elvesztek.

A gyümölcsöt megízlelő és aztán eltévelyedő emberekkel szemben pedig ott voltak azok, akik folyamatosan *vettek* a gyümölcsből. Ők figyelmen kívül hagyták az épületből érkező zűrzavart, a próféta mellé álltak, és élvezték az ebből

fakadó biztonságot és békét. Az Úr és az Ő szolgálai melletti elkötelezettségünk nem lehet részidős elköteleződés, mert ha az, akkor sérülékenyek maradunk azokkal szemben, akik a békességünk elpusztítására törekednek. Ha felhatalmazott szolgálain keresztül hallgatunk az Úrra, akkor szent helyeken állunk és nem lehet minket elmozdítani.

Az ellenség hamis megoldásokat kínál, melyekről talán úgy tűnik, hogy válaszokat adnak, de valójában még távolabb visznek minket az áhított békétől. Egy olyan káprázatot tár elénk, mely valósnak és biztonságosnak tűnik, de végül – a nagy és tágas épülethez hasonlóan – összeomlik, elpusztítva mindazokat, akik falai között keresnek békességet.

Igazat szól az egyszerű elemis ének: „Prófétánk mondta: Tartsd meg a törvényt, *Békét* és *nyugalmat* ez ad.”¹²

A harmadik lépés: „Járj Lelkem szelídségében”

Nem számít, mennyire tévelyedtünk el az ösvénytől, a Szabadító hív minket, hogy térjünk vissza és járjunk Ővele. A meghívás, mely szerint járunk Jézus Krisztussal, arra is szólít, hogy kísérik el Őt a Gecsemánéba, majd a Gecsemánéból a Kálváriára, aztán pedig a Kálváriáról a kerti sírbolthoz. Arra hív, hogy figyeljük meg és alkalmazzuk az Ő nagyszerű engesztelő áldozatát, melynek hatóköre éppoly személyes, mint amennyire végtelen. Arra hív, hogy tartsunk bűnbánatot, mérítsünk az Ő megtisztító hatalmából,

és ragadjuk meg felénk nyújtott szerető karját. Arra hív, hogy legyen békességünk.

Életünk valamely pontján mindannyian éreztük már a bűnhöz és a vétkekhez kapcsolódó gyötrelmet és szívfájdalmat, mert „ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk”.¹³ Azonban legyenek bár „skarlátpirosak” a bűneink, ha alkalmazzuk Jézus Krisztus engesztelését és őszinte bűnbánat által Ővele járunk, akkor „hőfélék lesznek”.¹⁴ Bár korábban lehúzott minket a bűn súlya, békességre lelhetünk.

Az ifjabb Alma rákényszerült a bűneivel való szembenézésre, amikor az Úr egy angyala meglátogatta őt. E szavakkal írta le, mit tapasztalt:

„...lelkem a legnagyobb mértékben fel lett szaggatva, és gyötört minden bűnöm.

...igen, láttam, hogy felláztam Istenem ellen, és hogy nem tartottam be az ő szent parancsolatait.”¹⁵

Bár bűnei súlyosak voltak, e próbatétel közepette, megint csak szavait idézve:

„...emlékeztem, hogy hallottam atyámat a népnek prófétálni egy Jézus Krisztusnak, Isten Fiának az eljövételét illetően, hogy engesztelést hozzon a világ bűneiért.

...így kiáltottam fel a szívemben: Ó Jézus, Isten Fia, irgalmazz nekem”.¹⁶

„...és amíg nem fohászkodtam az Úr Jézus Krisztushoz irgalomért, addig nem kaptam bocsánatot a bűneimre.

De íme, hozzá fohászkodtam, és *békét találtam a lelkemnek.*¹⁷

Almához hasonlóan mi is békét fogunk találni a lelkünknek, ha Jézus Krisztussal járunk, megbánjuk a bűnünket, és alkalmazzuk életünkben az Ő gyógyító hatalmát.

A mindannyiunk által áhított békességhez többre van szükség pusztá vágyakozásnál. Cselekvést kíván tőlünk – hogy tanuljunk Tőle, hallgassunk a szavaira, és járjunk Ővele. Talán nem tudjuk irányításunk alatt tartani mindazt, ami körülöttünk történik, de azt hatásunk alatt tudjuk tartani, hogy mi módon alkalmazzuk a békességnek az Úr által megadott mintáját – azt a mintát, mely megkönnyíti, hogy gyakran gondoljunk Jézusra.

Bizonyoságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus „az út, az igazság és az élet”,¹⁸ és hogy csakis Óáltala nyerhetünk valódi békességet ebben az életben és örök életet az eljövendő világban. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph B. Wirthlin: Jöjjön, aminek jönnie kell, és szeresd azt! *Liahóna*, 2008. nov. 27.
2. Joseph B. Wirthlin: Jöjjön, aminek jönnie kell, és szeresd azt! 26.
3. Lásd János 16:33; kiemelés hozzáadva.
4. Tan és a szövetségek 59:23.
5. Tan és a szövetségek 19:23–24.
6. Vö. Ésaías 2:3.
7. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 93.
8. Vö. Gordon B. Hinckley: Örömet lelni a templomi áldásokban. *Liahóna*, 2002. dec. 33.
9. Tan és a szövetségek 1:38.
10. 1 Nefi 8:26–28; kiemelés hozzáadva.
11. 1 Nefi 8:33; kiemelés hozzáadva.
12. Tartsd meg a törvényt. *Gyermekek énekeskönyve*, 68.; kiemelés hozzáadva.
13. 1 János 1:8.
14. Ésaías 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Alma 38:8; kiemelés hozzáadva.
18. János 14:6.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Apák

Arra a jóra fogok ma összpontosítani, amit a férfiak a legfőbb férfiszerepekben – férjként és apaként – tehetnek.

Ma az apákról szólok. Az apák alapvető fontosságúak a boldogság isteni tervében, és szeretnék a bátorítás hangján szólni azokhoz, akik arra törekednek, hogy jól töltsék be ezt az elhívást. Az apaságnak szóló dicséret és buzdítás nem irányul bárki megszegyenyítésére vagy leértékelésére. Egyszerűen csak arra a jóra fogok ma összpontosítani, amit a férfiak a legfőbb férfiszerepekben – férjként és apaként – tehetnek.

David Blankenhorn, a *Fatherless America* [Apátlan Amerika] írója ezt a megfigyelést tette: „Ma az amerikai társadalom alapjaiban megosztott, és ellentmondásosan vélekedik az apaság gondolatát illetően. Egyesek nem is emlékeznek rá. Mások sértőnek találják.

Megint mások – köztük nem is kevesen a családdal foglalkozó tudósok közül – elhanyagolják vagy lenézik azt. Ismét mások nem ellenzik különösképpen, de nincsenek különösképpen elkötelezve sem iránta. Sokan azt kívánják, bárcsak tehetnének vele valamit, de úgy hiszik, hogy a társadalmunkból egyszerűen már hiányzik a képesség vagy az akarat.”¹

Egyházként mi hiszünk az apákban. Hiszünk „a családját első helyre soroló férfi eszmény[ben]”.² Hiszük, hogy „Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről”.³ Hiszük, hogy egymást kiegészítő családi kötelezettségeikben „az anyáknak és az apáknak egyaránt

kötelességük, hogy egyenlő partnerek-ként segítsék egymást”.⁴ Hisszük, hogy az apák nemhogy nem feleslegesek, hanem egyediek és pótolhatatlanok.

Egyesek társadalmi szempontból látják az apaságban a jót, mint ami elkötelezi a férfiakat az utódaik irányába, arra ösztönözve őket, hogy jó állampolgárok legyenek és vegyék figyelembe mások szükségleteit, kiegészítve „a gyermekekbe történő anyai befektetést a gyermekekbe történő apai befektetéssel. [...] Röviden: a férfiak számára kulcsfontosságú, hogy apák legyenek. A gyermekek számára kulcsfontosságú, hogy legyen apjuk. A társadalom számára kulcsfontosságú, hogy apákat hozzon létre.”⁵ Miközben ezek a megfontolások valóban igazak és fontosak, mi tudjuk, hogy az apaság

Az apák kimutatják szeretetüket, amikor nap mint nap a családjuk szolgálatán és ellátásán munkálkodva élik az életüket

Az apaság áldozatot követel, de egyúttal a páratlan elégedettség forrása is

sokkal több, mint csupán egy társadalmi konstrukció vagy a törzsfejlődés terméke. Az apa szerepe isteni eredetű, a Mennyei Atyával és – e halandó világban – Ádám atyával kezdődően.

Az apaság tökéletes, isteni megnyilvánulása a mi Mennyei Atyánk. Az Ő jellemvonásai és tulajdonságai közé tartozik többek között a bőséges jóság és a tökéletes szeretet. Az Ő munkája és dicsősége a gyermekei fejlődése, boldogsága és örök élete.⁶ Bár ebben a bukott világban az apák semmik a magasságos Fenséghez képest, de amikor a legjobban végzik a dolgukat, akkor Őt igyekeznek utánozni, és valóban az Ő munkáját is végzik. Figyelemre méltó és kijózanító az a bizalom, mellyel megtisztelik őket.

Számunkra – férfiak számára – az apaság felfedi előttünk a saját gyengeségeinket és annak szükségét, hogy fejlődjünk. Az apaság áldozatot követel, de egyúttal a páratlan elégedettség – sőt, öröm – forrása is. A legfőbb követendő példa ismét csak Mennyei Atyánk, aki annyira szeretett bennünket – az Ő lélekgyermekait –, hogy Egyszülött Fiát adta a szabadításunkért és felmagasztosulásunkért.⁷ Jézus ezt mondta: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.”⁸ Az apák ezt a szeretetet mutatják ki, amikor nap mint nap a családjuk szolgálatában és ellátásában munkálkodva élik az életüket.

Egy apa feladatai közt talán a legfontosabb az, hogy gyermekei szívét Mennyei Atyjuk felé fordítsa. Ha egy apa a példája és a szavai által meg tudja mutatni, hogyan is néz ki a mindennapi életben az Isten iránti hűség, akkor ez az apa megadta gyermekeinek a békesség kulcsát ebben az életben, és az örök élet kulcsát az eljövendő világban.⁹ Az az apa, aki szentírást olvas a gyermekeinek és a gyermekeivel,

megismerteti őket az Úr hangjával.¹⁰

A szentírásokban újra és újra megtaláljuk a gyermekek tanítására vonatkozó szülői felelősség kihangsúlyozását:

„Továbbá, amennyiben Sionban, vagy annak bármely megszervezett cövekében lévő szülőknek gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkedés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát [nyolcéves] korukban, a bűn szálljon a szülők fejére. [...]

És imádkozni is tanítsák meg gyermekeiket, és arra, hogy egyenes derékkel járjanak az Úr előtt.”¹¹

1833-ban az Úr megróttá az Első Elnökség tagjait, amiért nem fordítottak kellő figyelmet a gyermekek tanítására vonatkozó kötelességükre. Egyiküknek konkrétan ezt mondta: „Nem tanítottad világosságra és igazságra gyermekeidet, a parancsolatok szerint; és annak a gonosznak egyelőre még hatalma van feletted, és ez sanyargattatásod oka.”¹²

Az apák feladata, hogy minden nemzedéknek újból megtanítsák Isten törvényét és műveit. Amint azt a zsoltáríró kijelentette:

„Mert bizonyosságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat;

Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és [ők majd] felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak;

Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.”¹³

Természetesen az evangélium tanításának kötelessége megoszlik az apák és az anyák között, de az Úr világossá tette, hogy elvárja az apáktól, hogy ők legyenek a kezdeményezők annak kiemelkedő fontosságúvá tételében. (És ne

feledjük, hogy a kötetlen beszélgetések, a közös munka és játék, valamint gyermekeink meghallgatása a tanítás fontos elemei.) Az Úr elvárja az apáktól, hogy segítsenek alakítani gyermekeiket, a gyermekek pedig követendő példát akarnak, és szükségük is van rá.

Jómagam példamutató édesapával áldattam meg. Emlékszem, amikor úgy 12 éves lehettem, édesapám jelöltette magát a városi tanácsba a mi meglehetősen kis közösségünkben. Nem folytatott nagyszabású választási kampányt; csak annyira emlékszem, hogy édesapám megbízott minket a fivéreimmel, hogy házról házra járva osztogassunk egy röplapot, amely arra buzdította az embereket, hogy szavazzanak Paul Christoffersonra. Azok közül a felnőttek közül, akiknek adtam a röplapból, többen is megjegyezték, hogy Paul jóra való és becsületes ember, és nem fog nekik gondot okozni, hogy rá szavazzanak. Fiatal szívem dagadt a büszkeségtől apám miatt. Ez önbizalmat adott nekem, és vágyat arra, hogy a nyomdokain járjak. Nem volt tökéletes – senki sem az –, de egyenes volt és jóra való, a fia számára pedig ihletet adó példa.

A fegyelmezés és a helyreigazítás a tanítás részét képezik. Ahogy Pál mondta: „Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja”.¹⁴ Azonban a fegyelmezés során az apának különös gonddal kell eljárnia, nehogy bármi olyat tegyen, ami akár csak megközelíti a bántalmazást, mert az soha nem igazolható! A helyreigazítás során az édesapának a szeretet legyen az indítatása, és a Szent Lélek az iránymutatója:

„A kellő időben élesen feddve, amikor a Szentlélek arra készítet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségednek tartson téged;

Hogy tudhassa, hogy hűséged erősebb a halál kötelékeinél.”¹⁵

Az isteni mintában a fegyelmezés nem annyira a büntetésről szól, mint inkább arról, hogy segítsünk egy szertűnknek az önfegyelem ösvényén haladni.

Az Úr azt mondta, hogy „minden gyermeknek joga van arra, hogy szülei eltartsák, amíg nem nagykorú”.¹⁶ A kenyérkereset megszentelt tevékenység. Amikor valaki gondoskodik a családjáról – habár ez általában azzal jár, hogy egy időre távol kell lennie tőlük –, az nem összeegyeztethetetlen az apasággal: ez a jó apai mivolt lényege. „A munkahelyi és a családi feladatok közt átfedés van.”¹⁷ Ez természetesen nem igazolja azt a férfit, aki elhanyagolja a családját a szakmai előmenetelért; vagy a másik végletet: amikor valaki nem tesz semmilyen erőfeszítést, és örömmel hárítja másra saját felelősségét. Benjámin király szavaival szólva:

„És nem fogjátok megengedni, hogy gyermekeitek éhesek vagy mezítelenek legyenek; és azt sem fogjátok megengedni, hogy áthágják Isten törvényeit, hogy harcoljanak és vitatkozzanak egymással...”

Hanem arra fogjátok őket tanítani, hogy az igazság és a józanság útjain járjanak; arra fogjátok tanítani őket, hogy szeressék egymást és szolgálják egymást.”¹⁸

Tudatában vagyunk azon férfiak gyötrelmeinek, akik nem képesek megtalálni a módokat és az eszközöket családjuk megfelelő eltartásához. Nem szégyen ez azokra nézve, akik a legjobb erőfeszítéseik ellenére nem képesek teljesíteni egy adott pillanatban minden apai kötelességüket és szerepüket. „Cselekvőképtelenség, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.”¹⁹

A két legjobb dolog, amit egy apa tehet a gyermekeiért, az, ha szereti az anyjukat, és ha ki is mutatja ezt a szeretetet. Ez megszilárdítja és megerősíti azt a házasságot, mely a családi életük és a biztonságuk alapja.

Vannak férfiak, akik egyedülálló apák, nevelőapák vagy mostohaapák. Sokan közülük buzgón igyekeznek, és a tőlük telhető legjobbat nyújtják egy gyakran nehéz szerepben. Tisztelettel vagyunk azok iránt, akik megtesznek mindent, ami csak szeretettel, türelemmel és önfeláldozással megtehető az egyéni és családi szükségletek kielégítéséért. Figyeljük meg, hogy maga Isten is nevelőapára bízta Egyszülött Fiát. Valamennyire bizonyosan József érdeme is, hogy

Az az apa, aki szentírást olvas a gyermekeinek és a gyermekeivel, megismerteti őket az Úr hangjával

Az Úr elvárja az apáktól, hogy segítsenek alakítani gyermekeiket, a gyermekek pedig követendő példát akarnak, és szükségük is van rá

amint Jézus növekedett, „gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben”.²⁰

Sajnálatos módon vannak olyan gyermekek, akiknek haláleset, elhagyás vagy válás miatt nincs apa a családjában. Másoknak esetleg testileg jelen van az apjuk, de érzelmileg távol van, illetve más módon nem biztosít figyelmet vagy támogatást. Felhívunk minden apát, hogy tegyenek többet és legyenek jobbak! Felszólítjuk a sajtó és a szórakoztatóipar intézményeit, hogy mutassanak be olyan elkötelezett és hozzáértő apákat, akik igazán szeretik a feleségüket, és okosan vezetik gyermekeiket – azok helyett az oly gyakori ábrázolások helyett, amelyekben az apa ügyetlen és ügyefogyott, vagy éppen „minden gond forrása”!

Azon gyermekeknek, akiknek rosszak a családi körülményei, ezt mondjuk: ettől ti magatok nem vagytok kevesebbek! A kihívások időnként az Úr belétek vetett bizalmát jelzik. Ő képes segíteni nektek – akár közvetlenül, akár másokon keresztül –, hogy megoldjátok azt, amivel szembe kell néznetek. Ti válhattok azzá a nemzedékké – a családokban talán elsőként –, melyben valóban alakot öltenek azok az isteni minták, melyeket Isten rendelt el a családok számára, és amelyek megáldanak majd minden utánaatokat jövő nemzedéket.

A fiatal férfiaknak – felismerve azt a szerepet, melyet családfenntartóként és védelmezőként be fogtok tölteni – ezt mondjuk: már most készüljétek fel, azáltal, hogy szorgalmasak vagytok az iskolában és készültök a továbbtanulásra! Legyen szó egyetemről, műszaki szakképzésről, szakmunkásképzőről vagy más hasonló programról, az oktatás mindazon készségek és képességek kifejlesztésének kulcsa, melyekre

szükségetek lesz. Használjátok ki a lehetőséget, hogy mindenféle korú ember társaságában legyetek, beleértve a gyermekeket is, és tanuljátok meg, hogyan lehet egészséges és gazdagító kapcsolatokat létrehozni! Ez általában azt jelenti, hogy személyesen kell beszélni másokkal, és néha valamilyen közös tevékenységben részt venni – nem elég csupán az SMS-küldési készségeiteket tökéletesíteni. Úgy éljétek az életeteket, hogy férfiként majd tisztaságot vigyetek a házasságotokba és a gyermekeitekhez!

A felnövekvő nemzedék egészének ezt mondjuk: bárhogy osztályozzátok is a saját édesapátokat a jó-jobb-legjobb skálán (és megíósolom, hogy ez az osztályzat még növekedni fog, ahogy egyre idősebbek és bölcsőbbek lesztek), határozzátok el, hogy a saját életetekkel tisztelegtek előtte és édesanyátok előtt. Emlékezzetek az édesapák ama vágyakozó reménységére, melyet János így fejezett ki: „Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.”²¹ A ti igazlelkűségetek a legnagyobb elismerés, melyben bármelyik apa részesülhet.

A fivéreimnek – az egyházban lévő apáknak – ezt mondom: tudom, hogy azt kívánjátok, bárcsak jobb apák lehetnétek. Tudom, hogy én ezt kívánom magamnak. Azonban még így is, a korlátaink ellenére is, törekedjünk előre! Rakjuk félre a mai társadalom túlzó elgondolásait az énközpontúságról és a függetlenségről, és gondoljunk először mások boldogságára és jóllétére! Bizonyos, hogy a hiányosságaink ellenére Mennyei Atyánk felmagasztal bennünket, és egyszerű erőfeszítéseinket gyümölcsözővé teszi. Bátorítóan hatott rám egy történet, melyet néhány évvel ezelőtt a *New Era* közölt. Az írója a következőket idézte fel:

„Amikor fiatal voltam, kis családnak egy első emeleti, egy hálósobás lakásban lakott. Én a nappaliban aludtam a kanapén. [...]

Apám acél munkás volt, és minden reggel nagyon korán indult munkába. Minden reggel... megigazította rajtam a takarót, és egy percre megállt. Olyankor félálomban éreztem, ahogy apám a kanapé mellett áll és néz engem. Amint lassan felébredtem, zavarba jöttem attól, hogy ott van. Próbáltam úgy tenni, mintha még aludnék. [...] Ahogy ott állt az ágyam mellett, rájöttem, hogy teljes odafigyeléssel, erővel és összpontosítással imádkozik – értem.

Apám minden reggel imádkozott értem. Imádkozott, hogy jó napom legyen, hogy biztonságban legyek, hogy tudjak tanulni, és hogy felkészüljek a jövőre. Mivel pedig estig nem tudott velem lenni, imádkozott azokért a tanáraitól és barátaitól, akikkel napközben voltam. [...]

Először nem igazán értettem, mit csinál az apám azokon a reggeleken, amikor értem imádkozott. De ahogy egyre idősebb lettem, elkezdtem érezni a felém és a tevékenységeimre irányuló szeretetét és érdeklődését. Ez az egyik

kedvenc emlékem. Csak évekkal később, miután már megházasodtam, saját gyermekeim lettek, és bejártam a szobájukba, miközben aludtak, és imádkoztam értük – akkor értettem meg teljesen, mit érzett irántam az édesapám.”²²

Alma így tett tanúbizonyságot a fiának:

„Íme, azt mondom neked, hogy [Krisztus] az, aki biztosan eljön...; igen, eljön, hogy a szabadulás öröndetes híreit hirdesse a népének.

És most, fiam, ez volt az a szolgálat, melyre el voltál [híva], hogy hirdesd ennek a népnek ezeket az öröndetes híreket, hogy előkészítsd az elméjüket; vagyis hogy... gyermekeik elméjét előkészíthessék az ige meghallgatására az ő eljövételének idején.”²³

Ez ma az apák szolgálata. Áldja meg őket Isten, és emelje fel őket ehhez a feladathoz. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, 5.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
4. A család: Kiáltvány a világhoz. 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, 25, 26.
6. Lásd Mózes 1:39.
7. Lásd János 3:16.
8. János 15:13.
9. Lásd Tan és a szövetségek 59:23; Mózes 6:59.
10. Lásd Tan és a szövetségek 18:34–36.
11. Tan és a szövetségek 68:25, 28.
12. Tan és a szövetségek 93:42.
13. Zsoltárok 78:5–7.
14. Zsidók 12:6.
15. Tan és a szövetségek 121:43–44.
16. Tan és a szövetségek 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, 113.
18. Móziás 4:14–15.
19. A család: Kiáltvány a világhoz. 129.
20. Lukács 2:52.
21. 3 János 1:4.
22. Julian Dyke, “Thanks, Dad,” *Tambuli*, Oct. 1994, 45.
23. Alma 39:15–16.

Quentin L. Cook elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Lásd magad a templomban!

Azért imádkozom, hogy mindannyian becsüljük meg a Szabadítót, és tegyünk meg minden ahhoz szükséges változtatást, hogy az Ő szent templomaiban lássuk magunkat.

Az Úr szabadítástervének előregördülése az idők teljességének ezen adományozási korszakában szinte már minden értelmet felülmúl.¹ Ezt példázza az is, hogy Thomas S. Monson elnök 4 új templomot jelentett be ezen a konferenciai ülésen. Amikor Monson elnök 1963-ban megkapta apostoli elhívását, 12 működő templom volt a világon.² A Provói Városközpont templom felszentelésével ez a szám elérte a 150-et, az összes bejelentett

templom felszentelésével pedig 177-re fog emelkedni. Ez okot ad nekünk az alázatos örvendezésre.

Száznolcvan évvel ezelőtt, pont ezen a napon, 1836. április 3-án pompás látomás tárult Joseph Smith próféta és Oliver Cowdery elé a Kirtland templomban. Erre mindössze egy héttel ennek a templomnak a felszentelése után került sor. A látomásban látták az Urat, amint a szószerk könyöklőjén áll a templomban. A Szabadító többek között ezt jelentette ki:

„[Ö]rvendjen népem egészének szíve, akik szívvel-lélekkel felépítették nevemnek ezt a házat.

Mert íme, én elfogadtam ezt a házat, és nevem itt lesz; és én ki fogom nyilvánítani magamat népemnek, irgalommal, ebben a házban.”³

Ezen a szent eseményen ősi próféták is megjelentek, köztük Illés, aki a templomi szertartásokhoz szükséges kulcsokat adta át.

Van némi fogalmunk arról, milyen örvendezés van most az ecuadori Quitóban, a zimbabwei Hararében, a braziliai Belémbe és a perui Limában az egyháztagok és a misszionáriusok

körében, annak alapján, ami egy éve a thaiföldi Bangkokban történt az ottani templom bejelentésekor. Shelly Senior nőtestvér, aki Thaiföld akkori misszióelnöke, David Senior felesége, e-mailben elmesélte a családtagjainak és a barátainak, hogy miután férjével meghalották Monson elnök bejelentését a templomról, „12 órán át nem aludt[ak], és rengeteg örömkönnny hullott”. Éjjel fél 12-kor felhívták a missziós segédek és tájékoztatták őket. A segédek aztán az összes misszionáriust felhívták. Amint azt később megtudták, „az egész misszió ébren volt az éjszaka közepén, és ugráltak az ágyukon”. Senior nőtestvér viccesen így figyelmeztette a családtagjait és a barátait: „Kérlek, ezt ne adjátok tovább a Misszionáriusi Részlegnek!”⁴

A thaiföldi egyháztagok mélyről fakadó lelki reakciója ugyanilyen erős volt. Biztos vagyok benne, hogy az újonnan bejelentett templomok helyszínein a szívekben és az otthonokban zajló lelki felkészítés és a mennyei megnyilvánulások már felkészítették a szenteket.

Senior nőtestvér Thaiföldön egyedi kézitükröket készíttetett a tanításaihoz, különösen a nőtestvérek számára. A tükörrre rávéstek egy templomot és a következő szavakat: „Lásd magad a templomban!” Amikor az emberek belenéztek a tükörbe, látták magukat a templomban. Seniorék azt tanították az érdeklődőknek és az egyháztagoknak, hogy képzeljék el magukat a templomban, és tegyék meg az e cél eléréséhez szükséges életmódbeli változtatásokat és a lelki felkészülés lépéseit.

Ma reggel mindannyiunk elé az a kihívást tárom, hogy bárhol éljünk is, lássuk magunkat a templomban! Monson elnök azt mondta: „Amíg nem voltatok az Úr házában, és nem

nyertétek el az ott rátok váró összes áldást, addig nem részesültetek mindabban, amit ez az egyház tartogat számotokra. Az egyháztagság mind közül legfontosabb és legnagyobb áldásai azok, melyeket Isten templomaiban nyerhetünk el.”⁵

Bár a világ ma híján van az igazlelkűségnek, mi egy megszentelt, szent időszakban élünk. A próféták évszázadokon át szerető, vágyódó szívvel írtak napjainkról.⁶

Joseph Smith próféta az ószövetségi Abdiás⁷ és az újszövetségi 1 Péter⁸ könyvéből idézve nyugtázta Isten nagyszerű célját annak lehetővé tételével, hogy kereszttelést végezhetünk a halottakért, és szabadítók lehetünk Sion hegyén.⁹

Az Úr felvirágoztatta népünket, és megadta az ahhoz szükséges forrásokat és prófétai útmutatást, hogy hőiesen eleget tudjunk tenni templomi feladatainknak az élőkre és a holtakra vonatkozóan egyaránt.

Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának köszönhetően értjük az élet célját, az Atya gyermekeire vonatkozó szabadítástervét, a Szabadító megváltó áldozatát, valamint a családok központi szerepét a menny szervezetében.¹⁰

Az egyre több templom, valamint az őseinket érintő szent családtörténeti

Különleges készítésű kézitükrök segítenek Thaiföldön az embereknek a templomban látni önmagukat

feladataink elvégzését lehetővé tevő technikai fejlődés az egész történelem legáldottabb időszakává teszik napjainkat. Örömmel tölt el fiataljaink rendkívüli hithűsége az indexelésben, őseik felkutatásában, majd a kereszttel és a konfirmáció munkájának elvégzésében a templomban. Ti szó szerint Sion hegyének megjövendőlt szabadítói közt vagytok.

Hogyan készülünk fel a templomra?

Tudjuk, hogy a templomi felkészülés elengedhetetlen részét képezi az igazlelkűség és a megszentelődés.

A Tan és a szövetségek 97. szakaszában ezt olvassuk: „És amennyiben népem házat épít nekem, az Úr nevében, és semmi tisztátalan dolgot nem enged be oda, hogy meg ne rontasson, akkor dicsőségem nyugszik majd rajta”.¹¹

1891-ig minden templomi ajánlást az egyház elnöke írt alá, hogy védje a templom szentségét. Ezt a felelősséget később a püspökökre és a cövekelnökökre ruházták át.

Hő vágyunk az, hogy az egyház tagjai éljenek templomi ajánlásra érdemesen. Kérjük, ne tekintetek a templomra valami távoli és talán elérhetetlen célként! A püspökkel együttműködve a legtöbb egyháztag viszonylag rövid idő alatt eleget tud tenni minden igazlelkű feltételnek, ha elkötelezi magát az érdemesség mellett és teljesen megbánja a vétkeit. Az is hozzátartozik ehhez, hogy hajlandóak vagyunk megbocsátani magunknak, és nem úgy tekintünk a tökéletlenségeinkre és a bűneinkre, mint amelyek örökre visszatartanak minket a szent templomba történő belépés lehetőségétől.

Szabadítónk Isten minden gyermekéért vitte véghez engesztelést. Megváltó áldozata mindazok számára kielégíti az igazságosság

követelményeit, akik valóban bűnbánatot tartanak. A szentírások gyönyörű nyelvezettel szólnak erről:

„[H]a bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek”,¹²

„és [azokról] többé meg nem emlékezem”.¹³

Biztosítunk benneteket arról, hogy az igazlelkű tantételek szerinti élet boldogságot, megelégedettséget és békességet fog hozni nektek és a családotoknak.¹⁴ Az egyháztagok – a felnőttek és a fiatalok is¹⁵ – saját maguk nyilatkoznak érdemességükről a templomi ajánlás kérdéseinek megválaszolásakor. Alapvető követelmény az, hogy növeljük bizonyosságunkat az Atyaistenről; az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról; valamint evangéliuma visszaállításáról; és megtapasztaljuk a Szentlélek szolgálattételét.

A templom számos áldást eredményez

A templom elsődleges áldásai a felmagasztosulás szertartásai. Az evangéliumi terv a felmagasztosulásról szól, és magában foglalja szent szövetségek megkötését Istennel, valamint ezek betartását. E szertartásokat és szövetségeket az élők esetében – a keresztelés és a konfirmálás kivételével – a templomban végezzük és nyerjük el. A holtakért az összes szabadító szertartásra és szövetségre a templomban kerül sor.

Brigham Young azt tanította: „Semmit nem hanyagolt el az Úr abból, amit megtehetett az emberiség szabadításáért... Amit tőlük függetlenül el lehetett végezni a szabadításukért, az már elvégeztetett a Szabadítóban és Óáltala.”¹⁶

Az egyház vezetői cövekeket, egyházközségeket, kvórumokat, egyházi segédszervezeteket, missziókat és így tovább hoznak létre a gyülekezeti házainkban és egyéb épületeinkben. Az Úr kizárólag a templomokban hoz létre

örökkévaló családokat.

Nyilvánvaló, hogy akik megtört szívvel és töredelmes lélekkel jönnek, és valóban megbánták a bűneiket, azok teljes mértékben elfogadhatóak az Úr számára az Ő szent házában.¹⁷ Tudjuk, hogy „nem személyválogató az Isten”.¹⁸ Többek között azt a becses dolgot szeretem a templomban, hogy a látogatók között nincs különbségtétel vagyon, rang vagy bármiféle pozíció kapcsán. Mindannyian egyenlőek vagyunk Isten előtt. Mindenki fehérbe öltözik, mely azt jelzi, hogy tiszta és igazlelkű nép vagyunk.¹⁹ Egymás mellett ülünk mindannyian, annak vágyával a szívünkben, hogy szerető Mennyei Atyánk méltó fiai és leányai legyünk.

Gondoljatok csak bele: a férfiak és a nők számára szerte az egész világon „a szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik..., hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, [és] az örökkévalóságra egyesüljenek”.²⁰ Erre egy csodaszép pecsételőszobában kerül sor, mely minden olyan egyháztag rendelkezésére áll, aki érdemes a templomra. E szövetségekre lépve láthatják magukat az egymással szemben elhelyezkedő templomi tükrökben. „A templom tükrei olyan képet adnak ki együtt, mely mintha az örökkévalóságig terjedne.”²¹ Ezek a tükröképek segítenek, hogy felidézzük a szüleinket, a nagyszüleinket és mind a korábbi nemzedékeket. Segítenek nekünk felismerni a szent

szövetségeket, melyek összekötnek minket mind az utánunk következő nemzedékekkel. Ez hihetetlenül fontos, és azzal kezdődik, amikor látod magad a templomban.

Howard W. Hunter elnök azt tanácsolta nekünk: „Gondolkozzatok el a Kirtland templom nagyszerű felszentelési imájának fenséges tanításain. Ezen imáról Joseph Smith próféta azt mondta, hogy kinyilatkoztatás révén kapta. Ez egy olyan ima, amelyre továbbra is érkeznek az egyéni válaszaink, a családi válaszaink, és a népként kapott válaszaink, köszönhetően azon papsági hatalomnak, melyet az Úr azért adott nekünk, hogy a szent templomaiban használjuk.”²² Jól tennénk, ha tanulmányoznánk a Tan és a szövetségek 109. szakaszát, és követnénk Hunter elnök buzdítását, mely szerint tegyük „az Úr templomát egyháztagságunk nagyszerű jelképévé”.²³

A templom továbbá a menedék, a hálaadás, az oktatás és a tanulás helye, „hogy tökéletessé válhassunk... minden olyan dologban, amely a földön Isten királyságához tartozik”.²⁴ Egész életemben a nyugalom és a békesség helye volt egy olyan világban, melyben szó szerint felfordulás van.²⁵ Csodálatos dolog e szent helyen magunk mögött hagyni a világ gondjait.

A templomban és a családtörténeti kutatások végzése során gyakran érzünk a Szentlélektől érkező késztetéseket és benyomásokat.²⁶ A

templomban időnként nagyon elvékonyodik a minket és a másik oldalon lévőket elválasztó fátyol. További segítséget kapunk arra irányuló erőfeszítéseinkben, hogy szabadítók legyünk Sion hegyén.

Jó néhány évvel ezelőtt egy közép-amerikai templomban egy mostanra már nyugalmazott általános felhatalmazott felesége segített egy apának, anyának és gyermekeiknek örök szövetségekben részesülni a pecsételőszobában, ahol a templomi tükrök vannak. Amikor végeztek és belenéztek ezekbe a tükrökbe, észrevette, hogy a tükrőben látszik egy olyan arc is, mely a szobában nincs ott. Megkérdezte az édesanyát, és megtudta, hogy az egyik lányuk elhunyt, és emiatt fizikailag nem lehetett ott velük. Ezt követően helyettes által az elhunyt lányt is bevonták a szent szertartásba.²⁷ Soha ne becsüljétek alá a templomokban a fátyol másik oldaláról kapott segítséget!

Szeretném, ha tudnátok, mennyire őszintén vágyunk arra, hogy mindenki megtegye a templomi érdemességhez szükséges változtatásokat. Imádságosan gondoljátok át, hol vagytok most az életben, keressétek a Lélek útmutatását, és beszéljétek a püspökökkel a templomi felkészülésekről! Thomas S. Monson elnök azt mondta: „[N]incs fontosabb cél számotokra annál, mint azon munkálkodni, hogy érdemeseek legyetek eljutni a templomba.”²⁸

A Szabadító a mi hitünknek és az Ő egyházának fő, rendíthetetlen szegletköve

Abban a kiváltságban volt részem, hogy két hónappal ezelőtt részt vehettem Henry B. Eyring elnökkel a Fidzsi-szigeteki Suva templom újrászenteselésén. Különleges, szent alkalom volt. Eyring elnök bátorsága és erős lelki benyomásai lehetővé tették az újrászenteselés elvégzését a déli féltekén

valaha mért legerősebb ciklon dacára is. A fiatalok, a misszionáriusok és az egyháztagok fizikai és lelki védelemben is részesültek.²⁹ Világosan megmutatkozott az Úr keze. A Fidzsi-szigeteki Suva templom újrászenteselése menedék volt a vihar elől. Az élet viharait megtapasztalva gyakran tanúi vagyunk az Úr örök védelmet nyújtó kezének.

A Fidzsi-szigeteki Suva templom 2000. június 18-i, eredeti felszentelése is figyelemre méltó volt. Amikor a templom már majdnem elkészült, lázadók egy csoportja túsul ejtette a parlament tagjait. A Fidzsi-szigeteki Suva belvárosát kifosztották és felégették. A hadsereg statáriumot hirdetett.

Területi elnökként a Fidzsi-szigeteki négy cövekelnökkel együtt felkerestem a katonai vezetőket az Erzsébet királynő laktanyában. Miután eléjük tártuk a javasolt felszentelés menetét, támogatóak voltak, de aggódtak Gordon B. Hinckley elnök biztonsága miatt. Szűk körű felszentelést javasoltak, a templomon kívüli rendezvények, például a szegletkönnepség nélkül. Hangsúlyozták, hogy a templomon kívül mindenki lehetséges támadási célponttá válhat.

Hinckley elnök egy szűk körű felszentelési ülést hagyott jóvá, melyre csak az új templomelnökség és néhány helyi vezető kapott meghívást, a veszély miatt más nem. Azt viszont

nyomatékosan kijelentette: „Ha felszenteljük a templomot, akkor szegletkönnepséget is tartunk, mert Jézus Krisztus a fő szegletkő, és ez az Ő egyháza.”

Amikor kimentünk a szegletkönnepségre, nem voltak jelen nem egyháztagok, gyermekek, a sajtó vagy mások, azonban a hithű próféta megmutatta a Szabadító melletti bátor és rendíthetetlen elkötelezettségét.

Később Hinckley elnök azt mondta a Szabadítóról: „Nincs senki Őhozá fogható. Soha nem is volt, soha nem is lesz. Adjunk hálát Istennek az Ő Szeretett Fia ajándékáért, aki életét adta, hogy élhessünk, aki a mi hitünknek és az Ő egyházának fő, rendíthetetlen szegletköve.”³⁰

Testvéreim, azért imádkozom, hogy mindannyian becsüljük meg a Szabadítót, és tegyünk meg minden ahhoz szükséges változtatást, hogy lássuk magunkat az Ő szent templomaiban. Ezt téve véghezvihetjük az Ő szent céljait, és felkészíthetjük magunkat, valamint családjainkat minden olyan áldásra, melyet az Úr és az Ő egyháza ebben az életben és az örökkévalóságban kiárasztat ránk. Szilárd tanúbizonyságot teszem arról, hogy a Szabadító él. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 112:30–32.
2. A 12. templom, az Angliai London

Dieter F. Uchtdorf elnök

második tanácsos az Első Elnökségben

Ő a vállára vesz és hazavisz titeket

Ahogy a Jó Pásztor megtalálja az elveszett juhát, ha csak felemelitek szíveteket a világ Szabadítójához, Ő meg fog találni titeket.

- templom felszentelésére 1958. szeptember 7-én került sor.
3. Tan és a szövetségek 110:6–7.
 4. Shelly Senior, e-mail, 2015. ápr. 6.
 5. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 93.
 6. Lásd Ésaías 2:2.
 7. Lásd Abdiás 1:21.
 8. Lásd 1 Péter 4:6.
 9. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 431–432.
 10. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2005). 177., 191–194.
 11. Tan és a szövetségek 97:15; lásd még 17. vers.
 12. Ésaías 1:18.
 13. Jeremiás 31:34.
 14. Lásd Tan és a szövetségek 59:23.
 15. A felruházott felnőttek birtokában lévő ajánlason kívül ki lehet állítani korlátozott ajánlást a halottakért végzett keresztelesekhez arra érdemes fiatalok és felruházásukban még nem részesült felnőttek számára. Mindkét ajánlason szükség van az abban részesülő aláírására, mellyel nyilatkozik személyes érdemességéről. A korlátozott ajánlás egy évig érvényes, és lehetőséget ad a püspökségnek arra, hogy évente mindenkivel elbeszélgessenek az érdemességéről.
 16. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997). 32.
 17. Lásd Tan és a szövetségek 58:42.
 18. Apostolok cselekedetei 10:34; lásd még Moróni 8:12; Tan és a szövetségek 1:35; 38:16.
 19. Lásd Tan és a szövetségek 100:16.
 20. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
 21. Gerrit W. Gong: Az örökkévalóság templomi tükrői: Tanúbizonyosság a családról. *Liahóna*, 2010. nov. 37.
 22. *Az egyház elnökeinek tanításai: Howard W. Hunter* (2015). 190.
 23. *Tanítások: Howard W. Hunter*. 185.
 24. Lásd Tan és a szövetségek 97:13–14.
 25. Lásd Tan és a szövetségek 45:26–27.
 26. Erre gyakran utalunk Illés lelkeként. Russell M. Nelson elnök ezt tanította Illés lelkéről: „a Szentlélek megnyilvánulása, amint tanúságot tesz a család isteni természetéről” (vö. Egy új szüret ideje. *Liahóna*, 1998. júl. 38.).
 27. Engedéllyel megosztva.
 28. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. 93.
 29. A más szigetekről érkező misszionáriusokat és fiatalokat biztonságos egyházi iskolákban és egyházi épületekben szállásolták el, ahol védve voltak a Winston ciklon legkomolyabb hatásaitól.
 30. Gordon B. Hinckley, “Four Cornerstones of Faith,” Feb. 2004, 4–5.

Gyermekkorom egyik kísértő emléke az álmomból felébredtő légtöltő szirénák távoli bömbölésével kezdődik. Rövid idő múlva egy másik zaj hallatszik: a légcsavarok kerregése és zúgása, mely fokozatosan addig erősödik, hogy már a levegő is beleremeg. Ahogyan azt édesanyánk alaposan begyakoroltatta, minden gyermek felkapja a zsákját, és felszalad a dombon az óvóhelyre. Amint a koromsötét éjszakában szedjük a lábunkat, zöld és fehér jelzőrakéták hullanak az égből, hogy megjelöljék a célpontokat a bombázók számára. Valamilyen furcsa okból ezeket a jelzőrakétákat mindenki karácsonyfának hívja.

Négy éves vagyok, és egy háborúban álló világ tanúja vagyok.

Drezda

Nem messze volt a családjunk lakóhelyétől Drezda városa. Akik ott laktak, talán ezerszer annyinak is a tanúi lehettek, mint amennyit én láttam. Több ezer tonnányi robbanószerkezet által okozott hatalmas tűzviharok söpörtek át Drezdán, elpusztítva a város több mint 90%-át, romokná

és hamunál alig többet hagyva a nyomukban.

Igen rövid idő elteltével a valaha ékszerdoboznak becézett város nem volt többé. Erich Kästner német író e szavakkal jellemezte a pusztulást: „[A város] szépségét évszázadok hozták létre, s néhány óra elég volt ahhoz, hogy eltűnjék a föld színéről.”¹ Gyermekkoromban elképzelni sem tudtam, hogy valaha is eltüntethető lesz majd annak – a saját népünk által indított – háborúnak a pusztítása. A világ körülöttünk teljesen reménytelennek tűnt, hűján bármiféle jövőnek.

Tavaly lehetőségem adódott visszatérni Drezdába. Hetven évvel a háború után a város ismét egy ékszerdoboz. A romokat eltakarították, a várost pedig helyreállították, sőt, még szebbé is tették.

Ottlétem során láttam a gyönyörű evangélikus templomot, a Frauenkirchét, vagyis a Miasszonyunk templomát is. Eredetileg az 1700-as években épült, és Drezda egyik ragyogó ékköve volt, de a háború romhalmazzá változtatta. Hosszú évekig úgy is maradt, míg végül elhatározás született a Frauenkirche újjáépítésére.

Ha egy elpusztult város - amilyen a Németországban található Drezda volt - újjáépíthető, akkor mennyivel inkább képes a Mindenható Atyánk arra, hogy visszaállítsa azon gyermekeit, akik elbuktak, küszködtek vagy elvesztek?

A romokban álló templom egyes köveit elraktározták és leltárba vették, és lehetőség szerint felhasználták az újjáépítés során. Ma ezek a megperzselt kövek a külső falakba építve láthatók, mint megannyi himlőhely. E „sebhe-lyek” nemcsak ezen épület háborús történelmére emlékeztetnek, de a remény emlékművei is – pompás jelképei az ember azon képességének, hogy új életet teremtsen a hamvakból.

Miközben Drezda történelmén elmélkedtem, és ámultam azok találékonyaságán és eltökéltségén, akik visszaállítottak valamit, ami ily teljességgel el volt pusztítva, éreztem a Szentlélek édes hatását. Ha az ember képes arra, hogy fogja egy összetört város romjait, törmelékét és maradványait, és felépítsen egy lenyűgöző, mennyekbe nyúló építményt, akkor mennyivel inkább képes a Mindenható Atyánk arra, hogy visszaállítsa azon gyermekeit, akik elbuktak, küszködtek vagy elvesztek?

Nem számít, milyen teljességgel romosnak tűnik is az életünk. Nem számít, milyen skarlátpirosak a bűneink, milyen mély a keserűségünk, milyen magányos, elhagyott vagy összetört legyen is a szívünk. Még azok is újjáépíthetők, akik remény nélkül valók, akik kétségbeesésben élnek, akik visszaéltek a bizalommal, feladták

a feddhetetlenségüket, vagy elfordultak Istentől. A kárhozát ama ritka fiait kivéve nincs annyira szétört élet, hogy azt ne lehetne visszaállítani.

Az az evangélium örömteli híre, hogy a szerető Mennyei Atyánk által adott örökkévaló boldogságtervnek köszönhetően, valamint Jézus a Krisztus végtelen áldozata által nemcsak a bukott állapotunkból váltathatunk meg és állíttathatunk vissza a tisztaságba, hanem meghaladhatjuk a halandó képzeletet, és az örök élet örököséivé, illetve Isten leírhatatlan dicsőségének részeseivé válhatunk.

Az elveszett juh példázata

A Szabadító szolgálata során korának vallási vezetői helytelenítették, hogy Jézus olyanokkal töltött időt, akiket ők „bűnösöknek” bélyegeztek.

Számukra talán úgy tűnt, hogy Ő megtűri vagy akár el is nézi a bűnös viselkedést. Talán úgy hitték, hogy a bűnösök bűnbánathoz segítségének legjobb módja az, ha kárhoztatják, kigúnyolják és megszégyenítik őket.

Amikor a Szabadító észlelte, hogy miként gondolkodnak a farizeusok és az írástudók, elmesélt egy történetet:

„Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilenczet a pusztában, és

nem megy az elveszett után, míg nem megtalálja azt?

És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.”²

Évszázadokon át hagyományosan egy hozzánk szóló, cselekvésre hívó felszólításként értelmezték ezt a példázatot, miszerint vissza kell hoznunk az elveszett juhot, és ki kell nyújtanunk karunkat az eltévelyedettek felé. Habár ez valóban helytálló és jó, azon tűnődöm, hogy nem rejlik-e benne ennél több is.

Elképzelhető talán, hogy Jézus elsődleges és legfontosabb célja az volt, hogy a Jó Pásztor munkálkodásáról tanítson?

Elképzelhető, hogy ezzel Isten ama szeretetéről tett tanúbizonyságot, mellyel az eltévelyedett gyermekei iránt viseltetik?

Elképzelhető, hogy a Szabadító üzenete az volt, hogy Isten teljességgel tudatában van az elveszetteknek, és hogy meg fogja találni őket, ki fog nyúlni feléjük, és meg fogja menteni őket?

Amennyiben ez így van, mit kell a juhnak tennie, hogy jogosulttá váljon erre az isteni segítségre?

Ismernie kell-e a juhnak a bonyolult szextáns használatát, hogy kiszámítsa a saját koordinátáit? Képesnek kell-e lennie a GPS használatára, hogy meghatározza a saját helyzetét? Kell-e egy olyan alkalmazás létrehozásához szükséges szakértelemmel rendelkeznie, amely majd segítséget hív? Szüksége van-e a juhnek egy támogató személy ajánlásaira, mielőtt a Jó Pásztor a megmentésére indulna?

Nem. Határozottan nem! A juh egyszerűen azért méltó az isteni megmentésre, mert a Jó Pásztor szereti őt.

Számomra az elveszett juh példázata az összes szentírás egyik legreménytelibb szakasza.

Feketére perzselt kőeket használtak fel az evangélikus Miasszonyunk templom újjáépítésénél. Ez pompásan jelképezi az ember azon képességét, hogy új életet teremtsen a hamvakból

A Szabadítónk, a Jó Pásztor ismer és szeret bennünket. Ő ismer és szeret benneteket.

Tudja, ha éppen eltévedtetek, és tudja, hogy hol vagytok. Ismeri a bánatokat, a csendes könyörgéseiteket, a félelmeiteket, a könnyeiteket.

Nem számít, hogyan tévedtetek el: a saját rossz döntéseitek vagy rajtatok kívül álló körülmények miatt.

Csak az számít, hogy az Ő gyermekei vagytok, és hogy Ő szeret titeket. Ő szereti a gyermekeit.

Mivel Ő szeret titeket, meg fog találni, és örvendezve fog a vállára venni. Amikor pedig hazavisz, ezt mondja majd egytől egyig mindenkinek:

„Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala.”³

Mit kell tennünk?

De hol itt a csel? – gondolhatjátok magatokban. Bizonyára többet kell tennem annál, mintsem egyszerűen csak várni, hogy megmentsenek.

Bár szerető Atyánk arra vágyik, hogy minden gyermeke visszatérjen Őhozzá, senkit nem fog a mennybe kényszeríteni.⁴ Isten nem fog az akaratunk ellenére megmenteni minket.

Mit kell tehát tennünk?

A meghívása egyszerű:
„Térjete meg hozzám...”⁵

„Jőjjetek én hozzám...”⁶

„Közeledjetek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok...”⁷

Így mutatjuk meg Neki, hogy akarjuk a megmentésünket.

Kell hozzá egy kis hit. De ne csüggedjete! Ha most rögtön nem tudjátok összeszedni a hiteteket, akkor kezdjétek a reménnyel.

Ha nem is vagytok képesek kimondani, hogy tudjátok: Isten ott van, még akkor is remélhetitek. Vágyhattok arra, hogy higgyetek.⁸ Kezdetnek ez már elég.

Azután pedig, e reménység indíttatására nyújtátok ki a kezeteiket Mennyei Atya felé. Isten kiterjeszti felétek a szeretetét, és megkezdődik az Ő megmentő és átalakító munkája.

Idővel fel fogjátok ismerni az Ő kezét az életetekben. Érezni fogjátok a szeretetét. Az a vágy pedig, hogy az Ő világosságában járjatok és az Ő útját kövessétek, a hit általatok megtett minden lépésével növekedni fog.

A hit eme lépéseit úgy nevezzük, hogy engedelmesség.

Manapság ez nem egy népszerű szó, az engedelmesség azonban egy nagyra becsült elgondolás Jézus Krisztus evangéliumában, mivel tudjuk, hogy „Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak”.⁹

Miközben fokozódik a hitünk, a hithűségünknek is fokozódnia kell. Korábban egy német író idéztem, aki Drezda elpusztítása felett kesergett. Ő írta azt a mondatot is, hogy „Es gibt nichts Gutes, ausser Man tut es.” Azok számára, akik nem beszélnek a celestialis nyelvet, a következőképpen fordítható le a mondat: „Semmi jó ott nem lesz, hol valaki jót nem tesz.”¹⁰

Beszélhetünk – ti és én – akár a legékezzőlőbben is a lelki dolgokról.

Lenyűgözhetjük az embereket a vallási témákra vonatkozó éles eszű értelmezéseinkkel. Áradozhatunk a vallásról és álmodozhatunk a mennyei otthonunkról,¹¹ de ha a hitünk nem változtatja meg azt, ahogyan élünk – ha a hitelveink nem befolyásolják a napi döntéseinket –, akkor a vallásunk hiábavaló, és a hitünk, ha nem is halott, de mindenképpen gyengélkedik, és az a veszély fenyegeti, hogy hamarosan kimúl.¹²

Az engedelmesség a hit éltető ereje. Engedelmesség által gyűjtünk fényt a lelkünkbe.

Néha azonban szerintem félreértjük az engedelmességet. Esetleg önmagáért való célként tekintünk az engedelmes-ségre, és nem egy cél elérésére szolgáló eszközként, vagy esetleg az engedel-messég közmondásos kalapácsával ütjük a parancsolatok üllőjét azon erőfeszítésünkben, hogy szeretteinket a folyamatos hevítés és egyengetés révén egy szentebb, mennyei anyaggá alakítsuk.

Kétségtelenül vannak időszakok, amikor szükségünk van a bűnbánatra szólító szigorú szóra. Bizony, vannak olyanok, akiket csak így lehet elérni.

Van azonban talán egy másik hasonlat, amely megmagyarázhatja, hogy miért engedelmeskedünk Isten parancsolatainak. Lehet, hogy az engedelmesség nem annyira annak a folyamata, hogy lelkünket valami olyanná hajlítsuk, csavarjuk és kalapáljuk, ami nem mi vagyunk. Inkább egy olyan folyamat, amely által felfedezzük, hogy miből is készültünk valójában.

A mindenható Isten alkotott minket. Ő a mi Mennyei Atyánk. Mi szó szerint az Ő lélekgyermekai vagyunk. Mennyei anyagból készültünk, mely a legértékesebb és felettebb finomított, így hát az isteniség anyagát hordozzuk magunkban.

Itt a földön azonban ráakodik gon-dolatainkra és tetteinkre mindaz, ami

romlott, szentségtelen és tisztátalan. A világ pora és szennye pecsétet hagy a lelkünkön, megnehezítve születési előjogunk és célunk felismerését.

De mindez nem változtathat azon, hogy kik is vagyunk valójában. Természetünk alapvető istenisége továbbra is megmarad, és abban a pillanatban, amikor úgy döntünk, hogy a szeretett Szabadítónk felé fordítjuk a szívünket, és rálépünk a tanítványság ösvényére, valami csodálatos történik. Isten szeretete tölti be a szívünket, az igazság világossága tölti be az elménket, elkezdünk megszabadulni a bűn iránti vágytól, és többé nem akarunk sötétségben járni.¹³

Elkezdünk úgy tekinteni az engedel-mességre, mint ami nem egy büntetés, hanem az isteni rendeltetésünkhöz vezető felszabadító ösvény. Azután e föld romlottsága, pora és korlátai fokozatosan leszakadoznak, míg végül megnyilvánul a bennünk lévő mennyei lény felbecsülhetetlen értékű, örökké-való lelke, és természetünkkel válik a jóság kisugárzása.

Méltóak vagytok a megmentésre

Drága testvéreim és barátaim, tanúbizonyságomat teszem, hogy

Isten olyannak lát minket, amilyenek valójában vagyunk – és megmentésre méltókként tekint ránk.

Talán úgy érzitek, hogy az életek romokban van. Talán bűnt követtek el. Talán féltek, dühösek vagytok, gyászoltok vagy kétség gyötör. Ahogy a Jó Pásztor megtalálja az elveszett juhát, ha csak felemelitek szíveteket a világ Szabadítójához, Ő meg fog találni titeket.

Meg fog menteni titeket.

Fel fog emelni titeket és a vállára fog venni.

Haza fog vinni titeket.

Ha a halandó kezek képesek a törmelék és a romokat a hódolat gyönyörű házává alakítani, akkor bizvást bízhatunk abban, hogy szerető Mennyei Atyánk újjáépíthet és újjá is fog építeni minket. Az Ő terve az, hogy valami sokkal nagyszerűbbet építsen belőlünk, mint amik voltunk – sokkal nagyszerűbbet annál, amit valaha is el tudunk képzelni. A hit minden lépésével, melyet a tanítványság ösvényén teszünk, felnövünk azokká az örök dicsőségű és végtelen örömű lényekké, akikké a terv szerint válnunk kell.

Ez a tanúbizonyságom, az áldásom és az alázatos imám Mesterünk, Jézus Krisztus szent nevében. Ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Erich Kästner: *Amikor én kisrác voltam*. Ford. Jeney Margit. 2005, 53.
2. Lukács 15:4–5.
3. Lukács 15:6.
4. Lásd Értsd meg, szabad a választás. *Himnuszok*, 155. sz.
5. Jól 2:12.
6. Máté 11:28.
7. Tan és a szövetségek 88:63.
8. Lásd Alma 32:27.
9. Hittételek 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser Man tut es* (1950).
11. Lásd Cselekedtem-e valami jót. *Himnuszok*, 143. sz.
12. Lásd Jakab 2:26.
13. Lásd János 8:12.

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A Szentlélek

Kifejezem szeretetemet és hálámat Mennyei Atyánk iránt a Szentlélek ajándékáért, melyen keresztül Ő kinyilatkoztatja akaratát, és fenntart bennünket.

Szeretett testvéreim, az Úr szolgálaként, ugyanakkor dédapaként is szólok ma hozzátok. Nektek és szeretett leszármazottaimnak is a Szentlélek figyelemre méltó ajándékáról tanítok és teszek bizonyosságot.

Krisztus világosságáról szeretnék először is említést tenni, „amely minden ember[nek megadatik], aki a világra jön”.¹ Mindannyian élvezzük e szent világosság hasznát. „[M]indenben és mindenben keresztül”² ott van, és lehetővé teszi számunkra, hogy megkülönböztessük a helyeset a helytelentől.³

A Szentlélek azonban nem ugyanaz, mint Krisztus világossága. Ő az Istenség harmadik tagja, egy különálló lélekszemély szent feladatokkal, aki céljában egy az Atyával és a Fiúval.⁴

Az egyház tagjaiként folyamatosan megtapasztalhatjuk a Szentlélek társaságát. Isten visszaállított papsága révén alámerítéssel megkeresztelkedünk a bűneink bocsánatára, majd Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává konfirmálnak bennünket. E szertartás során a papságviselők kézrátétele által megkapjuk a Szentlélek ajándékát.⁵ Ezután elnyerhetjük és megőrizhetjük a Szentlélek társaságát azzal, hogy mindig emlékezünk a Szabadítóra, betartjuk az Ő

parancsolatait, megbánjuk a bűneinket, és érdemesen veszünk az úrvacsorából a szombat napján.

A Szentlélek személyes kinyilatkoztatásban részesít minket, hogy segítsen nekünk meghozni az élet fontos döntéseit: a tanulmányainkra, a misszióra, a szakmánkra, a házasságra, a gyermekekre, valamint arra vonatkozó döntéseket, hogy hol élünk majd a családdunkkal és így tovább. Ezekben az ügyekben Mennyei Atyánk elvárja tőlünk, hogy használjuk az önrendelkezésünket, tanulmányozzuk a helyzetet az elménkben az evangéliumi tantételek szerint, majd tárjuk imában Őelé a döntést.

A személyes kinyilatkoztatás elengedhetetlen, azonban ez csupán az egyik része a Szentlélek munkájának. Ahogyan a szentírások is tanúsítják, a Szentlélek a Szabadítóról és az Atyaistenről is bizonyosságot tesz.⁶ A „királyság békés dolgaira tanít”⁷ bennünket, és előidézi, hogy „bővölködj[ünk] a reménységben”.⁸ „[A] jó megtételére vezet..., hogy igazlelkűen ítélkezz[ünk]”.⁹ Ő ad „minden embernek [lelki] ajándék[ot]..., hogy ezáltal mindannyiuk javára váljanak”.¹⁰ „[T]udást ad nek[ünk]”,¹¹ és „esz[ünkbe] juttat... mind[ent]”.¹² A Szentlélek révén megszenteltethetünk,¹³ és elnyerhetjük „bűnei[nk] bocsánat[át]”.¹⁴ Ő a „Vigasztaló”, aki „a [Szabadító] tanítványai[nak is] megígért[etett]”.¹⁵

Emlékeztetni szeretném mindannyiunkat, hogy a Szentlelket nem azért kaptuk, hogy uraljon bennünket. Néhányunk balga módon minden apró döntéshez a Szentlélek irányítását keresi. Ez lealacsonyítja az Ő szent szerepét! A Szentlélek tiszteletben tartja az önrendelkezés tantételét. Gyengéden szól az elménkhez és a szívünkhöz sok lényeges ügy kapcsán.¹⁶

Mindannyian másképpen érezzük a Szentlélek hatását. Késztetéseit eltérő intenzitással érezzük személyes szükségleteink és körülményeink függvényében.

Ezen utolsó napokban megerősítjük, hogy csak a próféta kaphat kinyilatkoztatást a Szentlelken keresztül az egész egyházra vonatkozóan. Néhányan elfelejtik ezt, ahogyan Áron és Miriám is, amikor igyekeztek meggyőzni Mózeszt, hogy álljon melléjük. Az Úr azonban tanította őket, ahogy minket is. Ezt mondta:

„Ha valaki az Úr prófétája közölte, én megjelenek annak...”

Szemtől szembe szólok ő vele”.¹⁷

A gonosz olykor hamis elgondolásokkal kísért bennünket, amelyeket

összetéveszthetünk a Szentlélekkel. Bizonyágomat teszem, hogy a parancsolatoknak való engedelmesség és a szövetségeink betartása terén tanúsított hithűség megvédelmez bennünket a félrevezetéstől. A Szentlelken keresztül képesek leszünk felismerni azokat a hamis prófétákat, akik tanként tanítják az emberek parancsolatait.¹⁸

Miközben elnyerjük a Szentlélek sugalmazását saját magunk számára, bölcsen tesszük, ha emlékezünk arra, hogy nem kaphatunk másokra vonatkozó kinyilatkoztatást. Hallottam egy fiatal férfiról, aki ezt mondta egy fiatal nőnek: „Azt álmodtam, hogy téged kell elvegyelek feleségül.” A fiatal nő

átgondolta ezt a kijelentést, majd így válaszolt: „Majd kereslek, ha én is ugyanezt álmodtam.”

Mindannyian érezhetünk kísértést arra, hogy a személyes vágyaink a Szentlélek iránymutatása fölé kerekedjenek. Joseph Smith próféta könyörgött Mennyei Atyánknek, hogy adjon engedélyt a Mormon könyve első 116 oldalának kölcsönadására Martin Harrisnek. Joseph úgy vélte, ez jó ötlet. A Szentlélek azonban először nem adott neki megerősítő érzéseket. Az Úr végül megengedte Josephnek, hogy mégis odaadja az oldalakat, Martin Harris pedig elveszítette azokat. Az Úr ekkor egy időre visszavonta a Próféta

fordítási ajándékát, aki egy fájdalmas, de értékes leckét tanult meg, mely szolgálatának hátralévő részét is formálta.

A Szentlélek központi szerepet játszik a visszaállításban. Joseph próféta a következőképpen emlékezett vissza arra, amikor gyermekként a Jakab 1:5-öt olvasta: „Soha egyetlen szentírásrész sem szólt nagyobb erővel az ember szívéhez, mint akkor ez az enyémhez.”¹⁹ A Joseph Smith által leírt erő a Szentlélek hatása volt. Ennek eredményeként ment ki Joseph az otthonuk közelében lévő ligetbe, és borult térdre, hogy megkérdezze Istent. Az ezt követő első látomás valóban jelentős és fenséges volt. Az Atya és a Fiú e személyes látogatásához vezető út azonban a Szentlélek imádkozásra ösztönző készítettségével kezdődött.

A visszaállított evangélium kinyilatkoztatott igazságai azon minta révén érkeztek, mely az imádkozás által való kereséssel indul, majd pedig a Szentlélek készítetéseinek elnyerésével és követésével folytatódik. Gondoljátok át a következő példákat: a Mormon könyve fordítása; a papság és annak szertartásainak visszaállítása, kezdve a keresztelessel; majd az egyház megszervezése – hogy csak néhányat említsek. Bizonyágot teszek arról, hogy ma az Úrtól származó kinyilatkoztatás az Első Elnökség és a Tizenketek részére ugyanezen szent minta szerint érkezik. Ugyanez a szent minta teszi lehetővé a személyes kinyilatkoztatást.

Tisztelgünk mindazok előtt, akik követték a Szentlelket, hogy elnyerjék a visszaállított evangéliumot, kezdve Joseph Smith saját családjáival. Amikor az ifjú Joseph beszámolt édesapjának Moróni látogatásáról, akkor apja saját maga is megerősítő tanúságot kapott. Josephet azonnal felmentették a gazdasággal kapcsolatos feladatai alól, és arra biztatták, hogy kövesse az angyal utasításait.

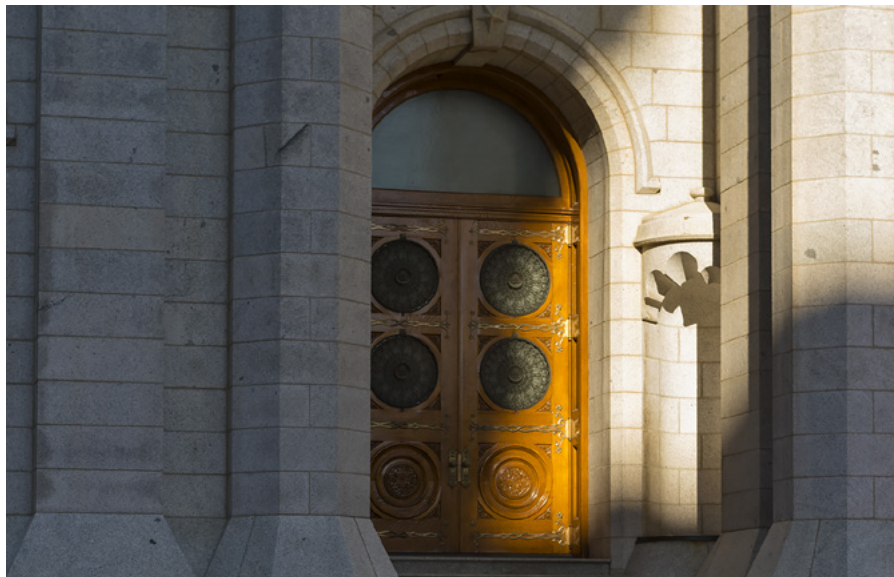

Szülőkként és vezetőkként tegyük hasonlóképpen! Buzdítsuk a gyermekeinket és másokat is, hogy kövessék a Szentlélek útmutatásait! Ennek során pedig magunk is kövessük a Szentlélek példáját, gyengédséggel, szelídséggel, kedvességgel, hosszútűréssel és színletlen szeretettel vezetve!²⁰

A Szentlélek Isten munkájának közvetítője a családokban és szerte az egyházban. Ezzel a tudással a birtokunkban hadd osszak meg néhány példát a Szentlélek működéséről a saját életemben és egyházi szolgálatomban. Személyes tanúságként ajánlom ezeket arra, hogy a Szentlélek mindannyiunkat megáld.

Sok évvel ezelőtt Hales nőtestvérrel egy különleges vacsorára vártuk a munkatársaimat az otthonunkba. Az irodából hazafelé az a benyomásom támadt, hogy álljak meg egy özvegy házánál, akit házitanítottam. Amikor a nőtestvér ajtaján kopogtatam, ezt mondta: „Imádkoztam, hogy benézz.” Honnan jött ez a benyomás? A Szentlélektől.

Egyik alkalommal – egy komoly betegséget követően – egy cövekkonferencián elnököltem. Hogy takarékoskodjak az energiámmal, azt terveztem, hogy a papsági vezetőségi gyűlés után azonnal elhagyom a kápolnát. A záróimát követően azonban a Szentlélek így szólt hozzám: „Hová mész?” Arra kaptam sugalmazást, hogy kezet rázzak mindenkivel, ahogy kimennek. Amikor az egyik fiatal elder előrelépett, készíttetés éreztem egy különleges üzenet átadására. Szemét a földre szegezte, én pedig megvártam, míg felemeli a fejét és a tekintete találkozik az enyémmel. Ekkor ezt mondtam: „Imádkozz Mennyei Atyához, figyelj a Szentlélekre, kövesd a kapott készítéseket, és minden rendben lesz az életedben!” Később a cövekelők

elmondta nekem, hogy ez a fiatalember korábban tért haza a missziójából. A cövekelők egyértelmű készíttetés szerint cselekedve ígéretet tett a fiatal ember édesapjának, hogy ha elhozza a fiát a papsági gyűlésre, akkor „Hales elder beszél majd vele”. Miért álltam meg, hogy kezet rázzak mindenkivel? Miért álltam le beszélgetni ezzel a különleges fiatal férfival? Mi volt a tanácsom forrása? Egyszerű: a Szentlélek.

2005 elején azt az útmutatást éreztem, hogy az idős misszionárius házaspárokról szóló üzenetet készítsék az általános konferenciára. A konferenciát követően egy férfitestvér azt mondta: „Miközben a konferenciát hallgattuk..., az Úr Lelke azonnal megérintett a lelkem legmélyén. [...] Az üzenethez semmi kétség sem fért – sem az én, sem a drága feleségem számára. Misszióba kell mennünk, meghozza most! Amikor... a feleségemre pillantottam, rájöttem, hogy pontosan ugyanazt a benyomást kapta a Lélektől.”²¹ Mi idézte elő ezt ez erőteljes egyidejű reakciót? A Szentlélek.

Saját leszármazottaimnak és mindazoknak, akik hallják a hangomat, bizonyosságot teszem a személyes kinyilatkoztatásról, valamint a mindennapi iránymutatás, figyelmeztetés, bátorítás, erő, lelki megtisztulás, vigasz és békeesség folyamatos áradásáról, mely a Szentlélek révén a családunkra száll.

A Szentlelken keresztül megtapasztaljuk Krisztus „gyengéd irgalmasságának sokaság[át]”,²² valamint a meg nem szűnő csodákat.²³

Különleges tanúbizonyságomat teszem arról, hogy a Szabadító él. Kifejezem szeretetemet és hálámat Mennyei Atyánk iránt a Szentlélek ajándékáért, melyen keresztül Ő kinyilatkoztatja akaratát, és fenntart bennünket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 93:2; lásd még János 1:9.
2. Tan és a szövetségek 88:6.
3. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: világosság, Krisztus világossága; lásd még Moróni 7:12–19.
4. Lásd János 17.
5. Lásd 5. lecke: A papsági szertartások végrehajtása. *A papság kötelességei és áldásai: Alap kézikönyv a papsági tisztviselőknek, B rész* (2000). 40–47.
6. Lásd János 15:26; Rómabeliek 8:16.
7. Tan és a szövetségek 39:6.
8. Rómabeliek 15:13.
9. Tan és a szövetségek 11:12.
10. Tan és a szövetségek 46:11–12; lásd még Moróni 10:8–17; Tan és a szövetségek 90:13–16.
11. Alma 18:35.
12. János 14:26.
13. 3 Nefi 27:20.
14. 2 Nefi 31:17.
15. Tan és a szövetségek 88:3.
16. Lásd Tan és a szövetségek 8:2–3.
17. 4 Mózes 12:6, 8.
18. Lásd Joseph Smith története 1:19.
19. Joseph Smith története 1:12.
20. Lásd Tan és a szövetségek 121:41–42.
21. Frederick E. Hibben levele.
22. 1 Nefi 8:8.
23. Lásd Moróni 7:29.

Gerrit W. Gong elder
a Hetvenek Elnökségéből

Őrá mindenkor emlékezni

Alázatosan biznyságot teszek, és azért imádkozom, hogy mindenkor emlékezzünk Őrá – mindig, mindenben, és minden helyen, ahol csak vagyunk.

Kedves testvéreim, amikor Ázsiában szolgáltam, időnként feltették nekem a kérdést: „Gong elder, hányan laknak az egyház Ázsia Területén?”

Azt feleltem: „A világ népességének fele: 3,6 milliárd ember.”

Valaki azt is megkérdezte: „Nehéz mindenki nevére emlékezni?”

Az emlékezés – és a felejtés – a mindennapi élet részét képezik. Egyszer például, miután a feleségem már mindenhol kereste az új mobiltelefonját, úgy döntött, hogy felhívja azt egy másik telefonról. Amikor meghallotta a csengését, eltöprengett: „Vajon ki hívhat? Ezt a számot még senkinek nem adtam meg!”

Az emlékezés – és a felejtés – örök utazásunknak is részét képezik. Az idő, az önrendelkezés és az emlékezetünk segít nekünk a tanulásban, a fejlődésben és hitünk gyarapításában.

Egy kedvelt himnusz szavaival élve:

*Dicsérjük dallal Jézusunk,
És nevét tiszteljük...
[Szentségeit vegyék] most
biznyságként,
Hogy emlékeztek Rá.¹*

Minden héten, amikor veszünk az úrvacsorából, szövetségben ígérjük, hogy Őrá mindenkor emlékezzünk. Az *emlékezni* szóhoz kapcsolódó 400-nál is több szentírásból merítve most felsorolok hat módot arra, ahogyan mindenkor emlékezzünk Őrá.

Először is, mindenkor emlékezni tudunk Őrá azzal, hogy bízunk a szövetségeiben, az ígéreteiben és a bizonyosságot nyújtó szavaiban.

Az Úr emlékszik örök szövetségeire – Ádám idejétől kezdve addig a napig,

míg Ádám utódai „befogadják az igazságot, és feltekintenek, [és] akkor Sion majd lefelé tekint, és a mennyek mind vígan rázkódnak meg, és a föld remegni fog az örömtől”.²

Az Úr emlékszik ígéreteire, beleértve ebbe azon ígéreteket, hogy összegyűjti a szétszóratott Izráelt a Mormon könyve által, mely egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról, illetőleg azon ígéreteket is, melyeket minden olyan egyháztagnak és misszionáriusnak tett, akik emlékeznek a lelkek értékére.³

Az Úr emlékszik a nemzetekre és a népekre, és bizonyosságot nyújtó szavait adja nekik. A mozgás és a zűrzavar e napjaiban⁴ „ezek székerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevére emlékezzünk meg”,⁵ aki „mint egykor rég, ezután is vezet”.⁶ Amikor „nehéz idők állanak be”,⁷ emlékezzünk rá, „hogy nem Isten munkája az, ami megghiúsul, hanem az emberek munkája”.⁸

Másodszor, mindenkor emlékezni tudunk Őrá azzal, ha egész életünkben hálásan elismerjük az Ő kezét.

Az Úr keze életünkben gyakran utólag látható a legtisztábban. A keresztyény filozófus, Søren Kierkegaard szavait idézve: „Az életet csak hátratekintve lehet megérteni, de *élni előre nézve kell*.”⁹

Drága édesanyám nemrég ünnepelte a 90. születésnapját. Hálatelt bizonyosságot tett Isten áldásáról élete minden lényeges fordulópontjánál. A családi feljegyzések, a családi hagyományok és a családi kötelékek segítenek nekünk megízlelni a múltbéli dolgok emlékét, miközben mintát és reményt adnak a jövőre. A papsági felhatalmazási vonalak és a pátriárkai áldások Isten nemzedékeken átívelő kezéről tanúskodnak.

Gondolatok már magatokra saját élő emlékkönyveteként – eltűnődve azon, hogy mire és hogyan akartok emlékezni?

Én például fiatal koromban nagyon szerettem volna játszani az iskolai kosárlabdacsapatban. Rengeteget gyakoroltam. Egy nap az edző rámutatott két igen sikeres játékosunkra: a 193 cm magas centerünkre és a 188 cm magas bedobónkra, és így szólt hozzám: „Bevehetlek a csapatba, de valószínűleg soha nem fogsz játszani.” Arra is emlékszem, milyen kedvesen biztatott: „Miért nem próbálsz meg a focit? Jó lennél benne.” A családom éljenzett az első gólomnál.

Emlékszünk azokra, akik őszintén, kedvesen, türelmesen és biztatással esélyt adnak nekünk, majd pedig adnak még egy esélyt. És válhatunk olyan valakivé, akire mások emlékeznek, amikor leginkább szükségük van a segítségre. Ha hálásan emlékezünk mások segítségére és a Lélek utat mutató hatására, azzal az Úrra is emlékezünk. Összeszámoljuk az áldásainkat, és látjuk, hogy mit adott Urunk.¹⁰

Harmadszor, mindenkor emlékezni tudunk Őrá azzal, ha bízunk Benne, amikor bizonyosságot nyújt nekünk afelől, hogy „aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé”.¹¹

Ha bűneink bevallása és elhagyása által teljes mértékben bűnbánatot tartunk, bűneink eltörlésekor Énóssal együtt azt kérdezhetjük: „Uram, hogyan történik ez?” – majd meghalljuk a választ: „Hited miatt Krisztusban”,¹² és az Úr felszólítását: „Emlékezz rám”.¹³

Ha már bűnbánatot tartottunk és a papsági vezetők érdemesnek nyilvánítottak minket, akkor nem kell újra és újra bevallanunk a múltbéli bűnöket. Az érdemesség még nem jelent tökéletességet. Mennyei Atyánk boldogságterve azt a felhívást intézi hozzánk, hogy legyünk alázatosan nyugodtak életünk ahhoz vezető útján, hogy egy napon tökéletessé váljunk Krisztusban,¹⁴ és

ne aggasszanak vagy keserítsenek el minket a jelenlegi hiányosságaink. Ne feledjétek, hogy Ő mindent tud rólunk, még azt is, amit senkinek nem akarunk elárulni magunkról, és így is szeret.

Időnként az élet próbára teszi a Krisztus irgalmába, igazságosságába és ítéletébe, valamint azon felszabadító hívásába vetett bizalmunkat, hogy engedjük, hogy engesztelése meggyógyítson minket, amikor megbocsátunk másoknak és magunknak.

Egy másik országban élő fiatal nő újságírói munkára jelentkezett, de a munkát osztó hivatalnok kegyetlen volt. Azt mondta neki: „Az aláírásommal kezeskedem róla, hogy soha ne lehessen belőled újságíró – csatornát fogsz ásni.” Ő volt az egyetlen nő a csatornaász férfiak csapatában.

Évekkel később hivatalnok lett belőle. Egy napon odajött hozzá egy férfi, aki az aláírását kérte egy munkához.

A hölgy azt kérdezte: „Emlékszik rám?” A férfi nem emlékezett.

A nő így szólt: „Ön nem emlékszik, de én emlékszem. Aláírásával kezeskedett arról, hogy soha ne legyen belőlem újságíró. Csatornát ásni küldött,

egyetlen nőként a férfiak csapatában.”

A hölgy később azt mondta nekem: „Úgy érzem, jobban kellene bánnom ezzel a férfival, mint ahogy ő bánt velem, de nincs bennem ehhez elég erő.” Időnként nincs meg bennünk ez az erő, azonban rátalálhatunk, ha emlékezünk Szabadítónk, Jézus Krisztus engesztelésére.

Ha eljártsszák a bizalmunkat, ha szertefoszlanak az álmaink, ha újra és újra összetörik a szívünk, ha igazságot akarunk és irgalomra van szükségünk, ha ökölbe szorul a kezünk és megerednek a könnyeink, ha tudnunk kell, mihez ragaszkodjunk és mit engedjünk el, akkor mindig emlékezhetünk Őrá. Az élet nem olyan kegyetlen, amilyennek időnként látszik. Az Úr végtelen könyörülete segíthet nekünk rálelni az utunkra, az igazságra és az életre.¹⁵

Ha emlékszünk a szavaira és a példájára, akkor nem fogunk megsértődni vagy másokat megsérteni.

Egy barátom édesapja szerelő volt. Becsületes munkája még alaposan megmosott kezén is megmutatkozott. Egy nap a templomban valaki azt mondta neki, hogy meg kellene mosnia

a kezét, mielőtt ott szolgál. Sértődés helyett ez a jó ember szokásává tette, hogy a templomlátogatása előtt jó adag mosogatószerrel, kézzel elmosogatja az edényeket. Azokat példázza ő, akik a legártatlanabb kézzel és a legtisztább szívvel mennek fel „az Úr hegyére” és állnak meg „az ő szent helyén”.¹⁶

Ha rosszindulat, neheztelés vagy harag van bennünk, vagy ha van miért bocsánatot kérnünk másoktól, akkor eljött a cselekvés ideje.

Negyedszer, az Úr szeretné, ha emlékeznénk arra, hogy Ő mindig hazavár minket.

Kérdezés és keresés által tanulunk. Addig ne is hagyjuk abba a kutatást, mígnem – T. S. Eliot szavait idézve – „megérkezünk oda, ahonnan elindultunk, és először ismerjük fel azt a helyet”.¹⁷ Ha készen álltok, akkor nyissátok ki a szíveteket újra a Mormon könyve előtt úgy, mintha először tennétek. Imádkozzatok igaz szándékkal újra úgy, mintha először tennétek.

Bízatok ebben a régi, halvány emlékből. Engedjétek, hogy kitágítsa a hiteteket. Istennel nincs olyan pont, ahonnan már ne lenne visszatérés.

Az ősi és a mai próféták is azért esedeznek, hogy emberi gyarlóságok, hibák vagy gyengeségek miatt – legyenek ezek akár a sajátjaink, akár másokéi – ne maradjunk le az Úr visszaállított evangéliuma igazságairól, szövetségeiről és megváltó hatalmáról.¹⁸ Ez különösen fontos egy olyan egyházban, ahol mindannyian tökéletlen részvételünk által fejlődünk. Joseph próféta azt mondta: „Soha nem mondtam azt nektek, hogy tökéletes vagyok; a kinyilatkoztatásokban azonban, [amelyeket] tanítottam nektek, semmilyen tévedés nincsen.”¹⁹

Ötödször, mindenkor emlékezni tudunk Őrá a sabbat napján az úrvacsora által. Halandó szolgálatának

végén, feltámadt szolgálatának elején – mindkét alkalommal – Szabadítónk vette a kenyeret és a bort, és azt kérte, hogy emlékezzünk a testére és a vérére,²⁰ „mert amikor csak ezt teszitek, emlékezni fogtok erre az órára, hogy veletek voltam”.²¹

Az úrvacsora szertartása során tanúsítjuk az Atyaistennek, hogy készek vagyunk Fia nevét magunkra venni, Őrá mindenkor emlékezni, és parancsolatait betartani, melyeket nekünk adott, hogy Lelke mindig velünk lehessen.²²

Amulek tanítása szerint emlékezzünk Őrá, amikor fohászkodunk a mezőinkért, a nyájainkért, a házunk népéért, és amikor emlékezzünk a szűkölködőkre, a mezítelenekre, a betegekre és a nyomorultakra.²³

Végül pedig, hatodszor, a Szabadító azt a felhívást intézi hozzánk, hogy mindig emlékezzünk Őrá, ahogyan Ő is mindig emlékezik ránk.

Az Újvilágban a feltámadt Szabadítónk odahívta magához a jelenlévőket, hogy egyenként bocsássák be kezüket az oldalába, és érezzék a szögek nyomait a kezén és a lábfején.²⁴

A szentírások így jellemzik a feltámadást: „minden végtag és ízület visszaállítatik ...a saját és tökéletes testéhez”, és „még a fejüknek egy hajszála sem veszik el”.²⁵ Mivel ez így van, gondolatok bele, hogyan lehet az, hogy Szabadítónk tökéletes, feltámadt teste még mindig magán viseli az oldalán ejtett sebet, valamint a szögek nyomait a kezén és a lábán.²⁶

A történelem folyamán más halandó emberekkel is előfordult, hogy keresztre feszítették őket. Azonban csak a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus ölel át minket úgy, hogy még mindig magán viseli tiszta szeretetének jegyeit. Csak Ő tölti be azt a próféciát, mely szerint felemeltetik a keresztre, hogy mindannyiunkat, név szerint, magához vonzhasson.²⁷

Szabadítónk azt mondja:

„Igen, ők tán megfélemlkeznek, de én nem fogok elfeledkezni rólad...

Íme, kezem tenyerére véstelek”.²⁸

Bizonyága így hangzik: „Én vagyok az, aki felemeltetett. Én vagyok Jézus, akit keresztre feszítettek. Én vagyok Isten Fia.”²⁹

Alázatosan bizonyosságot teszek, és azért imádkozom, hogy mindenkor

emlékezzünk Őrá – mindig, mindenben, és minden helyen, ahol csak vagyunk.³⁰ Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Patrick Kearon elder
a Hetvenektől

JEGYZETEK

1. Dicsérjük dallal Jézusunk. *Himnuszok*, 117. sz.
2. Joseph Smith fordítás: 1 Mózes 9:22 (a Kalauz a szentírásokhoz 224. oldalán).
3. Lásd Tan és a szövetségek 18:10–16.
4. Lásd Tan és a szövetségek 45:26; 88:91.
5. Zsoltárok 20:8.
6. Lelekem, nyugodj! *Himnuszok*, 70. sz.
7. 2 Timótheus 3:1; lásd a 2–7. verseket is.
8. Tan és a szövetségek 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volume 2, Journals EE–KK*, Bruce H. Kirmmse and others, ed. (2008), 2:179; a kiemelés az eredetiben is szerepel.
10. Lásd Számold össze áldásaidat. *Himnuszok*, 156. sz.
11. Tan és a szövetségek 58:42; lásd még Ésaías 43:25.
12. Énós 1:7, 8.
13. Vö. Ésaías 43:26.
14. Lásd Moróni 10:32.
15. Lásd János 14:6.
16. Zsoltárok 24:3; lásd a 4. verset is; a történet engedéllyel felhasználva.
17. T. S. Eliot: *Négy kvartett*, Little Gidding, V. szakasz, 28–29. sor, Vas István fordítása.
18. Lásd például Ether 12:23–28; Dieter F. Uchtdorf: Jöjj, tarts velünk! *Liahóna*, 2013. nov. 21–24.
19. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 546. Így folytatja itt: „Vesse-nek el ezért, mint egy értéktelen dolgot?”
20. Lásd Tan és a szövetségek 27:2–4, amely mai kinyilatkoztatást tartalmaz azzal kapcsolatban, hogy bor helyett vizet használjunk.
21. Joseph Smith fordítás, Márk 14:21 (a Kalauz a szentírásokhoz 234. oldalán).
22. Lásd Moróni 4:3; 5:2; Tan és a szövetségek 20:77, 79.
23. Lásd Alma 34:20–21, 28–29. Mai kinyilatkoztatásban az Úr hasonló utasítást ad nekünk: „Minden dologban emlékezzetek a szegényekre és a szűkölködőkre, és a betegekre és a nyomorultakra” (Tan és a szövetségek 52:40).
24. Lásd 3 Nefi 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Lásd Tan és a szövetségek 6:37.
27. Lásd 3 Nefi 27:14; lásd még például János 12:32–33; 1 Nefi 11:33; Móziás 23:22; Alma 13:29; 33:19; Hélamán 8:14–15.
28. Ésaías 49:15–16; lásd még 1 Nefi 21:15–16.
29. Tan és a szövetségek 45:52.
30. Lásd Móziás 18:9.

Menedék a zivatar elől

Nem ez a pillanat határozza meg a menekülteket, a mi reakciónk azonban segít majd meghatározni bennünket.

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Mezítelen voltam, és megruháztatok; [...]

„Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiak közül, én velem cselekedtetek meg.”¹

Jelenleg 60 millióra becsülik a menekültek számát a világon, ami azt jelenti, hogy „minden 122. ember... otthona elhagyására kényszerül”², és e menekültek fele gyermek.³ Megdöbbentő belegondolni ezekbe a számokba, és megfontolni, mit is jelent mindez az egyes emberek életében. Jelenlegi megbízásom Európához köt, ahová egy és egy negyed millió menekült érkezett az elmúlt év során a Közel-Kelet és Afrika háború sújtotta területeiről.⁴ Látjuk, hogy sokan közülük mindössze a magukon hordott ruhájukkal és egyetlen kis táskával érkeznek. Nagy részük jól iskolázott, és mindannyiuknak hátra kellett hagyniuk otthonaikat, iskoláikat és munkahelyeiket.

Az Első Elnökség irányítása alatt az egyház 17 európai országban 75 szervezettel működik együtt. E szervezetek között megtalálhatóak a nagy nemzetközi intézmények és kis közösségi

kezdeményezések is, a kormányhivatalok, valamint a felekezeti és világi jótékonyági szervezetek. Szerencsések vagyunk, hogy összefoghatunk másokkal, akik már hosszú évek óta foglalkoznak menekültekkel szerte a világon, és tanulhatunk tőlük.

Az egyház tagjaiként és népeként nem kell messzire tekintenünk a saját történelmünkben, hogy olyan időkre emlékezzünk, amikor mi magunk is menekültek voltunk, akiket újra és újra erőszakkal űztek el otthonaikból és földjeikről. Az elmúlt hétvégén a menekültekről szólva Linda Burton nőtestvér azt kérte az egyház női tagjaitól, hogy gondolják végig: „Mi lenne, ha az ő történetük az én történetem lenne?”⁵ Az ő történetük *tényleg* a mi nem is oly régi történetünk.

Igen heves viták folynak kormányzati és társadalmi körökben is arról, mi is a menekült meghatározása, és mit kellene tenni a megsegítésükre. Jelen gondolataimmal nem áll szándékomban semmilyen formában sem belefolyani e heves eszmecserébe, sem pedig hozzászólni a bevándorlási politikához, inkább azokra az *emberekre* szeretnék összpontosítani, akiket olyan háborúk űztek el otthonukból és hazájukból, melyek kirobantásához semmi közük sem volt.

A Szabadító tudja, milyen érzés menekülni lenni – Ő maga is az volt. Fiatal gyermekként Jézus a családjával Egyiptomba menekült Heródes gyilkos fegyverei elől. Szolgálatának különböző pontjain Jézus személye és élete is veszélybe került, míg végül alávetette magát a gonoszok tervének, akik a megölésére szövetkeztek. Így talán még figyelemre méltóbb számunkra az, hogy újra és újra azt tanította nekünk, hogy szeressük egymást, szeressünk úgy, mint Ő, és szeressük a felebarátunkat úgy, mint saját magunkat. Valóban: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban”,⁶ és „figyel[ni] a szegényekre és a szűkölködőkre, és... a segítségükre [sietni], hogy ne szenvedjenek”.⁷

Lelekísítő volt látni, mi mindent ajánlottak fel bőkezűen az egyháztagok szerte a világon, hogy segítsenek ezeknek az egyéneknek és családoknak, akik oly sokat veszítettek el. Különösen Európa-szerte láttam rengeteg egyháztagot, akik megtapasztalták a lélek örömteli ébredését és gyarapodását, amint reagáltak a mély, belső

vágyra, hogy segítő kezet nyújtsanak és szolgálják azokat körülöttük, akik ily szélsőséges szükségletet szenvedtek. Az egyház menedéket és orvosi ellátást biztosított. A cövekek és missziók sok ezer tisztasági csomagot állítottak össze. Más cövekek élelmiszert és vizet, ruházatot, esőkabátokat, kerékpárokat, könyveket, hátizsákokat, olvasószemüvegeket és sok egyebet biztosítottak.

Skóciától Szicíliáig sokan léptek elő minden elképzelhető szerepkör betöltésére. Orvosok és nővérek ajánlották önkéntes szolgálatukat azon a helyen, ahol a menekültek bőrig átváztva, átfázva és gyakran sokkos állapotban értek partot a tenger átszelése után. Ahogy a menekültek megkezdik a letelepedési folyamatot, a helyi egyháztagok segítik őket a fogadó ország nyelvének elsajátításában, míg mások igyekeznek játékokkal, kézműves eszközökkel, zenével és foglalkozásokkal felvidítani a gyermekeket és szüleiket. Néhányan fogják a felajánlott fonalat, kötő- és horgolótűket, hogy megtanítsák e készségeket a körülöttük élő idős és fiatal menekülteknek.

Az egyház tapasztalt tagjai, akik sokéves szolgálattal és vezetői

tapasztalatokkal bírnak, tanúsítják a tényt, hogy e sürgősen rászoruló emberek szolgálata a leggazdagabb és legnagyobb meglepedést nyújtó élmény volt egész eddigi szolgálatuk során.

Ezen élethelyzetek valóságát látni kell, hogy elhiggye az ember. A tél folyamán sok más ember között találkoztam egy várandós szíriai asszonnyal is egy menekült tranzitszálláson, aki kétségbeesve próbált biztosítékot kapni arra, hogy nem a szállásukként szolgáló hatalmas csarnok hideg padlóján kell világra hoznia a gyermekét. Otthon, Szíriában egyetemi tanár volt. Görögországban aztán beszéltem egy családdal, akik még mindig vizesen vacogtak és a Törökországból kis gumicsónakkal megtett átkelés miatt reszkettek. Miután a szemükbe néztem, és meghallgattam történeteiket a rettegésről, mely elől menekültek, valamint veszedelmes utazásukról, hogy menedéket találjanak, ezek után már sohasem leszek ugyanaz az ember.

Elkötelezett segélymunkások – közöttük sok önkéntes – hatalmas serege nyújt gondoskodást és segítséget. Láttam az egyház egyik tagját munka közben, aki hónapokon át dolgozott éjszakánként, hogy gondoskodjon a Törökországból Görögországba érkezők legégetőbb szükségleteiről. Számtalan egyéb tevékenysége mellett ez a nőtestvér elsősegélyt nyújtott a legsúlyosabb orvosi esetekben; megbizonyosodott arról, hogy az egyedül érkező nőkről és gyermekekről megfelelően gondoskodnak; karjában tartotta a szeretteiket az úton elveszítőket; és igyekezett szétosztani a korlátozott forrásokat a korlátlan szükségletek között. Ő, mint sok hozzá hasonló ember is, szó szerint szolgáló angyal volt, akinek a tetteit sohasem felejtik azok, akikről gondoskodott, ahogyan az Úr sem, akinek a megbízásában járt.

Mindazok, akik áldozatokat hoztak, hogy enyhítsék a körülöttük élők szenvedéseit, nagyon hasonlóak Alma népéhez: „És így, virágzó körülményeik közepette nem küldtek el senkit, aki mezítelen volt, vagy aki éhes volt, vagy aki szomjas volt, vagy aki beteg volt, vagy akit azelőtt senki nem táplált; ... bőkezűek voltak mindenkivel, öreggel és fiatallal is, szolgálva és szabadlával, férfival és nővel is, akár az egyházon kívül, akár az egyházban voltak azok, és nem voltak személyválogatók azokkal, akiknek valamire szükségük volt.”⁸

Vigyáznunk kell, hogy a menekültek helyzetéről szóló hírek ne hogy megszo-
kottá váljanak, amikor a kezdeti meg-
döbbenés alábbhagy, a háborúk mégis
folytatódnak, a családok pedig tovább
özönlenek. Több millió menekült van
világszerte, kiknek története már nem
kerül be a híradásokba, mégis kétség-
beejtő szükségük van a segítségre.

Ha azt kérdezték: „Mit tehetek?”,
először is emlékeznünk kell arra, hogy
nem szabad a családjunk és egyéb
kötelességeink rovására szolgálnunk,⁹
sem pedig elvárni a vezetőinktől, hogy
ők szervezzenek projekteket számunk-
ra. Fiatalokként, férfiaként, nőként
és családként azonban összefogha-
tunk ebben a hatalmas emberbaráti
vállalkozásban.

Az Első Elnökség felhívására, hogy
világszerte vállaljunk részt a menekültek
javára végzett krisztusi szolgálatból,¹⁰ a
Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi
általános elnöksége egy segélyprogra-
mot szervezett „Jövevény voltam” cím-
mel. Burton nőtestvér ezt a múlt hétvégi
általános női ülésen mutatta be az egy-
ház nőtestvéreinek. Az IWasAStranger.
lds.org oldalon számtalan szolgálati
ötlet, forrás és javaslat található.

Kezdjétek azzal, hogy letérdeltek
imádkozni. Ezután gondolkodjatok
olyan kezdeményezésben, amely az

otthonotokhoz közel, a saját közössé-
gekben van, ahol olyan embereket
találhattok, akik segítségre szorulnak az
új körülményeikhez történő alkalmaz-
kodásban. A végső cél az, hogy iparko-
dó és önellátó élethez segítsük őket.

A segítségnyújtásra és a barátko-
zásra való lehetőségeink végtelenek.
Segíthettek a letelepített menekültek-
nek a fogadó ország nyelvének elsajáti-
tásában, munkakészségeik frissítésében
vagy az állásinterjú gyakorlásában.
Felkínálhatjátok, hogy egy családot
vagy egy egyedülálló anyát mentorál-
tok a számukra idegen kultúrára való
átállás során, még ha csupán olyan egy-
szerű dolgokról is van szó, mint elkí-
sérni őket a boltba vagy az iskolába.
Néhány egyházközösségnek és cöveknek
már vannak megbízható együttműködő
partnerei. Lehetőségeitek szerint pedig
tehetek felajánlást az egyház hatalmas
emberbaráti erőfeszítése számára.

Továbbá, mindannyian jobban meg-
ismerhetjük azokat a világeseményeket,

amelyek miatt e családok otthonuk
elhagyására kényszerülnek. Ki kell
állnunk az intolerancia ellen, és támo-
gatnunk kell a kultúrákon és hagyomá-
nyokon átívelő tiszteletet és megértést.
Ha nem a képernyőn vagy az újságban
látjátok, hanem személyesen találko-
zotok a menekült családokkal, és a saját
fületekkel halljátok a történeteiket, az
megváltoztat benneteket. Valódi barát-
ságok alakulnak ki, melyek elősegítik
a könyörületet és a sikeres integrációt.

Az Úr azt az utasítást adta, hogy
Sion cövekei legyenek „védelemmé” és
„menedékké a zivatar... elől”.¹¹ Mi már
menedéket találtunk. Jöjjünk hát elő
a biztonságos helyeinkről, és osszuk
meg velük a bőségünket, a fényesebb
jövő iránti *reményünket*, az Istenbe
és az embertársainkba vetett *hitünket*,
valamint *szeretetünket*, mely képes
túltekinteni a kulturális és világnézeti
különbségeken arra a dicső igazságra,
hogy mindannyian Mennyei Atyánk
gyermekei vagyunk.

Dallin H. Oaks elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek... lelkét.”¹²

Menekültnek lenni meghatározó élmény azok életében, akik menekültek, azonban az, hogy menekültek, nem határozza meg *őket magukat*. Mint ahogyan az előttük járó számtalan ezrek esetében is, ez csak egy időszak – remélhetőleg rövid időszak – lesz az életükben. Néhányan közülük Nobel-díjasok lesznek, vagy hivatalnokok, orvosok, tudósok, zenészek, művészek, vallási vezetők és egyéb területek hasznos tagjai. Valójában sokan közülük már ezek *voltak*, mielőtt mindent elveszítettek volna. Nem ez a pillanat határozza meg őket, a mi reakciónk azonban segít majd meghatározni bennünket.

„Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiak között, én velem cselekedtetek meg.”¹³ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

További információért lásd IWasAStranger.lds.org és mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

JEGYZETEK

1. Máté 25:35–36, 40.
2. Lásd Stephanie Nebehay, „World's Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million,” Dec. 18, 2015, reuters.com.
3. Lásd „Facts and Figures about Refugees,” unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Lásd „A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year,” Mar. 4, 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Burton: Jövevény voltam. *Liahóna*, 2016. máj. 13.
6. Jakab 1:27.
7. Tan és a szövetségek 38:35; lásd még Tan és a szövetségek 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Lásd Első elnökségi levél. 2016. márc. 26.; lásd még Móziás 4:27.
10. Lásd Első elnökségi levél. 2015. okt. 27.
11. Tan és a szövetségek 115:6; lásd még Ésaías 4:5–6.
12. 2 Timótheus 1:7.
13. Máté 25:40.

Ellentét minden dologban

Az ellentét teszi lehetővé számunkra, hogy azzá növekedjünk, amivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.

Jézus Krisztus evangéliumában központi helyet foglal el az Atyának a gyermekei örök fejlődésére készített szabadításterve. Ez a terv, mely újkori kinyilatkoztatásban lett kifejtve, segít megértenünk számos dolgot, amivel a halandóságban szembesülünk. Mai üzenetem arra összpontosít, milyen létfontosságú szerepet tölt be az ellentét ebben a tervben.

I.

Isten gyermekei számára a halandó élet célja az ahhoz szükséges tapasztalatok biztosítása, „hogy tovább fejlőd-hessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket”.¹ Amint azt Thomas S. Monson elnök oly nagy erővel tanította nekünk ma délelőtt, a döntések meghozatala által fejlődünk, mert ezáltal próbára tétetünk, hogy megmutassuk: Isten parancsolatainak betartását választjuk (lásd Ábrahám 3:25). Ahhoz, hogy próbára tehessenek minket, önrendelkezéssel kell bírnunk, hogy választhassunk a lehetőségek között. Ahhoz, hogy választási lehetőségeink legyenek, melyek révén gyakorolhatjuk az önrendelkezésünket, lennie kell ellentéteknek.

A terv többi része szintén alapvető fontosságú. Amikor hibás döntéseket hozunk – merthogy elkerülhetetlenül fogunk –, beszennyez minket a bűn, és meg kell tisztulnunk, hogy tovább haladhassunk előre az örökkévaló célunk felé. Az Atya terve biztosítja ehhez az utat, az igazságosság örök követelményeinek kielégítésének módját: egy Szabadító fizeti meg a bűneinktől való megváltásunk árát. Az a Szabadító az Úr Jézus Krisztus, aki Istennek, az Örökkévaló Atyának az Egyszülött Fia; akinek az engesztelő áldozata – a szenvedése – fizeti meg bűneink árát, amennyiben megbánjuk azokat.

Az ellentét terv szerinti szerepének egyik legjobb magyarázata a Mormon könyvében található, Lehinek a fiához, Jákóbbhoz intézett tanításában.

„[Sz]ükségképpen minden dologban ellentétnek kell lennie. Ha nem lenne..., akkor nem lehetne igazlelkűséget véghezvinni, sem gonosztságot, sem szentséget sem nyomorúságot, sem jót sem rosszat” (2 Nefi 2:11; lásd még 15. vers).

Ennek eredményeképpen – folytatta Lehi – „az Úristen megadta... az embernek, hogy önmagáért

cselekedjék. Az ember tehát nem tudna önmagáért cselekedni, ha nem úgy lenne, hogy csábítja az egyik vagy a másik” (16. vers). Hasonlóképpen jelenti ki újkori kinyilatkoztatásban is az Úr: „[Sz]ükségképpen úgy kell lennie, hogy az ördög megkísértse az emberek gyermekeit, különben nem lehetne önrendelkezésük” (T&Sz 29:39).

Az ellentét az Éden kertjében is szükséges volt. Ha Ádám és Éva nem azt a döntést hozta volna, amely elhozta a halandóságot, akkor – Lehi tanítása szerint – „egy ártatlan állapotban maradtak volna, ...nem cselekedvén jót, mert nem ismernének bűnt” (2 Nefi 2:23).

Az önrendelkezés és az ellentét kezdettől fogva központi szerepet töltött be, úgy az Atya tervében, mint Sátán lázadásában a terv ellen. Amint azt az Úr kinyilatkoztatta Mózesnek, a mennyei tanácsban Sátán „az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett” (Mózes 4:3). Ez az elpusztítás elválaszthatatlan részét képezte a sátáni ajánlat feltételeinek. Az Atya elé járult, és ezt mondta: „Íme, itt vagyok, küldj engem, én fiad leszek, és az egész emberiséget megváltom, hogy egyetlen lélek sem vessz el, és ezt biztosan megteszem; add hát nekem a neked járó tiszteletet” (Mózes 4:1).

Sátán ezzel azt javasolta, hogy az Atya tervét oly módon hajtja végre, hogy azzal megakadályozza az Atya céljának teljesülését, és az Atya dicsőségét Sátánnak adja.

Sátán javaslata tökéletes egyenlőséget biztosított volna: „az egész emberiséget megválto[ttal]” volna, hogy egyetlen lélek se vesszen el. Senkinek nem lenne önrendelkezése vagy választása, ezáltal pedig szükség sem az ellentétre. Nem lenne próbatétel, sem kudarc, sem pedig siker. Nem lenne növekedés sem ama cél elérésére, melyet az Atya a gyermekeinek szánt.

A szentírások feljegyzik, hogy Sátán szembeszegülése háborút eredményezett a mennyben (lásd Jelenések 12:7), melynek során azáltal, hogy az Atya terve mellett döntöttek és elutasították Sátán lázadását, Isten gyermekeinek kétharmada jogot szerzett arra, hogy megtapasztalja a halandó életet.

Sátán célja az volt, hogy megszerezze magának az Atyának járó tiszteletet és hatalmat (lásd Ésaiai 14:12–15; Mózes 4:1, 3). „Tehát – mondta az Atya –, mivel az a Sátán fellázadt ellenem, ... letaszít[tattam őt]” (Mózes 4:3), mindazokkal a lelkekkel együtt, akik az önrendelkezésüket használva követték őt (lásd Júdás 1:6; Jelenések 12:8–9; T&Sz 29:36–37). Testetlen lelkeként letaszítva a halandóságba Sátán és követői megkísértik, valamint igyekeznek megteveszteni és rabul ejteni Isten gyermekeit (lásd Mózes 4:4). Így tehát a gonosz, aki szembeszállt az Atyával, és az Atya tervének *elpusztítására* törekedett, valójában *elősegítette* azt, mert az ellentét teszi lehetővé a választást, és a helyes döntések meghozatalának

lehetősége vezet ama növekedéshez, mely az Atya tervének célja.

II.

Fontos tudni, hogy a bűnre való kísértés nem az egyetlen ellentét a halandóságban. Lehi atya azt tanította, hogy ha a bukás nem következett volna be, Ádám és Éva „egy ártatlan állapotban maradtak volna, nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismernék a nyomorúságot” (2 Nefi 2:23). A halandóságban megtapasztalt ellentét nélkül „szükségképpen minden dolognak egy összetételnek kell[ene] lennie”, melyben nem lenne boldogság vagy nyomorúság (11. vers). Így tehát – folytatta Lehi atya –, miután Isten megalkotott mindeneket, „hogy létrehozza örökkévaló céljait az ember végső állapotában..., feltétlenül lennie kellett egy ellentétnek; méghozzá a tiltott gyümölcsnek, ellentétéként az élet fájának; lévén az egyik édes és a másik keserű” (15. vers).² A szabadítás tervének e részére vonatkozó tanításai ezekkel a szavakkal fejeződnek be:

„[Í]me, minden dolog annak bölcsessége szerint történt, aki minden dolgot tud.

Ádám elbukott, hogy lehessenek emberek; és az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (24–25. vers).

Az az ellentét, mely a halandóság során minket érő nehéz körülményekben mutatkozik meg, szintén része ama tervnek, mely előmozdítja növekedésünket a halandóságban.

III.

Mindannyian megtapasztalunk már különféle ellentéteket, amelyek próbára tesznek minket. E próbák közül néhány a bűnre való kísértés. Néhány a személyes bűnökhöz nem kapcsolódó halandó nehézség. Néhány nagyon nagy. Néhány apró. Néhány folyamatos, néhány pedig csupán közjáték. Egyikünk sem mentes ezektől. Az ellentét teszi lehetővé számunkra, hogy azzá növekedjünk, amivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.

Miután Joseph Smith befejezte a Mormon könyve fordítását, még kiadót kellett találnia. Ez nem volt könnyű. E hosszú kézirat összetettsége, illetve a több ezer példány kinyomtatásának és bekötésének költsége ijesztő volt. Joseph először egy E. B. Grandin nevű

palmyrai nyomdászt keresett fel, aki nem vállalta. Azután megkeresett egy másik palmyrai nyomdászt, aki szintén elutasította őt. Elutazott a 40 km-re fekvő Rochesterbe, és megkereste New York állam nyugati felének legnevesebb kiadóját, ahol szintén elutasították. Egy másik rochesteri kiadó hajlandó lett volna rá, de a körülmények miatt ez az opció nem volt elfogadható.

Múltak a hetek, és Joseph bizonyára teljesen összezavarodott az isteni megbízatásával szembeni ellenállás miatt. Könnyűvé ugyan nem tette az Úr, de lehetségessé igen. Joseph ötödik próbálkozása – amikor másodszorra kereste meg a palmyrai kiadót, Grandint – sikerrel járt.³

Évekkel később Joseph hosszú hónapokig tartó fájdalmas rabságot szenvedett a libertyi fogházban. Amikor enyhülésért imádkozott, az Úr azt mondta neki, „hogyminden dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd” (T&Sz 122:7).

Mindannyiunk számára ismerősek a halandóságban ellentétek egyéb fajtái, úgymint a betegség, a fogyatékoság és a halál, melyeket nem a saját bűneink okoznak. Thomas S. Monson elnök így magyarázta:

„[N]éhányan közületek talán olykor

felkiáltottak szenvedésükben, azon tűnődve, hogy miért engedi Mennyei Atyánk, hogy keresztülmenjetez az átlalatok éppen átélte megpróbáltatásokon. [...]

Halandó életünk azonban soha nem volt könnyűnek vagy állandóan kellemesnek szánva. Mennyei Atyánk... tudja, hogy kemény kihívások, szívszaggató fájdalmak és nehéz választások révén tanulunk és növekedünk és finomodunk. Mindegyikünk megtapasztal sötét napokat, amikor eltávozik egy szerettünk; fájdalmas időszakokat, amikor elveszítjük az egészségünket; az elhagyatottság érzését, amikor úgy tűnik, magunkra hagytak minket azok, akiket szeretünk. Ezek és más megpróbáltatások jelentik a kitartásra való képességünk valódi próbáját.”⁴

Az ellentét egy kevésbé nyomasztó példáját jelentik a szombatnap megtartásának javítására irányuló erőfeszítéseink. Parancsolatot kaptunk az Úrtól a szombat tiszteletben tartására. Bizonyos döntéseink talán megszegik e parancsolatot, míg a szombat eltöltését illető más választásaink csupán abból állnak, hogy a pusztán a jót, vagy a jobbat, vagy a legjobbat tesszük.⁵

A kísértésben rejlő ellentét szemléltetésére a Mormon könyve három

olyan módszert ír le, melyeket az ördög az utolsó napokban alkalmazni fog. Először is, „az emberek gyermekeinek szívében fog tombolni, és bujtogatja őket, hogy haragudjanak mindarra, ami jó” (2 Nefi 28:20). Másodszer, „lecsendesít[í] és testi biztonságba ringatja” az egyháztagokat, ezt mondva nekik: „Sion virágzik, minden jól van” (21. vers). Harmadszor, azt mondja majd nekünk, hogy „nincs pokol; és... én nem vagyok ördög, mert az nincs” (22. vers), tehát nincs helyes és helytelen sem. Ezen ellentét miatt kaptuk a figyelmeztetést, hogy ne „tétlenkedjünk Sionban!” (24. vers).

Úgy tűnik, hogy az egyház a maga isteni küldetésében, illetve mi, a magunk személyes életében is növekvő ellentéttel szembesülünk. Talán ahogy az egyház ereje növekszik, és egyháztagokként fejlődünk a hitben és az engedelmségben, Sátán növeli a szembeszegülése erejét, hogy továbbra is „minden dologban ellentét[ünk]” legyen.

Ezen szembeszegülés egy részének forrásai maguk az egyháztagok. Egyesek, akik a személyes érvelést vagy bölcselkedést használják arra, hogy ellenálljanak a prófétai iránymutatásnak, egy választott testületektől kölcsönzött címkével „lojális ellenzéknek” nevezik magukat. Bármily helyénvaló legyen is ez az elgondolás egy demokráciában, Isten királyságának kormányzásában semmi nem indokolja ezt, ahol a kérdéseket tiszteletben tartják, de az ellenszegülést nem (lásd Máté 26:24).

Egy másik példa, hogy számos olyan dolog van az egyházunk korai történelmében – például hogy mit tett vagy nem tett Joseph Smith minden egyes helyzetben –, melyeket némelyek a szembeszegülés alapjául használnak fel. Mindenkinél azt mondom, hogy gyakoroljon hitet és támaszkodjon a

Szabadító ama tanítására, mely szerint „gyümölcsseikről ismeritek meg őket” (Máté 7:16). Az egyház nagy erőfeszítéseket tesz, hogy átláthatóak legyünk a rendelkezésünkre álló feljegyzéseket illetően, azonban miután minden lehetségeset nyilvánosságra hoztunk, a tagjainknak olykor olyan alapvető kérdéseik maradnak, melyeket nem lehet tanulmányozás útján megválaszolni. Ez a „minden dologban ellentét” egyháztörténeti változata. Bizonyos dolgokat csak hit által lehet megtudni (lásd T&Sz 88:118). Legfőbb támaszunknak a Szentlélektől kapott tanúságba vetett hitnek kell lennie.

Isten ritkán sérti meg bármely gyermekének is az önrendelkezését, beavatkozva egyesek ellen a többiek megsegítéséért. Könnyíti azonban megpróbáltatásaink terheit, és megerősít minket azok hordozására, ahogyan Alma népével is tette Hélám földjén (lásd Móziás 24:13–15). Nem akadályozza meg az összes természeti katasztrófát, de megválaszolja az imáinkat az elfordításukra, amint azt

azzal a különlegesen erőteljes ciklonnal is tette, mely azzal fenyegetett, hogy megakadályozza a Fidzsin álló templom felszentelését;⁶ illetve tompítja a hatásukat, mint az oly sok életet követelő terrorista robbantás esetében is a brüsszeli repülőtérén, amelyben csupán négy misszionáriusunk sérült meg.

Az összes halandóságbeli ellentét során tudhatjuk, hogy Isten – ígérete szerint – a javunkra fogja szentelni megpróbáltatásainkat (lásd 2 Nefi 2:2). Azt is megtanultuk, hogy halandó tapasztalataink és az Ő parancsolatait az Ő nagyszerű szabadítástervének összefüggéseiben értelmezzük, mely terv tudatja velünk az élet célját, és egy Szabadító bizonyosságát nyújtja számunkra, akinek a nevében bizonyosságomat teszem e dolgok igazságáról. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
2. Hasonlóképpen tanítja az újkori kinyilatkoztatás azt is, hogy ha soha nem ízlelnénk a keserűt, nem ismerhetnénk az édeset sem (lásd Tan és a Szövetségek 29:39).
3. Lásd Michael Hubbard MacKay and Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015), 163–79.
4. Thomas S. Monson, “Joy in the Journey” (address given at the BYU Women's Conference, May 2, 2008), womensconference.ce.byu.edu. Egy, a sportolói kvalitásokról és a demokráciáról szóló rövid esszé John S. Tanner, a BYU – Hawaii jelenlegi elnökének tollából a következő meglátást tartalmazza egy mindannyiunk által jól ismert témáról: „Megtanulni méltósággal veszíteni nem csak állampolgári kötelesség: vallási kötelezettség is. Isten úgy tervezte meg a halandóságot, hogy biztosítsa az »ellentét[et] minden dologban« (2 Nefi 2:11). A visszaesések és vereségek részét képezik az Ő tökéletesedésünkre vonatkozó tervének. [...] A vereség szerves szerepet tölt be a »tökéletességre való törekvésünkben« (Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy [2011], 57).
5. Lásd Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104–108.
6. Lásd Sarah Jane Weaver, “Rededication Goes Forward,” *Church News*, Feb. 28, 2016, 3–4.

Kent F. Richards elder
a Hetvenektől

Az isteniség ereje

Minden templom Isten szent háza, melyekben mindannyian tanulhatunk és megismerhetjük az isteniség hatalmait.

Joseph Smith próféta csupán néhány hónappal a halála előtt összegyűlt a tizenkét apostollal, hogy megbeszéljék az egyház e nehéz időszakban felmerülő legfőbb szükségleteit. Azt mondta nekik: *„Mindennél nagyobb szükségünk van a templomra.”*¹ Biztos, hogy napjainkban, e nehéz időkben is nekünk mindannyiunknak és a családjainknak is mindennél nagyobb szüksége van a templomra.

Nemrégiben egy templom felszentelésekor repesett a szívem az esemény miatt. Nagyon tetszett a nyílt nap, ahol sok látogatót üdvözölhettem, akik eljöttek megnézni a templomot; a kulturális ünnepség az életrevaló és izgatott fiatalokkal; és az ezt követő csodálatos felszentelési szekciók. Édes volt a Lélek jelenléte. Sok ember megáldatott. Aztán másnap reggel a feleségemmel beléptünk a keresztelőmedencébe, hogy megkeresztelkedjünk néhány saját ősrünkért. Ahogy a szertartás elkezdéséhez felemeltem a kezem, erőt vett rajtam a Lélek hatalma. Újra rájöttem, hogy a templom valódi ereje a szertartásokban rejlik.

Ahogy azt az Úr kinyilatkoztatta, a melkisédeki papság teljessége a templomban és annak szertartásaiban található, „mert ott kerül sor a szent papság kulcsainak elrendelésére, hogy tisztességet és dicsőséget kaphassatok”.²

„Ezért annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.”³ Ez az ígért számotokra és családokra számára.

Felelősségünk, hogy befogadjuk mindazt, amit az Atya kínál.⁴ „Mert aki befogadja, [annak] még bőségesebben adatik, még hozzá hatalom”⁵: hatalom, hogy befogadjuk mindazt, amit Ő megtud és meg is fog adni nekünk – most és mindörökké⁶; hatalmat arra, hogy Isten fiaivá és leányaivá váljunk⁷; hogy megismerjük „a menny hatalmai[t]”⁸; hogy az Ő nevében szóljunk⁹, és hogy befogadjuk Lelke hatalmát¹⁰. Mindez a

hatalom személyesen rendelkezésünkre áll a templomi szertartásokon és szövetségeken keresztül.

Nefi hatalmas látomásában látta a napjainkat: „...én, Nefi, láttam Isten Bárányának *hatalmát*, hogy leereszkedett a Bárány egyházának szentjeire, és az Úr *szövetséges népére*, akik az egész föld színén szét voltak szóródva; és *igazlelkűséggel és Isten hatalmával voltak felfegyverezve, nagy dicsőségben.*”¹¹

Nemrégiben kiváltságomban állt, hogy Russell M. Nelson elnökkkel és családjával részt vegyek egy templom nyílt napján, ahol az oltár köré gyűjtötte őket, és elmagyarázta nekik, hogy minden, amit az egyházban teszünk – minden gyűlés, tevékenység, lecke és szolgálat – arra szolgál, hogy felkészítsen bennünket, hogy eljőjjünk a templomba, letérdeljünk az oltárnál és megkapjuk Atyánk minden megígért áldását az örökkévalóságra.¹²

Amint érezzük a templom áldásait a saját életünkben, a szívünk a családjunk felé fordul, az élők és a holtak felé egyaránt.

Nemrégiben tanúja voltam, amint egy család három nemzedéke közösen végzett kereszteléseket az őseikért. Még a nagymama is részt vett, habár kissé remegett, amiért neki is alá kell merülnie a vízben. Ahogy feljött a vízből és megölelte a férjét, örömkönnök szöktek a szemébe. Ezután a nagypapa és az apa megkeresztelték egymást és sok unokát is. Lehet-e ennél nagyobb örömben része közösen egy családnak? Minden templom fenntart egy időszakot elsődlegesen a családok számára, hogy le tudják foglalni a keresztelőhelyiséget.

Nem sokkal a halála előtt Joseph F. Smith elnöknek volt egy látomása a halottak megváltásáról. Azt tanította, hogy a lélekvilágban lévők teljes mértékben rá vannak utalva azokra

a szertartásokra, melyekben őr-
tük részesülünk. A szentírásokban
ez áll: „A halottak, akik bűnbánatot
tartanak, meg lesznek váltva, Isten
házának szertartásai iránti engedel-
messég által.”¹³ Mi végezzük helyettük
a szertartásokat, de ők kötnek meg
az egyes szertartásokhoz kapcsolódó
minden szövetséget, és ők lesznek
felelősségre vonva azok betartásáért.
Persze számunka vékony a fátyol,
számukra pedig teljesen félrevonatik
a templomban.

Akkor hát mi a személyes felelőssé-
günk e munka végzésében templom-
látogatóként és -szolgákként? Joseph
Smith próféta 1840-ben azt tanította a
szenteknek, hogy „jelentős erőfeszítések
és eszközök szükségeltetnek –, és mivel
a [templomépítési] munkát igazlelkűség-
ben kell előremozdítani, a szenteknek
mérlegelniük kell e munka fontosságát
az elméjükben, ...majd meg kell tenni-
ük azokat a lépéseket, melyek szüksé-
gesek a munka kivitelezéséhez; továbbá
vétezzék fel magukat bátorsággal,
határozzák el, hogy minden tőlük telhe-
tőt megtesznek, és érezzék olyannyira
érdekeltnek magukat benne, mintha az
egész munka egyedül rajtuk múlna.”¹⁴

A Jelenések könyvében ezt
olvashatjuk:

„Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak
öltözve, kik és honnét jöttek?

[...] Ezek azok, a kik jöttek a nagy
nyomorúságból, és megmosták az ő
ruháikat, és megfehéřítették ruháikat
a Bárány vérében.

Ezért vannak az Isten királyiszéke
előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal
az ő templomában; és a ki a királyi-
székben ül, kiterjeszti sátorát felettök.”¹⁵

Ugye ti is látjátok lelki szemeitek-
kel azokat, akik ma a templomokban
szolgálnak?

Több mint 120 000 szertartásszol-
ga van a 150 működő templomban

világszerte. Azonban még ennél is több
embernek van lehetősége részesülni
ebben a csodálatos élményben. Amikor
Gordon B. Hinckley elnök bejelen-
tette azt az elképzelést, hogy sok kis
templom épüljön világszerte, azt taní-
totta, hogy „minden [szertartásszolga]
helybeli lenne, akik más feladatokat
is ellátnak egyházközségükben vagy
cövegükben”.¹⁶ A szertartásszolgákat
általában két-három éves szolgálatra
hívják el, de ezt meg is lehet hosszabbí-
taniuk. Nem az a cél, hogy ha elhív-
tak valakit, akkor addig maradjon,
amíg csak bírja. Sok régóta szolgáló
templomszolga a felmentése után is
továbbviszi a templom iránti szeretetét,

miközben engedik, hogy újabb embe-
rek is szolgálhassanak.

Mintegy 100 évvel ezelőtt John A.
Widtsoe apostol ezt tanította: „Még
több szolgálóra van szükségünk [eme]
csodálatos munka elvégzéséhez. [...] Még
több megtérte a templomi munka
elvégzésére, mindenféle korosztályból.
[...] Eljött az idő, ...ebben az új temp-
lomi mozgalomban, hogy mindenféle
korú embert bevezessünk az aktív szol-
gálatba. [A] templomi munka... éppen
úgy szolgálja a fiatalok és tevékenyen
munkálkodók javát, mint az idősekét,
akik már maguk mögött hagyták az
élet számos terhet. A fiatal férfinak
még nagyobb szüksége van a helyére a

templomban, mint apjának és nagyapjának, akiket az élettapasztalatuk már megerősített; és a fiatal nőnek, aki csak most kezdi életét, szüksége van a templomi részvételből fakadó lelkeségre, hatásra és útmutatásra.”¹⁷

Sok templomban a templomelnök örömmel veszi, ha az újonnan elhívott és felruházott férfi és női misszionáriusok, mielőtt az MKK-ba mennének, rövid ideig szertartásszolgákként szolgálnak. Ezek a fiatalok nemcsak hogy áldottak, amiért szolgálnak, hanem „gyarapítják a szépséget és lelkeséget mindazok számára is, akik a templomban szolgálnak”.¹⁸

Megkértem jó néhány fiatal férfit és fiatal nőt a misszionáriusi szolgálatuk előtt és után is, hogy osszák meg érzéseiket. A következő kifejezésekkel írták le a templomi élményeiket:

Amikor a templomban szolgálók...

- „...érzem, hogy közelebb vagyok Atyámhoz és a Szabadítóhoz.”
- „...tökéletes békét és boldogságot érzek.”
- „...úgy érzem, otthon vagyok.”
- „...szentséget, hatalmat és erőt kapok.”
- „...érzem szent szövetségeim fontosságát.”
- „...a templom a részemmé vált.”
- „...azok, akiket szolgálunk, közel vannak a szertartások során.”
- „...az erőt ad a kísértések legyőzéséhez.” És végül:
- „A templom örökre megváltoztatta az életemet.”¹⁹

A templomi szolgálat gazdag és erőteljes élmény minden ember számára, az életkorától függetlenül. Vannak friss házások is, akik együtt szolgálnak. Nelson elnök ezt tanította: „A templomi szolgálat... fennkölt tevékenység a család számára.”²⁰ Szertartásszolgákként

azon felül, hogy szertartásokban résztöltek őseitek javára, ti is *eljárhattok* a szertartások során értük.

Ahogy azt Wilford Woodruff elnök mondta:

„Milyen nagyobb elhívást kaphat bárki a föld színén annál, hogy a kezében tartsa a hatalmat és felhatalmazást, hogy menjen és a szabadítás szertartásaiban szolgáljon? [...]

... Eszközzé váltok Isten kezében annak az emberi lénynek a meg szabadításában. Nem adatott semmi más az ember gyermekének, ami felérne ezzel.”²¹

Azt is mondta:

„A Szent Lélek édes suttogásai megadatnak nek[tek], és a menny kincsei, az angyalok társasága időről időre kísérni fogják [azokat]”.²²

„Ez megér minden áldozatot, amit ti és én meghozhatunk abban a néhány évben, amit itt a testben töltünk.”²³

Thomas S. Monson elnök nemrégiben emlékeztetett bennünket, hogy „a templom áldásai felbecsülhetetlenek”²⁴. „Egy áldozat sem túl nagy”.²⁵

Gyertek a templomba! Jöjjetek gyakran! Gyertek a családokkal és a családokért! Gyertek, és segítetek másoknak is eljönni!

Kik ezek, „a kik a fehér ruhákba vannak öltözve”? Kedves fivéreim és nőtestvéreim, *ti* vagytok azok: ti, akik részesültetek a templom szertartásaiban, akik akár áldozatok árán is betartottátok a szövetségeiteket; ti,

akik segítetek a családoknak rálelni a templomi szolgálat áldásaira, és akik másokat is segítettek az út során. Köszönöm a szolgálatokat! Bizonyágomat teszem arról, hogy minden templom Isten szent háza, és hogy azokban mindannyian tanulhatunk és megismerhetjük az isteniség hatalmait. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 434.; kiemelés hozzáadva.
2. Tan és a szövetségek 124:34.
3. Tan és a szövetségek 84:20.
4. Lásd Márk 4:20, 24–25.
5. Tan és a szövetségek 71:6.
6. Lásd Tan és a szövetségek 84:38: „És aki befogadja Atyámat, befogadja Atyám királyságát; tehát megadatik neki mindaz, amivel Atyám rendelkezik.” Ezek a templomi szertartásokban rejlő szövetségekkel összefüggő ígéretek; lásd még Tan és a szövetségek 132:20–24.
7. Lásd Tan és a szövetségek 39:4; lásd még Tan és a szövetségek 45:8; Mózes 6:65–68.
8. Tan és a szövetségek 121:36.
9. Lásd Tan és a szövetségek 1:20: „Hanem minden ember az Úristennek, meghozzá a világ Szabadítójának a nevében szólhasson”.
10. Tan és a szövetségek 29:30.
11. 1 Nefi 14:14; kiemelés hozzáadva.
12. Lásd Russell M. Nelson: A templomi áldásokra való személyes felkészülés. *Liahóna*, 2001. júl. 37.
13. Tan és a szövetségek 138:58; lásd még 53–54. vers.
14. *Tanítások: Joseph Smith*. 437.
15. Jelenések 7:13–15.
16. Gordon B. Hinckley: Néhány gondolat a templomokról, a megtértek megtartásáról és a misszionáriusi szolgálatról. *Liahóna*, 1998. jan. 55.
17. John A. Widtsoe, “Temple Worship,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1921, 51–52.
18. Személyes levelezés: Brent Belliston elnök, Boise Idaho templom.
19. Személyes levelezés.
20. Russell M. Nelson, “The Spirit of Elijah,” *Ensign*, Nov. 1994, 86.
21. “Discourse by President Wilford Woodruff,” *Millennial Star*, May 14, 1896, 307.
22. *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* [2005]. 185.
23. *Tanítások: Wilford Woodruff*. 181.
24. Thomas S. Monson: A templom áldásai. *Liahóna*, 2015. máj. 93.
25. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.

Paul V. Johnson elder
a Hetvenektől

A halál nem lesz többé

*Mindazok számára, akik már gyászolták egy szerettük halálát,
a feltámadás a remény hatalmas forrása.*

Egy hete volt húsvét, a gondolataink középpontjába pedig újra az Úr Jézus Krisztus feltámadása és engesztelő áldozata került. Az elmúlt évben a szokásosnál is többet gondolkodtam és elmélkedtem a feltámadásról.

Lányunk, Alisa közel egy éve hunyt el. Csaknem nyolc évig küzdött a rákkal, számos műtéten és különféle kezeléseken esett át, közben pedig izgalmas csodákat és mély csalódásokat is átélt. Miközben egyre közelebb került halandó élete végéhez, a szemünk látára romlott az állapota. Kínzó volt látni,

hogyan történik drága kislányunkkal – azzal a csillogó szemű kisbabával, aki tehetséges, csodálatos nővé, feleséggé és anyává vált. Úgy éreztem, megszakad a szívem.

Tavaly húsvétkor, egy kicsivel több mint egy hónappal a halála előtt, Alisa ezt írta: „A húsvét mindarra emlékeztet, amit magamnak remélek. Hogy egy nap majd meggyógyulok, és újra teljes ember leszek. Egy nap majd nem lesz bennem semmilyen fém vagy műanyag. Egy nap a szívem majd megszabadul a félelemtől, az elmém pedig az

aggodalmaktól. Nem imádkozom azért, hogy ez hamar történjen meg, de mérhetetlenül boldoggá tesz, hogy valóban hiszek egy csodálatos ez utáni életben.”¹

Jézus Krisztus feltámadása biztosítja mindazt, amit Alisa is remélt, és mindannyiunkban elülteti a bennünk lévő reménységet.² Gordon B. Hinckley elnök a feltámadást „az emberiség történelmének legnagyobb eseményé[nek]” tulajdonította.³

A feltámadást Jézus Krisztus engesztelése viszi véghez, és a szabadítás nagyszerű tervének sarkalatos pontja.⁴ Mennyei szülők lélekgyermekei vagyunk.⁵ Amikor ebbe a földi életbe érkezünk, a lelkünk egyesül a testünkkel. Megtapasztaljuk a halandó élettel járó összes örömet és kihívást is. Amikor valaki meghal, a lelke különválik a testétől. A feltámadás lehetővé teszi, hogy az ember lelke és teste újra egyesüljön. Ez alkalommal azonban a test halhatatlan és tökéletes lesz, melyet többé már nem sújt fájdalom, betegség vagy más problémák.⁶

Mivel a Szabadító feltámadása teljes győzelmet aratott a halál felett,

a feltámadás után a lélek már soha nem lesz különválasztva a testtől. Az örökkévaló rendeltetésünk eléréséhez szükségünk van erre a halhatatlan lényre – egy lélekre és testre –, mely örökre egyesült. Amikor a lelkünk egy halhatatlan testtel szétválaszthatatlanul összekapcsolódik, elnyerhetjük az öröm teljességét.⁷ A feltámadás nélkül tulajdonképpen soha nem is nyerhetnénk el azt, és örökre nyomorultak lennénk.⁸ Még a hithű, igazlelkű emberek is fogságként tekintenek a testük és a lelkük különválására. Ebből a fogságból a feltámadás által szabadulunk ki, mely megváltást jelent a halál kötelékeiből vagy láncából.⁹ A lelkünk és testünk együttes létezése nélkül nincs megváltás.

Mindannyiunknak megvannak a saját fizikai, szellemi és érzelmi korlátai és gyengeségei. E kihívásoktól, melyek közül néhány nagyon is maradandónak tűnik, végül mind megszabadulunk. A feltámadásunk után egyik sem gyötör

minket többé. Alisa utána nézett annak, milyen túlélési aránnyal lehet számolni egy olyan típusú rákos megbetegedés esetén, amilyen neki is volt, a számok pedig nem voltak biztatóak. Ezt írta: „Mindazonáltal van gyógymód, úgyhogy nem félek. Jézus már meggyógyította a rákomat, és a tiédet is. [...] Egy nap jobban leszek majd. Boldog vagyok, hogy ezt tudhatom.”¹⁰

A *rák* szó helyére bármely más fizikai, szellemi vagy érzelmi problémát be lehet helyettesíteni, mellyel valaha is szembesíthetünk. A feltámadásnak köszönhetően már mindegyik meglett gyógyítva. A feltámadás csodája – a végső gyógymód – meghaladja a modern orvoslás képességeit, Isten hatalmát azonban nem. Tudjuk, hogy lehetséges, mivel a Szabadító feltámadt, és véghez fogja vinni mindannyiunk feltámadását is.¹¹

A Szabadító feltámadása bizonyítja azt, hogy Ő Isten Fia, és hogy valós

mindaz, amit tanított. „[F]eltámadott, a mint megmondotta volt.”¹² Isteni mivoltának nem is lehetne erőteljesebb bizonyítéka, mint az, hogy halhatatlan testtel előjött a sírból.

Az Újszövetségben találunk olyanokat, akik tanúi voltak a feltámadásnak. Azokon a nőkön és férfiakon túl, akikről az evangéliumokban olvashatunk, az Újszövetség megerősíti számunkra, hogy több százan is látták a feltámadt Urat.¹³ A Mormon könyvében pedig további több száz ilyen emberről olvashatunk: „...a sokaság odament, és az oldalába bocsátották a kezeiket..., és a szemükkel látt[á]k, és a kezeikkel érezt[é]k, és biztosan tudták, és bizonyosságot tettek arról, hogy ő az, akiről a próféták megírták, hogy el fog jönni.”¹⁴

Ezekhez az ősi tanúbizonyságokhoz utolsó napi tanúbizonyságok is adódnak. Valójában ezen adományozási korszak nyitányaként Joseph Smith látta a feltámadt Szabadítót az Atya jobbján.¹⁵

Élő próféták és apostolok tettek és tesznek bizonysgot a feltámadt, élő Krisztus valóságáról.¹⁶ Így hát mondhatjuk, hogy minket is „a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül”.¹⁷ És mi mind részei lehetünk a tanúk bizonyságának ily nagy fellegének, akik a Szentlélek hatalma által tudják, hogy mindaz, amit húsvétkor ünneplünk, valóban megtörtént – hogy a feltámadás valós.

A Szabadító feltámadásának valósága reményre váltja a szívfájdalmunkat, mivel ugyanakkor abban a megerősítésben is részünk van, hogy az evangélium minden más ígérete is legalább annyira valós – mindazon ígérek, amelyek semmivel se kevésbé csodások, mint maga a feltámadás. Tudjuk, hogy Krisztusnak hatalmában áll minden bűnünktől megtisztítani minket. Tudjuk, hogy magára vette minden betegségünket, minden fájdalmunkat és minden igazságtalanságot, amit csak elszenvedünk.¹⁸ Tudjuk, hogy „feltámad[t] a halálból, gyógyulással szárnyaiban”.¹⁹ Tudjuk, hogy függetlenül attól, hogy mi tört el bennünk, Ő újra teljessé tehet bennünket. Tudjuk, hogy Ő „eltöröl minden könyvet [a mi szemeinkről]; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé”.²⁰ Tudjuk, hogy amennyiben hiszünk Őbenne és követjük Őt, akkor mi is „tökéletessé [lehetünk] téve Jézus... által, aki... véghezvitte ezt a tökéletes engesztelést”.²¹

Händel a fennkölt *Messias* című oratóriumának vége felé Pál apostolnak a feltámadás miatt örvendő szavait zenésítette meg.

„Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk.

Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak

feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.

Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára.

...akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra.

Halál! hol a te fullánkod? [Sír]! hol a te diadalmad?

De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.”²²

Hálás vagyok az áldásainkért, melyekben az Úr Jézus Krisztus engesztelése és feltámadása folytán lehet részünk. Mindazok számára, akik már temették el egy gyermeküket, vagy zokogtak egy házastárs koporsójánál, vagy gyászolták egy szülő vagy más szerettük halálát, a feltámadás a remény hatalmas forrása. Mily lenyűgöző élmény lesz majd újra látni őket – nem csupán lelkeként, hanem a feltámadt testükben!

Nagyon vágyom már arra, hogy újra láthassam az édesanyámat, érezhessem a gyengéd érintését, és belenézhessek szeretettel ragyogó szemébe. Újra látni akarom az édesapám mosolyát, hallani akarom a nevetését, és szeretném feltámadt, tökéletes lényként látni őt. A hit szemével látom Alisát is, akit már egyáltalán nem érnek el a földi gondok vagy a halál bármely fullánkja – egy

feltámadt, tökéletes, győzedelmes és örömmel teljes Alisát!

Néhány húsvétal ezelőtt a következő egyszerű gondolatokat írta: „Élet az Ő neve által. Oly sok remény. Mindig. Mindenén áthatol. Szeretem, hogy a húsvét emlékeztet rá.”²³

Bizonysgomat teszem a feltámadás valóságáról. Jézus Krisztus él, Őmiatta pedig mindannyian újra élni fogunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alisa Linton, “Easter,” Apr. 14, 2015.
2. Lásd 1 Péter 3:15; lásd még 1 Péter 1:3.
3. Gordon B. Hinckley, “The Empty Tomb Bore Testimony,” *Ensign*, May 1988, 65.
4. Lásd Alma 42:23.
5. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
6. Lásd Alma 11:43.
7. Lásd Tan és a szövetségek 93:33; 138:17.
8. Lásd 2 Nefi 9:8–9; Tan és a szövetségek 93:34.
9. Lásd Tan és a szövetségek 138:14–19.
10. Alisa Linton, “I Draw the Line at the Easter Bunny,” Mar. 25, 2008.
11. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:20–22; 2 Nefi 2:8; Hélamán 14:17; Mormon 9:13.
12. Máté 28:6.
13. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:6, 8.
14. 3 Nefi 11:15.
15. Lásd Joseph Smith története 1:15–17.
16. Lásd Az élő Krisztus: Az apostolok bizonysga. *Liahóna*, 2000. apr. 2; lásd még “Special Witnesses of Christ” [Krisztus különleges tanúi] lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies.
17. Zsidók 12:1.
18. Lásd Alma 7:11–12.
19. 2 Nefi 25:13.
20. Jelenések 21:4.
21. Tan és a szövetségek 76:69.
22. 1 Korinthusbeliek 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, “Life through His Name,” Apr. 8, 2012.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Holnap az Úr csodákat cselekszik majd köztetek

Szeressetek tovább! Próbálkozzatok tovább! Bízatok tovább! Higgyetek tovább! Növekedjete tovább! A menny szurkol nektek ma, holnap és mindörökké.

Testvérek, tudjátok-e – van-e róla sejtések vagy fogalmatok –, hogy mennyire szeretünk benneteket? Tíz órán keresztül figyeltek, tekinteteket a pulpituson álló arcára szegezve, de ez alatt a tíz óra alatt mi, itt a pulpitus mögött ülve, rajtatok tartottuk a szemünket. Lelkünk mélyéig felvillanyoztok, legyen szó akár az itt a Konferencia központban összegyűlt 21 000 főről, akár a gyülekezeti házakban és kápolnáknál lévő sokaságokról, vagy az otthon lévő milliókról, akik talán a családi számítógép képernyője előtt csoportosulnak. Itt vagytok, ott vagytok óráról órára a vasárnapi viseletekben, a lehető legjobb magaviselettel. Énekeltek és imádkoztok. Figyeltek és hisztek. Ti vagytok ennek az egyháznak a csodája. És mi szeretünk benneteket.

Ismét mily figyelemre méltó általános konferenciánk volt! Különösen megáldott minket Thomas S. Monson elnök jelenléte és prófétai üzenetei. Monson elnök, szeretünk téged, imádkozunk érted, hálások vagyunk neked, és mindenek felett támogatunk téged. Hálások vagyunk, hogy te és

a csodálatos tanácsosaid, valamint nagyszerű férfi és női vezetőink közül oly sokan tanítottak minket. Lenyűgöző zeneszámokat hallottunk. Sürgető imákat mondtak értünk és kérleltek bennünket. Az Úr Lelke valóban gazdag bőséggel volt itt jelen. Mily sugalmazó hétvége volt ez minden értelemben!

Viszont látok egy pár problémát. Az egyik, hogy én vagyok az egyetlen ember, aki köztetek és az általános konferencia utánra szokás szerint előkészített jégkrémek között áll. A másik lehetséges gondot jól mutatja ez a kép, melyet nemrégiben láttam az interneten.

Elnézést kérek minden gyermektől, aki most a kanapé alá búj, de a

helyzet az, hogy egyikünk sem szeretné, ha a holnapi vagy a holnaputáni nap lerombolná azokat a csodálatos érzéseket, melyeket ezen a hétvégén éltünk át. Mindannyian szeretnénk megragadni a kapott lelki benyomásokat és az elhangzott sugalmazott tanításokat. Elkerülhetetlen azonban, hogy az életünk mennyei pillanatait követően szükségyszerűen – úgy mond – visszatérjünk a földre, ahol ismét nem éppen eszményi körülmények várnak bennünket néha.

A Zsidókhoz írt levél szerzője figyelmeztetett erre, amikor ezt írta: „Emlékezzetek... vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutána megvilágosítottatok, sok szenvedéstéljes küzdelmet állottatok ki”.¹ E megvilágosodás utáni szenvedés sok úton-módon érkezhethet, és mindannyiunkat érinthet. Bizonyosan minden valaha szolgált misszionárius hamar megtapasztalta, hogy az élet a terepen nem pont olyan, mint a misszionáriusképző központ emelkedett légköre. Ahogyan mi is, mindannyian, amikor kiléptünk egy kellemes templomi szertartásgyűlésről, vagy egy különleges lelkiségű úrvacsorai gyűlés végére értünk.

Emlékezzetek, hogy amikor Mózes a Sínai-hegyen átélte egyedülálló élményét követően lejött, azt tapasztalta, hogy a népe „megromlott” és „hamar letértek az útról”.² Ott voltak a hegy lábánál, és nagyban dolgoztak egy aranyborjún, hogy annak hódolhassanak, miközben ugyanebben az órában a hegytetőn Jehova éppen azt mondta Mózesnek, hogy „ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”, illetve „ne csinálj magadnak faragott képet”.³ Mózes aznap *nem* volt elragadtatva vándorló izráelitáinak eme nyájától!

Földi szolgálata során Jézus magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost a Színeváltozás hegyére, ahol a

szentírások szerint „az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség”.⁴ A mennyek megnyíltak, az ősi próféták eljöttek, és az Atyaisten szólt.

És mit talál Jézus, amikor egy ilyen celestiais élmény után lejön a hegyről? Nos, először is egy vita fogadta a tanítványai és az ellenlábasaik között, melynek tárgya egy fiatal fiúnak adott sikertelen áldás volt. Ezek után arról próbálta meggyőzni a Tizenketteket – mint kiderült, sikertelenül –, hogy Ő hamarosan átadatik majd a helyi hatalmasságoknak, akik aztán megölik Őt. Ezt követően valaki emlékeztette, hogy ideje befizetni az adót, amit azonnal meg is tett. Azután meg kellett feddnie egyes fivéreket, mert azon vitakoztak, hogy ki lesz a legnagyobb az Ő királyságában. Mindezek nyomán egyszer csak így fakadt ki: „Óh hitetlen nemze[dék], meddig... szenvedlek még titeket?”⁵ Szolgálatá során gyakran nyílt alkalma feltenni ezt a kérdést. Nem

csoda, hogy vágyódott a hegytetők imádságos magánya után!

Tisztában lévén azzal, hogy *mindannyiunknak* le kell jönni az élmények csúcsáról, és kezdenünk kell valamit az élet mindennapos viszontagságaival, a következő bátorítást szeretném adni az általános konferencia zárásaként.

Először is, ha az előttek álló napokban nemcsak a körülöttetek lévő korlátait látjátok meg, hanem a saját életetekben is találtok olyan részleteket, melyek még nem felelnek meg az e hétvégén hallott üzenetekben sugallt mércének, akkor kérlek, ne legyetek lelkiileg lesújtva, és ne adjátok fel! Az evangélium, az egyház és ezek a csodálatos félelmi találkozók reményt és sugalmazást szándékoznak nyújtani, nem pedig csüggedést. Csak az ellenség, mindannyiunk ellenlábasa próbál bennünket arról meggyőzni, hogy az általános konferencián vázolt eszmények elkeserítőek és valószerűtlenek, hogy az emberek valójában

nem válnak jobbá, és hogy valójában senki sem fejlődik. És miért tart Lucifer ilyen beszédet? Mert tudja, hogy *ő* nem válhat jobbá, hogy *ő* nem tud fejlődni, hogy vég nélküli világokig *ő* soha nem lesz a fényes holnap részese. Ő egy örökkévaló korlátok közé szorított nyomorult férfiú, és azt akarja, hogy ti is nyomorultak legyetek. Nehogy bedőljete ennek! Jézus Krisztus engesztelésének ajándékával és a menny minket segítő erejével *képesek vagyunk* jobbá válni; és az evangéliumban az a nagyszerű, hogy már azt is a javunkra írják, ha *megpróbáljuk*, még ha nem is mindig járunk sikerrel.

Amikor vita támadt a korai egyházban arról, hogy ki jogosult a menny áldásaira és ki nem, az Úr kijelentette Joseph Smith prófétának: „[B]izony mondom nektek, hogy [Isten ajándékai] azok javára adatnak, akik szeretnek engem, és... parancsolat[ai]mat betartják, valamint azokéra, akik *törekednek* ennek megtételére”.⁶ Azt a mindenit!

Mennyire hálások lehetünk *mindannyi-an* azért a betoldásért, hogy „és... törekednek ennek megtételére”! Volt már, hogy ez életmentőnek bizonyult, mert néha csupán ennyit tudunk nyújtani! Valamelyest megnyugvást találunk abban a tényben, hogy ha Isten csak a tökéletesen hithűeket jutalmazná, akkor aligha lenne hosszú a címzettek listája.

Kérlek benneteket, emlékezzetek holnap és minden azt követő napon, hogy az Úr azokat áldja meg, akik jobba *akarnak* válni; akik elfogadják a parancsolatok szükségességét, és *megpróbálják* betartani azokat; akik becsben tartják a krisztusi erényeket, és azok megszerzésére *törekednek* a legjobb képességeik szerint. Ha meg is botlotok e törekvéseitekben, ez mindenki mással is előfordul: a Szabadító azért van ott, hogy segítsen

nektek továbbhaladni. Ha elestek, hívjátok segítségül az Ő erejét! Kiáltatok úgy, mint Alma: „Ó Jézus, ...irgalmazz nekem!”⁷ Segíteni fog nektek felállni. Segíteni fog nektek bűnbánatot tartani, helyrehozni, amit helyre kell hoznotok, és tovább haladni. Hamarosan pedig el fogjátok érni a vágyott sikert.

Az Úr kijelentette, hogy „amint kívánsz tőlem, úgy lesz az megtéve neked...”

[H]elyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet – igen, hogy igazságosan tegyél, hogy alázatosan járj, hogy igazlelkűen ítélkezz...

[Akkor] *amit tőlem kívánsz, ... igazlelkűséglben, meg fogod kapni*!”⁸

Nagyon szeretem ezt a tant! Újra és újra azt mondja, hogy a jó

megtételének *vágyáért* is meg leszünk áldva, miközben ténylegesen törekszünk ilyené válni. Arra is emlékeztet bennünket, hogy ahhoz, hogy jogosulttá váljunk azokra az áldásokra, ügyelnünk kell rá, hogy másoktól se tagadjuk meg azokat: igazságosan kell eljárunk, sohasem igazságtalanul, sohasem méltánytalanul; alázattal kell járnunk, sohasem dőlyfösen, sohasem beképzelten; igazlelkűen kell ítélnünk, sohasem álszent módon, sohasem becstelenül.

Testvéreim! Az egész örökkévalóság első nagy *parancsolata* az, hogy szeressük Istent a *mi* teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel – ez az első nagy parancsolat. Ám az egész örökkévalóság első nagy *igazsága* az, hogy Isten szeret *bennünket* az

Ő teljes szívével, lelkével, elméjével és erejével. Ez a szeretet az örökkévalóság alapköve, és a mi mindennapi életünknek is ennek kellene az alapkövének lennie. Valóban, csak ha ez a bizonyosság lángol a lelkünkben, akkor lehet elég bizalmunk ahhoz, hogy továbbra is higgyünk, továbbra is igyekezzünk jobbra válni, továbbra is törekedjünk bűneink bocsánatára, és továbbra is kiterjesszük ezt a kegyelmet a felebarátainkra.

George Q. Cannon elnök egyszer ezt tanította: „Nem számít, milyen komoly a próbatétel, milyen mély a kétségbeesés, mily nagy a gyötrelem, [Isten] soha nem hagy el minket. Soha nem tette, és soha nem is fogja ezt tenni. Nem teheti meg. A jelleme nem engedi [hogy ezt tegye]. [...] Ő [mindig] mellettünk fog állni. Lehet, hogy tüzes kemencén haladunk át; lehet, hogy mély vizeken kelünk át; de nem emésztetünk el, és nem fognak elnyelni a hullámok. Jobbak és tisztábbak leszünk, amikor túljutunk mindezen a próbatételeken és nehézségeken”.⁹

Most, hogy e fenséges elkötelezettség zeng a mennyekből, mint az életünk nagy állandója, mely a legtisztábban és legtökéletesebben az Úr Jézus Krisztus életében, halálában és engesztelésében nyilvánul meg, egyaránt megmenekülhetünk a bűn és a butaság – sajátunk és másoké – következményeitől, bármilyen alakban is érjenek bennünket a mindennapi életünk folyamán. Ha Istennek adjuk a szívünket, ha szeretjük az Úr Jézus Krisztust, és ha megteesszük a tőlünk telhető legjobbat, hogy az evangélium szerint éljünk, akkor a holnap – és minden más nap is – végső soron pompás lesz, még ha ezt nem is mindig ismerjük fel. Miért? Mert Mennyei Atyánk így akarja! Meg akar áldani

minket. A gyermekei számára készített irgalmas tervének tulajdonképpen célja a jutalmakkal teli, bővelkedő és örökkévaló élet! Olyan terv ez, mely azon az igazságon alapszik, hogy „azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van”.¹⁰ Úgyhogy szeresetek tovább! Próbálkozzatok tovább! Bízhatok tovább! Higgyetek tovább! Növekedjete tovább! A menny szurkol nektek ma, holnap és mindörökké.

„Hát nem tudod-e...? – kiáltott fel Ésaías. –

[Isten e]rőt ad a megfáradottnak, és az erőten erejét megsokasítja. [...]

[A] kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk...

Mivel... Urad, Istened, a... jobbkezedet foglja, és... ezt mondja] néked: Ne félj, én megsegítelek!”¹¹

Testvérek, azt kívánom, hogy a szerető Mennyei Atya áldjon meg bennünket azzal holnap, hogy emlékezzünk arra, amit ma éreztünk. Áldjon meg azzal, hogy türelemmel és kitartással törekedjünk ama eszmények felé, melyeket a mostani konferenciái hétvégén hallottunk kijelentve, tudva azt, hogy az Ő isteni szeretete és múlthatatlan segítsége velünk lesz még a küszködéseink során is – nem is, hanem még inkább velünk lesz a küszködéseink során!

Ha az evangélium mércéje túl magasnak, az annak eléréséhez szükséges személyes fejlődés pedig elérhetetlennek tűnik az előttünk álló napok folyamán, emlékezzetek a bátorító szavakra, melyeket Józsué intézett a népéhez, amikor fenyegető jövő előtt álltak. „Tisztítsátok meg magatokat – mondta –, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek.”¹² Én is kinyilvánítom ezt az ígéretet. Ez ennek a konferenciának az ígérete. Ez ennek az egyháznak az ígérete. Ez annak az ígérete, aki csodákat tett, és aki maga csodálatos, tanácsos, erős Isten, a békesség fejedelme.¹³ Óróra tesztek tanúságot. Az Ő tanújaként álltok. Ez a konferencia pedig Óróra és az Ő, ezekben a nagyszerű utolsó napokban folyó munkájáról tesz tanúbizonyságot. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Zsidók 10:32.
2. 2 Mózes 32:7, 8.
3. 2 Mózes 20:3–4.
4. Máté 17:2.
5. Márk 9:19.
6. Tan és a szövetségek 46:9; kiemelés hozzáadva.
7. Alma 36:18.
8. Tan és a szövetségek 11:8, 12, 14; kiemelés hozzáadva.
9. George Q. Cannon, „Remarks,” *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4.
10. Rómabeliek 8:28.
11. Ésaías 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Józsué 3:5.
13. Lásd Ésaías 9:6.

Életünk részévé tenni a konferenciát

Az itt található tevékenységek és kérdések felhasználásával elindíthatsz egy családi beszélgetést, vagy kiindulópontot nyújthatnak a személyes elmélkedéshez is.

Gyermekeknek

- 86. oldal: Thomas S. Monson elnök az *Alice Csodaországban* egyik jelenetére utalva rámutatott, hogy a döntések fontosak. Arra buzdított minket, hogy akkor is válasszuk a jót, ha az a nehezebb út. Családként beszéljete azokról a nehéz döntésekről, melyekkel szembenéztek. Mit tehettek azért, hogy segítsenek egymásnak a jót választani? Tevékenységként rajzoljátok fel a VAJ pajzsot egy plakátra, és írjátok rá az ötleteiteket, majd tegyétek ki valahova, ahol a családotok gyakran látja.
- 101. oldal: Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben, mesélt egy németországi városról, melyet a háború lerombolt, de később újjáépítették, és megint nagyon szép lett. Uchtdorf elnök azt tanította, hogy ha összetörtnek érezzük magunkat, akkor a Szabadító és Mennyei Atyánk újjá tud építeni

bennünket. Milyen példákat látott már a családod arra, hogy valami tönkrement, majd újra szép és erős lett? Gyermekeiddel megoszthatod a bizonyágodat Jézus Krisztus engeszteléséről.

- 53. oldal: Mervyn B. Arnold elder a Hetvenektől mások megmentésére buzdított minket azáltal, hogy felkaroljuk a kevésbé tevékeny vagy nem

egyháztag barátainkat. Családként gondoljátok át, hogyan karolhatnátok fel azokat, akik már egy ideje nem voltak istentiszteleten, vagy akik nem egyháztagok. Mit tehettek azért, hogy megosszátok másokkal az evangéliumot? Találjátok ki, hogyan készíthetnétek egyszerű, megvalósítható célokat tartalmazó családi missziós tervet.

- 13. oldal: Linda K. Burton nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke azt a felhívást intézte hozzánk, hogy gondoljuk át, hogyan segíthetnénk a közösségünkben élő menekülteknek. Családoddal keressétek fel az IWasaStranger.lds.org honlapot és nézzétek meg az "I Was A Stranger: Love One Another" című rövidfilmet. Mit tehetne a családod, amivel szűkséget látó szomszédokat szolgálna?

Fiataloknak

- 86. oldal: Thomas S. Monson elnök azt mondta, hogy „a történelem kapuja kis zsanérokra fordul, és ugyanígy van ez az ember életével is”, és hogy „az ösvény, melyet ebben az életben követünk, a következő életben található végcélunkhoz vezet”. Gondold át, milyen lényegi döntések várhatóak az életedben! Képzeld el, hova vezethetnek számodra ezek a döntések, és írd le, milyen ötleteid és benyomásaid támadnak.
- 46. oldal: Ronald A. Rasband elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta: „Az evangélium visszaállításával kezdődött, hogy egy fiatalember – Joseph Smith – feltett egy kérdést.” Rasband elder szerint a kérdések az iránti vágyunkat jelzik, hogy tanuljunk, igazsággal gyarapítsuk a bizonyágunkat, és „Krisztusba vetett állhatatossággal” (2 Nefi 31:20) törekedjünk előre. Imában tárd Isten elé a kérdéseidet, kutasd a szentírást, és az általános konferencián elhangzott beszédek, és figyelj oda jól a válaszokra!

- 10. oldal: Előfordult már veled, hogy megijedtél vagy egyedül érezted magad? Neill F. Marriott nőtestvér, második tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében, elmesélte, mi történt vele közvetlenül az esküvője előtt. Otthonától messze, jövődöbéli férje egy olyan rokonánál készült megszállni, akivel még soha nem találkozott. Marriott nőtestvér azt mondta, hogy érkezésekor „kinyílt az ajtó, [és] Carol néni... szó nélkül magához ölelt[e].” Ez a pillanat elűzte a félelmeit. „A szeretet helyet készít valaki más számára az életetekben” – mondta. Van valaki, akinek te készíthetnél helyet?
- 70. oldal: Stephen W. Owen testvér, a Fiatal Férfiak általános elnöke azt tanította, hogy mindannyian vezetők és követők is vagyunk. Mesélt egy élményéről, amikor fiatal férfiak egy olyan csoportjával találkozott, akik támogatták és buzdították egymást a kvórumaikban. Azt mondta: „A vezetés a tanítványság egyik megnyilvánulása – egyszerűen arról szól, hogy segítünk másoknak Krisztushoz jönni”. Válassz ki valakit, akit ezen a héten segíthetsz Krisztushoz jönni!

Fiatalfelnőtteknek

- 101. oldal: El szeretnéd kerülni hited kimúlását? Dieter F. Uchtdorf elder, második tanácsos az Első Elnökségben, azt tanította, hogy erre az engedelmesség jelenti a választ. „Az engedelmesség a hit éltető ereje – mondta. – Engedelmesség által gyűjtünk fényt a lelkünkbe.” Gondolj egy olyan alkalomra, amikor annak ellenére engedelmeskedtél az Úr szavának, hogy ez nehéznek bizonyult! Hogyan erősítette meg a hitedet az engedelmisséged, és segített neked felfedezni, hogy téged milyen fából faragtak?
- 23, 59. és 105. oldal: Mary R. Durham nőtestvér, nemrég felmentett második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében, az erő isteni

forrásának nevezte a Szentlelket. Olvasd el a beszédét, valamint David A. Bednar és Robert D. Hales elder beszédét a Tizenkét Apostol Kvórumából. Jegyezd fel, hányféle szerepet tölt be a Szentlélek, és milyen módokon áldhat meg téged! Tűzd ki célul valaminek a megváltoztatását az életedben azért, hogy érdemesebb lehess a hatására!

- 26. és 124. oldal: Szakíts időt rá, hogy feltedd magadnak Donald L. Hallstrom elder kérdéseit a Hetvenek Elnökségéből: „Amikor nehézségeket tapasztalunk az életünkben, mi az azonnali válaszuk? Zavar, kételkedés vagy lelki visszahúzódás? A hitünk gyengülése? Istent vagy másokat hibáztatunk a körülményeinkért? Vagy az az első reakciónk, hogy felidézzük...: egy szerető Isten gyermekei [vagyunk]?” Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta: „az egész örökkévalóság első nagy igazsága az, hogy Isten szeret bennünket az Ő teljes szívével, lelkével, elméjével és erejével.” Hogyan segíthet neked kitartani a nehéz dolgokban, ha megerősíted a bizonyosságodat Isten irántad érzett szeretetéről?

Felnőtteknek

- 86. oldal: Thomas S. Monson elnök azt mondta, hogy ha a naponta hozott döntéseinket mérlegelve „Krisztust választjuk, akkor a helyes döntést hozzuk”. Milyen vallási vonatkozású szokásokat fejleszthetsz ki vagy erősíthetsz meg saját életed és családod életének mindennapjaiban ahhoz, hogy Krisztus maradjon a döntéseid középpontjában?
- 81. és 93. oldal: Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben, és D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából az ahhoz szükséges változtatások megtételére buzdította az apákat, hogy a celesztialis

királyságba tudják vezetni a családjukat. Apaként mit tehetsz azért, hogy Christofferson elder szavaival élve megmutasd, „hogyan is néz ki a mindennapi életben az Isten iránti hűség”?

- 77. oldal: A jószívűség még a hatalmas kihívásokkal rendelkező családokat is sikeressé teheti, mondta Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben. „Bármilyen gonddal néz is szembe a családod, bármit is kell megtennetek ezek megoldásához – tette hozzá, – a megoldás kezdete és vége is a jószívűség”. A családdal együtt gondoljátok át a szentírások e

tanácsát: „Imádkozzatok... az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet” (Moróni 7:48).

- 63. oldal: M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta, a rendszeresen tartott családi tanács „ellensúlyozza a modern technika hatását, mely gyakran elvon bennünket attól, hogy minőségi időt töltsünk egymással, és amely hajlamos arra, hogy behozza a gonoszt az otthonunkba.” Vedd fontolóra annak a négyféle családi tanácsnak a tartását saját családdodban, melyekről Ballard elder azt mondta, hogy „segítenek nekünk sikeresebbnek és boldogabbnak lennünk becses kapcsolatainkban”. ■

Ez a lista az általános konferencián elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Neil L. Andersen	(49) A gyermekekre és a fiatalokra áldást hoz az, amikor a felnőttek szeretettel fordulnak hozzájuk, az evangéliumot tanítják nekik, és szeretettel fogadják őket az egyházban.
Mervyn B. Arnold	(53) Mervyn B. Arnold édesanyja megmenti Mennyei Atyánk elveszett és megsebzett juhait. Alejandro Patania elder bátyja, aki halász volt, a tengeren halt meg, miközben egy viharban megmentésre várt. Mervyn B. Arnold egyik barátja 25 évnyi barátkozás után csatlakozik az egyházhoz. Egy püspök 21 fiatal férfi megmentésében segít.
Linda K. Burton	(13) 1856-ban a nőtestvérek a tettek mezejére lépnek, hogy segítsenek a fennsíkron rekedt szenteknek. Egy gondoskodó házaspár segít egy menekült családnak. Egy korábbi coveki segítőegyleti elnök temetésén felemlégetik a szolgálatát és a szeretetét.
D. Todd Christofferson	(93) Az ifjú D. Todd Christofferson szeretne becsületes édesapja nyomdokaiba lépni. Egy apa minden reggel imádkozik a fiáért, mert szereti őt.
Quentin L. Cook	(97) A Thaiföldi Bangkok Misszió tagjai örömmel értesülnek arról, hogy templom épül Thaiföldön. Egy korábban elhunyt lányt a családjához pecsételnek, miután egy általános felhatalmazott feleségének megjelenik a templomban. Gordon B. Hinckley elnök ragaszkodik hozzá, hogy a Fidzsi-szigeteki Suva templom felszentelésén a politikai zavargások ellenére legyen szegletkönnepség.
Kevin R. Duncan	(33) Kevin R. Duncan ujjából kijön a szála, miután többször bekeni kenőccsel és lefedi sebtapasszal.
Mary R. Durham	(23) Egy apa lerúgja a cipőjét, nehogy a víz alá süllyedjen, miközben lányával a hátán átússza a tavat.
Cheryl A. Esplin	(6) Egy áhitat előadója a másokra való összpontosítás és az érték végzett szolgálat fontosságáról tanít. Egy gyermek az Elemiben megtudja, hogy Jézus szereti őt.
Henry B. Eyring	(19) Két egyháztag attól tart, hogy a nehézségeik és a próbatételeik le fogják győzni a hitüket, ha nem nyerik vissza a Szabadítót és az Ő egyháza iránti szeretet érzéseit. (81) Henry B. Eyring fájdalmat érez egy olyan család miatt, akiket nem pecsételtek egymáshoz a templomban. Egy özvegyasszony, aki csatlakozik az egyházhoz, alig várja az örök életet a családjával.
Gerrit W. Gong	(108) Egy kosárlabdaedző arra buzdítja az ifjú Gerrit W. Gongot, hogy jelentkezzen a focicsapatba. Egy szerelő úgy tisztítja meg a kezét mielőtt a templomba menne, hogy edényeket súrol.
Robert D. Hales	(105) Robert D. Hales sugalmazást kap a Szentlélektől az egyházi szolgálatával és a magánéletével kapcsolatban.
Donald L. Hallstrom	(26) Donald L. Hallstrom kislánya azt írja egy iskolai dolgozatban, hogy ha meghal, akkor Mennyei Atyánkkal lesz. Egyháztagok Libériában rendkívüli meggyőződéssel idéznek a szentírásokból és éneklnek a Mily szilárd alap az Isten ígéje című himnuszot.
Paul V. Johnson	(121) Paul V. Johnson felnőtt leánya a halál utáni élet és a feltámadás reményével hal meg.
Patrick Kearon	(111) Menekültek történeteit hallva és róluk gondoskodó odaadó segélymunkásokat látva Patrick Kearon úgy érzi, hogy ő többé nem ugyanaz az ember.
Neill F. Marriott	(10) Neill F. Marriott a vőlegénye mostohanagymamájának gondoskodását élvezi. Neill F. Marriott megvédi az anyaságot egy névtelen telefonáló előtt.
Jairo Mazzagardi	(56) Az egyház friss megtérteként Jairo Mazzagardi válaszokat keres és talál a visszaállítással kapcsolatos kérdéseire.
Thomas S. Monson	(85) Egy érdemes papságviselő megparancsolja egy mentőhajónak, hogy vegyék fel őt és legénységét a mentőcsónakjaikból.
Russell M. Nelson	(66) Russell M. Nelson egymáshoz pecsétel a templomban egy családot, miután két elhunyt leányuk a fátyol mögül erre kéri őt, az apjuk és a bátyjuk pedig érdemessé válik a templomra.
Dallin H. Oaks	(114) Joseph Smith szembenállással találkozik, amikor kiadót keres a Mormon könyvének.
Bonnie L. Oscarson	(87) A Szentlélek megerősíti az evangélium igaz voltát egy édesanyának, akinek a fia súlyos beteg.
Stephen W. Owen	(70) Stephen W. Owen lóháton kaptat fel egy hegyre, és tudja, hogy ha követi az édesapját, akkor minden rendben lesz. Stephen W. Owen örömmel vesz részt az úrvacsora kiosztásában. Egy fiatalember Új-Zélandon papsági áldást ad az édesanyjának.
Ronald A. Rasband	(46) Ronald A. Rasband pakisztáni látogatása „bearanyozta” az ő napját és az ottani szentek napját is. Ronald A. Rasband Szentől szembe közvetítéssel vesz részt.
Dale G. Renlund	(39) Úrvacsoravételkor egy dél-afrikai nőtestvér felismeri a Szabadítót áldozatának személyes voltát.
Kent F. Richards	(118) Egy templomi felszentelés után Kent F. Richards és a felesége megkeresztelkednek az őseikért. Kent F. Richards látja, amint egy három generációs család megkeresztelkedik az őseiért.
Steven E. Snow	(36) Steven E. Snow és családja imái alázatosabbá, szívből jövőbbé és őszintébbé válnak, miközben a fia komoly fejsérülésből gyógyul fel.
Gary E. Stevenson	(29) Slusszkulcsa elvesztése után Gary E. Stevenson párhuzamot von az autó elindításához szükséges kulcs és az egyház vezetéséhez szükséges papsági kulcsok között. Miközben gyermekei egy másik templomlátogató őseiért kereszteszkednek, egy édesanya felismeri, hogy ezek az ő ősei is.
Dieter F. Uchtdorf	(101) Dieter F. Uchtdorf érzi a Szentlélek hatását, miközben Drezda, a német város második világháborút követő újjáépítésén elmélkedik.
W. Christopher Waddell	(90) Egy elemis kisfiú nehézkén találja, hogy Krisztusra gondoljon. Egy édesapa és édesanyja békességre lel, amikor megtudja, hogy elhunyt kisbajuk hozzájuk van pecsételve.

W. Mark Bassett elder

általános felhatalmazott hetvenes

W. Mark Bassett kisfiúként minden nyáron családjával együtt elutazott a Kalifornia állambeli Sacramentóban található otthonukból Alabama államba, ahol meglátogatták az anyai nagymamáját. A napokig tartó odaút során a család rendszeresen törekedett az egyház történelmi helyeinek felkeresésére.

Bassett elder emlékszik, hogy amikor ellátogattak az Illinois állambeli Nauvoo történelmi helyszíneire, vagy a New York állambeli Palmyrában található szent ligetben sétáltak, milyen erőteljes érzései voltak már kisfiúként is ezeken a szent helyeken.

„Éreztünk valamit – meséli. – Így alakult ki a bizonyosságom, ezek az apró élmények formálták.”

A fiatalemberként szerzett bizonyosság egész életében az erő forrását jelentette Bassett elder számára.

Bassett elder 1966. augusztus 14-én született, Edwina Acker és William Lynn Bassett öt gyermeke közül másodikként a Kalifornia állambeli Carmichaelben. Családja fontos jelentőséget tulajdonított az egyházi szolgálatnak és az evangélium szerinti életnek.

Bassett elder 1985 és 1987 között a Guatemalai Guatemala-laváros Misszióban szolgált, majd a Utah állambeli Provóba költözött, hogy a Brigham Young Egyetemre járjon. 1989. december 20-án vette feleségül Angela Brashert a Salt Lake templomban. Most öt gyermekük és két unokájuk van.

1991-ben Bassett elder elvégezte a BYU számviteli szakát, majd családjával visszaköltözött Sacramento környékére, hogy a nagykereskedelemben dolgozzon, gépkocsi árverési területen. Volt ellenőr a Brasher's Sacramento Auto Auction cégnél, valamint pénzügyi igazgatója és társtulajdonosa volt a West Coast Auto Auctions, Inc. vállalatcsoportnak, mely az Amerikai Egyesült Államok nyugati részén tartott gépkocsi árveréseket.

Bassett elder sok feladatkört ellátott már az egyházban; szolgált Fiatal Férfiak egyházközségi elnökeként, püspökként, főtanácsstagként, cövekelnökként, 2007 és 2010 között az Arizonai Mesa Misszió elnökeként, valamint területi hetvenesként is. ■

Mark A. Bragg elder

általános felhatalmazott hetvenes

A mikor Mark Bragg 14 éves volt, a baseball csapatában játszó barátai megismertették a családjával az egyházat. Mark megkeresztelkedett, édesanyja pedig tevékenyvé vált.

„Ez megváltoztatta az életünket” – mondja Bragg elder.

Mark Allyn Bragg 1962. április 16-án született a Kalifornia állambeli Santa Monicában, Donald E. és Diane Bragg gyermekeként.

Bragg elder a Utah Egyetemre járt éppen, amikor elhívást kapott, hogy a Mexikói Monterrey Misszióban szolgáljon, Roy H. King misszióelnök és felesége, Darlene O. King irányítása alatt.

Amikor Bragg elder befejezte a misszionáriusi szolgálatát, randevúzni kezdett misszióelnöke legfiatalabb leányával, Yvonne-nal. 1984. március 17-én kötöttek házasságot a Kaliforniai Los Angeles templomban.

Bragg elder édesapjának korai halálát követően a házaspár visszatért Kaliforniába, hogy édesanyja közelében legyenek, és itt kezdődött el Bragg elder pályafutása a bankszektorban (melynek végén a Bank of America rangidős alelnöke lett).

Hét év telt el, mielőtt gyermekek érkeztek volna a Bragg családba. „Időnként nagyon nem találtuk a helyünket, még a saját családukban sem” – emlékszik vissza Bragg elder.

Aztán, – „a világ egyik legjobb napján” – Bragg nőtestvér életet adott négy gyermekük közül az elsőnek. „Emlékszem, hogy ...abban a percben úgy éreztem, ennél már nem is lehetnék boldogabb” – mondja Bragg elder.

Az élet azonban nem volt mindig könnyű a család számára. Azon a napon, amikor Bragg eldert támogatták gyermekkori egyházközsége püspökeként, édesanyja egy autórablás áldozataként tragikus halált szenvedett. Az övé volt az első olyan temetés, melyen püspökként elnökölt. „A Segítőegylet minden nap rendelkezésére állt a családukknak” – emlékszik vissza.

A szeretet, a szolgálat és az együttérzés leckéi az egyházban ezután – cövekelnökként, területi hetvenesként és templomi szertartásszolgaként – végzett szolgálata során is utat mutattak Bragg elder számára. ■

Weatherford T. Clayton
elder

általános felhatalmazott hetvenes

Valeri V. Cordón elder

általános felhatalmazott hetvenes

Weatherford T. Clayton rendkívül hálás a szolgálati lehetőségért. Az Úr munkája rendkívül fontos számára. Nagyon szereti az embereket, és erős kötelékek fűzik a családjához.

„Jézus Krisztus evangéliumával mindannyian az otthonunkba gyűlhetünk” – mondja Clayton elder. „Családom érezte már azok hatását, akik előttünk jártak. Ők is ugyanolyan valóságosak, mint a jelenlévők.”

Clayton elder 1952. március 1-jén született Kalifornia államban, ifj. Whitney Clayton és Elizabeth Touchstone Clayton gyermekeként, és már fiatalkorában erős bizonyítást szerzett a házitanításról. Egy házitanító erőfeszítéseinek köszönhetően 12 éves korában a családjával együtt szent evangéliumi szövetségeket kötött, és 1964-ben Harold B. Lee elder, aki akkoriban a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja volt, egymáshoz pecsételte őket a Salt Lake templomban.

Annak kapcsán, hogy az Úr miként készítette fel őt a szolgálatra, Clayton elder azt mondja, hogy gyakran lelkesítette őt mások példája: „Megfigyeltem, hogyan szentelik életüket az Úrnak a barátaim és a családtagjaim, és lelnek örömet az Istennek nyújtott szolgálatban.”

A Francia Kanadai Misszióban szolgált, majd beiratkozott a Utah Egyetemre, és itt találkozott Lisa Thomas-szal, akivel aztán 1976. március 16-án kötöttek házasságot a Salt Lake templomban. Most öt gyermek szülei.

Clayton elder pszichológia szakos volt, majd a Utah Egyetem orvosi karán végzett. 1985 és 2013 között szülésznőgyógyász magánorvosi praxisa volt, mielőtt elhívták volna, hogy szolgáljon a Kanadai Toronto Misszió elnökeként.

Szolgált már egyházközségi misszióvezetőként, evangéliumi tanok oktatóként, Fiatal Férfiak elnökeként, családtörténeti tanácsadóként, fiatalok vasárnapi iskolai oktatójaként, püspökként, főtanácstagként, tanácsosként cövekelnökségben, valamint cövekelnökként is. ■

Édesanyjától, aki 16 évesen csatlakozott az egyházhoz, Valeri Vladimir Cordón Orellana elder olyan alapot kapott az evangélium vonatkozásában, mely jó szolgálatot tett neki, amikor 150 kilométer messze költözött a guatemalai Zacapából, hogy Guatemalavárosban járjon középiskolába, és számítástechnikát tanuljon.

„Az édesanyámtól kapott legfontosabb dolog az volt, hogy legyen nagyon tisztelettudó az egyház összes szent dolgával szemben” – emlékszik vissza Cordón elder, aki Ovidio és Ema Orellana Cordón fia.

Cordón elder 1969. február 19-én született Guatemalavárosban, és Zacapában töltötte a gyermekkorát. Édesapja az Amerikai Egyesült Államokba, az Illionis állambeli Chicagóba ment dolgozni. Ottléte alatt hatást gyakoroltak rá az egyháztagok, és a misszionáriusok elmondták neki az evangélium üzenetét. A családot 1972-ben pecsételték egymáshoz az Arizonai Mesa templomban, amikor Valeri három éves volt.

Cordón elder azt mondja, hogy megszerette az evangéliumot, amikor édesanyja gyakorta olyan egyházi himnuszokat és énekeket dalolt nekik, mint az Isten gyermeke vagyok vagy a Bízom, elhívnak misszióba. Cordón elder 1987 és 1989 között szolgált az El Salvador Misszióban.

1995. március 25-én vette feleségül Glenda Zelmira Zea Diaz-t a Guatemalai Guatemalaváros templomban. Cordón nőtestvér is szándékozott missziót szolgálni, de megváltoztatta a terveit, amikor találkozott Valerivel. Később rájött, hogy fiatalemberként is felfigyelt már rá, amikor évekkorában látta a fényképét egy egyházi folyóiratban. Most három leányuk van.

Cordón elder alapidiplomáját 2010-ben szerezte a Mariano Galvez Egyetemen Guatemalában, mesterdiplomáját pedig 2012-ben a Massachusetts Institute of Technology vállalati gazdálkodási szakán. Egy gyógyszerészeti cég információs rendszerének igazgatójaként dolgozott, 2012 után pedig a Pepsico Foods Mexico közép-amerikai és karib-szigeteki részlegénél.

Elhívásakor Cordón elder a Hetvenek Negyedik Kvórumában szolgált a Közép-Amerika Területen. 1998 és 2000 között a Costa Rica San José Kelet Misszió elnökségében szolgált. ■

Joaquin E. Costa elder

általános felhatalmazott hetvenes

Joaquin Esteban Costát egy barátja indította el a Jézus Krisztus evangéliumához való megtéréshez, a templomi házassághoz és az egyházi szolgálathoz vezető úton.

Joaquin Costa 1965. március 8-án született, Eduardo J. Costa és Graciela M. Fassi gyermekeként. Az argentinai Buenos Airesben járt egyetemre, amikor egy barátja, Alin Spannaus, aki most területi hetvenes, bemutatta őt Renee Varelának. Második generációs utolsó napi szentként Renee vonakodva fogadta el a randevút egy olyan 21 éves fiatalemberrel, aki nem tagja az egyháznak. Három randevú után rájött, hogy „túlságosan kedveli őt”, és úgy érezte, hogy nem kellene többet randevúznia vele. Az iskolaév végén a fiú visszament a szülővárosába, az argentinai Entre Riosba.

Renee elfogadta az elhívást, hogy a Chílei Osorno Misszióban szolgáljon. Miután hazajött, Spannaus testvér úgy rendezte, hogy ő és Joaquin elmenjenek ugyanarra az összejövetelre, és itt Joaquin randevút kért tőle. „Imádkoztam, és úgy döntöttem, hogy adok neki egy esélyt” – mondja Costa nőtestvér.

Joaquin hamarosan ismerkedni kezdett az egyházzal. A misszionáriusokkal folytatott tanulmányai során Renee arra kérte őt, hogy imádkozzon és olvassa el elejétől végéig a Mormon könyvét.

„Erős bizonyosságot kapott, még mielőtt a végére ért volna” – mondja Costa nőtestvér. „Nem azért keresztkedett meg, hogy a kedvemben járjon. Még egy évig randevúztunk, majd 1989-ben házasságot kötöttünk az Argentinai Buenos Aires templomban.”

Costa elder 1987-ben szerzett közgazdasági alapidiplomát a Buenos Aires Egyetemen. A fiatal házaspár az Amerikai Egyesült Államokba, a Utah állambeli Provóba költözött, ahol Costa elder 1994-ben mesterdiplomát szerzett a Brigham Young Egyetem vállalati gazdálkodási szakán. Idővel négy gyermeket számláló, egyre bővülő családjukkal az Illinois állambeli Chicagóban laktak, ahol Costa elder egy banki befektetésekkel és pénzügyi szolgáltatásokkal foglalkozó nemzetközi vállalatcsoportnak dolgozott. Pályafutása a bankszakmában pár évre visszavitte őt a családjával Argentínába, majd a Cseh Köztársaságba, valamint az Ománi Szultánságba. Az elmúlt két évben családjával együtt a perui Limában lakott, ahol egy mikrofinanszírozással foglalkozó dán befektetési cégnek dolgozott. ■

Massimo de Feo elder

általános felhatalmazott hetvenes

Teljes idejű misszionáriusi elhívásának elfogadása előtt nem sokkal Massimo De Feo elder édesapjától, Vittorio De Feótől kulcsfontosságú leckéket tanult az áldozathozatalról és a szeretetről.

A De Feo család nem bővelkedett pénzügyi forrásokban, és sem Vittorio, sem pedig a felesége, Velia, nem volt egyháztag. Azonban az idősebb De Feo tiszteletben tartotta fiának az evangélium megosztására irányuló vágyát.

„Édesapám azt kérdezte tőlem: »Tényleg ezt akarod csinálni?«” – emlékszik vissza De Feo elder. „Igen – mondtam –, teljes szívemmel szolgálni akarom az Urat.”

Vittorio megígérte, hogy minden tőle telhetőt meg fog tenni, hogy hozzájáruljon fiának az Olaszországi Róma Misszióban töltendő két éves missziója költségeinek fedezéséhez.

„Ezt a pénzt szentnek tartottam, mert egy olyan ember hatalmas áldozathozatalának gyümölcse volt, aki még csak nem is hitt az egyházban” – mondja De Feo elder. „Így hát teljes szívemmel, lelkemmel, elmémvel és erőmmel szolgáltam a missziómat, mert szerettem az Urat és szerettem édesapámat.”

Az áldozathozatal, a kemény munka, a család és a szolgálat evangéliumi tantételei formálták De Feo jellemét.

Massimo De Feo 1960. december 14-én született az olaszországi Taranto városában, és kilenc évesen ismerte meg az egyházat, amikor két misszionárius kopogtatott a házuk ajtaján. Massimo és bátyja, Alberto, hamarosan megkeresztelkedett.

A De Feo fiúk az Elemibe és később a fiatalokhoz járva odaadó gyülekezeti vezetők szeretetét és támogatását élvezték. Massimo a gyülekezetbe járó más fiatalokkal is életre szóló barátságokat kötött – köztük a szintén megtért Loredana Galeandróval, akit a missziója után feleségül vett. 1984. augusztus 14-én pecsételték őket egymáshoz a Svájci Bern templomban. A De Feo házaspárnak most négy gyermeke van.

Mielőtt általános felhatalmazott hetvenes lett volna, De Feo elder Rómában lakott, és több mint 30 évig dolgozott az Amerikai Egyesült Államok külügyminisztériumának. Szolgált már gyülekezeti elnökként, kerületi elnökként, cövekelnökként és területi hetvenesként is. ■

Peter Meurs elder

általános felhatalmazott hetvenes

Fiatalkorában Peter Meurs és családja egy olyan ember szomszédságában lakott, aki amolyan ezermesterként abból élt, hogy mindenféle mezőgazdasági eszközt megszerelt. Peter és a legjobb barátja sok időt töltött a műhelyben, babráltak az eszközökkel, kismotorokat és gokartokat építettek. Peter később gépészetet tanult az ausztráliai Melbourne-ben található Monash Egyetemen.

18 éves korában, még egyetemistaként, tájékoztatta az egyetemet, hogy szüksége lenne két év kihagyásra, mert missziót szolgálna az egyháznak. Azt a választ kapta, hogy csak egy évet halaszthat, különben elveszíti helyét a programban. Úgy döntött, hogy akkor nem szolgál.

Nem sokkal később azonban hallotta, amint Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) az általános konferencián kijelenti, hogy minden arra érdemes fiatal férfi szolgáljon missziót (lásd „Planning for a Full and Abundant Life,” *Ensign*, May 1974, 87).

„Olyan volt, mintha hozzám beszélt volna. Teljesen az elevenembe vágott” – emlékszik vissza Meurs elder. Úgy döntött, hogy mégis szolgál. Egy héttel az elutazása előtt kapott egy levelet az egyetemtől, melyben lehetővé tették számára a két éves halasztást.

Peter a missziója után visszament az iskolába, de azt mondja, hogy a misszionáriusi szolgálat volt a legjobb oktatás, melyben részesült. Az evangélium megtanította neki, hogy „a vezetés legfontosabb tantétele az emberek sikerhez segítése”.

Gépészeti alapidiplomájának megszerzése után Meurs elder projektmérnökként dolgozott az Esso Ausztráliánál, és alapító partnere volt a WorleyParsons Kft-nek. Nemrég fejlesztőmérnök volt a Fortescue Metals csoportnál.

Missziója után, 1979. január 2-án az Új-Zélandi Hamilton templomban feleségül vette Maxine Evelyn Thatchert, egy olyan hölgyet, akit a legjobb barátjának nevez. Most négy gyermekük és kilenc unokájuk van.

Meurs elder – aki 1956. december 21-én született Ausztrália Victoria államának Warrnambool városában, Frederik és Lois Jones Meurs gyermekeként – már sok elhívásban szolgált; volt elderek kvórumának elnöke, egyházközségi orgonista, egyházközségi és cöveki Fiatal Férfiak elnök, közönségkapcsolati igazgató, gyülekezeti és kerületi elnök, püspök, cövekelnök és területi hetvenes. ■

K. Brett Nattress elder

általános felhatalmazott hetvenes

Brett Nattress elder és felesége, Shauna Lee Adamson Nattress, azt mondják magukról, hogy ők „a tökéletes pillanatok kereső tökéletlen emberek”.

Életük során sok ilyen pillanatra bukkantak, és ezek valamilyen módon mind kötődnek a Szabadítóhoz és az engeszteléshez – mondja Nattress elder.

Nattress elder saját elmondása szerint David és Judy Sorensen Nattress személyében jó szülőktől született – emlékszik, hogy édesanyja minden nap olvasott a családnak a Mormon könyvből.

Egyetemistaként egyszer éppen otthon volt egy iskolai szünetben. A közelgő vizsgákra összpontosított, és nem érezte jól magát, bár beteg nem volt.

„Ha egészséges vagy, de nem érzed jól magad – mondta neki az édesanyja, – akkor eredj, és szolgálj valakit!”

Brett bedobott egy hólapátot a családi kisteherautóba, és körbejárt az egyházközségben ellapátolni a havat az özvegyek háza előtt. Utána sokkal jobban érezte magát.

„Annyira csak magamra és a vizsgákra összpontosítottam, hogy elfeledkeztem az élet valódi céljáról, mások szolgálatáról” – mondja.

Nattress elder 1965. március 4-én született az Idaho állambeli Pocatellóban, majd a család a Utah állambeli Lehibe költözött, ahol öt testvérével együtt megtapasztalta, milyen egy kis családi farmon élni.

Akkor találkozott jövődöbéli menyasszonyával, amikor végzősök voltak két, egymás közelében lévő gimnáziumban. 1984 és 1986 között a Kaliforniai Sacramento Misszióban szolgált, és hazatérte után, 1987. április 24-én házasodtak össze a Salt Lake templomban. Ma hét gyermekük van.

Járt a Brigham Young Egyetemre a Utah állambeli Provóban, és a Utah Egyetemen diplomázott 1990-ben, fizikoterápia szakon. Fivérével, Daviddal együtt alapította meg 2000-ben az Advanced Health Care vállalatot.

Nattress elder számos egyházi elhívásban szolgált már, többek között egyházközségi Fiatal Férfiak elnökként, püspökként, cöveki Fiatal Férfiak elnökként, cövekelnökként és területi hetvensként. Elhívása idején az újonnan alakult Arizonai Gilbert Misszió felett elnökölt. ■

S. Mark Palmer elder

általános felhatalmazott hetvenes

Gary B. Sabin elder

általános felhatalmazott hetvenes

1992-ben az idő becses, de könnyen kimerülő nyers-anyagforrás volt S. Mark Palmer és felesége, Jacqueline számára.

Palmer elder ekkor a cövekí főtanácsban szolgált, és keményen dolgozott, hogy előre lépjen a szakmájában. Palmer nőtestvér idejét is kitöltötték a teendők. A Texas állambeli Austinban laktak, és hat gyermeket neveltek, akik közül a legfiatalabb még csak hat hónapos volt.

Amikor a cövekelnök felkérte őket, hogy legyenek szertartásslágák a Texasi Dallas templomban, fogalmuk sem volt, hogyan tudnának megbirkózni még egy feladattal, de elfogadták az elhívást, majd imádságos lélekkel az Úr segítségét kérték.

Áldozathozatalt és alapos tervezést igényelt havonta egyszer busszal elmenni és egész nap ott szolgálni a templomban. „Viszont ez rendkívül megáldotta az életünket” – mondja Palmer elder.

A templomi szolgálat, teszi hozzá, lelkiileg felkészítette őt jövődöbeli papsági elhívásokra. Jobb férj és apa lett belőle – egyensúlyba tudta hozni zsúfolt életét.

„A gyakori templomlátogatás segít átrendezni a fontossági sorrendet, és emlékeztet a kötött szövetségekre” – mondja.

Stanley Mark Palmer 1956. február 11-én született az új-zélandi Te Puke településen, Kenneth és Jill Palmer gyermekeként. Családja kisfiúkorában csatlakozott az egyházhoz. Az Új-Zélandi Wellington Misszióban szolgált teljes idejű missziót.

Az Auckland Egyetemen alapidplomázott, majd beiratkozott a Brigham Young Egyetem vállalati gazdálkodás mesterképzésére. A Utah állambeli Provóban lakott, amikor egy vakrandin találkozott egy Jacqueline Wood nevű visszatért misszionárius hölgygel, akivel aztán 1981. december 18-án házasodtak össze a Salt Lake templomban. Palmeréknek ma hat gyermekük és kilenc unokájuk van.

Palmer elder alapította az SMP Ventures ingatlanfejlesztési vállalatot, melynek elnöke is volt. Szolgált már püspökként, cövekelnökként, a Washingtoni Spokane Misszió elnökeként (2009–2012), az Ausztráliai Sydney-Dél Misszió átmeneti elnökeként (2014), és területi hetvenesként. ■

Gary B. Sabin elder emlékezetében három karácsonyfa kap fő szerepet.

Az első fiatalkorának egy csodaszép karácsonyfája. Amikor Gary széken egyensúlyozva megpróbált elérni rajta egy cukorkát, az egész fa a földre dőlt.

A második egy örököld ág, melyet misszionáriusként talált, amikor 1973 és 1975 között Belgiumban és Hollandiában szolgált. Sabin elder és társa hazavitték a lakásukba az ágat, és körbevétték vele az otthonról kapott karácsonyi üdvözlőlápokat.

A harmadik egy karácsonyi égőkből kialakított fa, mely a lánya kórházi ágya mellett álló infúziós állványra volt ráfűzve. Sabinék három gyermekének volt cisztás fibrózisa, és ez a kislány teljes tüdőátültetésen esett át egy évvel azután, hogy a testvére belehalt ugyanebbe a betegségbe.

„Sokkal többet tanultunk a gyermekeinktől, mint amennyit ők tanultak tőlünk” – mondja Sabin elder.

Általános felhatalmazottként is emlékezni fog ezekre a karácsonyfákra és a hozzájuk kapcsolódó tanulságokra. Mindegyik fa életútjának egy-egy szakaszát emeli ki: az édességre vágyó gyermekkorát, a szabadítás tervét tanító misszionáriust, majd pedig az apát, aki a Szabadító szeretetére és tervére támaszkodik, hogy erőt adjon családjának a halandó próbatételek idején.

Gary Byron Sabin 1954. április 7-én született a Utah állambeli Provóban, Marvin E. és Sylvia W. Sabin gyermekeként. 1976 augusztusában vette feleségül Valerie Purdyt. Öt gyermekük van, a hatodik holtan született.

A provói Brigham Young Egyetem elvégzése után Sabin elder a Stanford Egyetemen szerzett mesterdiplomát gazdaságtan szakon.

Sabin elder számos egyházi elhívásban szolgált már; volt püspök, cövekelnök és területi hetvenes is. Több cég, például az Excel Realty Trust, a Price Legacy, az Excel Realty Holdings, és az Excel Trust alapítójaként, igazgatójaként vagy vezérigazgatójaként is dolgozott.

1993-ban Sabin elder és Sabin nőtestvér megalapították a Sabin Children's Foundation szervezetet, mely gyermekek egészségügyi szükségleteit igyekszik kielégíteni. ■

Evan A. Schmutz elder

általános felhatalmazott hetvenes

Joy D. Jones nőtestvér

az Elemi általános elnöke

Evan Antone Schmutz elder hálás az Úrtól kapott, kinyilatkoztatást jelentő élményekért. Megtérését az evangéliumhoz elmélyítette a rendszeres szentírás-tanulmányozás, a királyságban végzett szolgálat, és Isten iránti kötelezettségeinek betartása.

Schmutz elder 1954. június 6-án született a Utah állambeli St. George városában, Richard és Miriam Schmutz gyermekeként, és már korán megismerte az ima erejét. Kölyökcserkészként 17 dollárnyi jegyet adott el egy dzsemborira, de amikor le kellett adnia, nem találta a pénzt. Édesanyja arra buzdította, hogy imádkozzon, és az Úr kinyilatkoztatta neki, hogy pontosan hol van a pénz. Hathatós megerősítése volt ez Isten iránta érzett szeretetének és figyelmének.

18 évesen Schmutz elder autóbalesetben elveszítette a nővérét. Ez nagy hatást gyakorolt rá, és jelentős lelki élményeket eredményezett.

Nem sokkal később misszióba hívták és képzésre jelentkezett. Személyes tanúbizonyságért imádkozott az evangéliumról. Miközben oktatói az első látomásról tanítottak, saját szavai szerint olyan erős bizonyosságot kapott, hogy alig tudott bennmaradni a teremben.

Schmutz elder az Észak-Karolinai Greensboro Misszióban teljesített szolgálat után elhatározta, hogy élete hátralevő részében mindennap folytatni fogja a szentírások tanulmányozását. „Nagyon hosszú időn keresztül hatalmas örömet, ismereteket és saját meglátásokat adott nekem a kora reggeli tanulmányozás.”

Schmutz elder Cindy Lee Sims-szel kötött házasságot, 1978. február 3-án a Utahi Provo templomban. Schmutz elder a Brigham Young Egyetem angol szakán végzett, majd itt szerzett jogi doktorátust. 1984 és 2016 között számos ügyvédi irodának dolgozott.

Miközben megpróbált eleget tenni öt gyermeke igényeinek, Schmutz elder szolgált főtanácstagként, püspökként, cövekelnökség tagjaként, a Fülöp-szigeteki Cebu Misszió elnökeként (2011–2014), gyülekezeti elnökként a misszionáriusképző központban, valamint a Hetvenek Ötödik Kvórumának tagjaként is. ■

Joy D. Jones hősei saját szerető szülei voltak.

„Úgy éreztem, édesapám bármire képes” – mondja Jones nőtestvér villanyszerelő édesapjáról. Édesanyját így jellemzi: „Anyukám bámulatos asszony volt”, aki mindent maga készítette, a család által elfogyasztott ételtől kezdve az általuk viselt ruháig. „Az én szememben ő szent volt, és felnőve olyan akartam lenni, mint ő.”

Jones nőtestvér a szülei, Aldo Harmon és Eleanor Ellsworth Harmon emléke mellett annak gyermekkori emlékét is becsben tartja, amikor hallotta Robert L. Backman eldert beszélni egy Oregon állambeli kerületi konferencián. Backman elder, aki most nyugalmazott általános felhatalmazott hetvenes, ebben az időben misszióelnök volt.

„Éreztem valami nagyon erőteljeset, amikor beszélt – mondja Jones nőtestvér. – Olyan valamit, ami nagyon is különbözött attól, amit korábban éreztem. ...Nagyon hálás vagyok, mert tanúbizonyságot kaptam a Lélektől arról, hogy az általa elmondott dolgok igazak.”

Joy Diane Harmon 1965. július 20-án született az Oregon állambeli Dallesben. Ő és jövődébéli férje, Robert Bruce Jones is Oregon államban nőtt fel, de a Utah állambeli Brigham Young Egyetemen találkoztak. 1974. augusztus 14-én kötöttek házasságot a Utahi Manti templomban. Most öt gyermekük és 17 unokájuk van.

Nem sokkal azután, hogy családi életvitel szakon közben-ső diplomát szerzett, az Oregon állambeli Portlandbe, majd a Kalifornia állambeli Santa Rosába költöztek, ahol Jones testvér csontkovácsként praktizált. 22 évvel ezelőtt Jones testvér és Jones nőtestvér készíttetésként érezték arra, hogy a Utah állambeli Draperbe költözzenek. Jones nőtestvér azóta is élvezzi annak áldásait, hogy egy templom közelében laknak.

„A Utahi Jordan River templom lett az én szent helyem – mondja. – Bizonyosságom van a templom erejéről, és arról, hogy milyen békességet és útmutatást hoz az életembe.”

Jones nőtestvér szolgált már egyházközségi segítőegyleti elnökként, elemis elnökként, tanácsosként egyházközségi és cöveki elnökségekben a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi szervezetében is. Az utóbbi időben az Elemi általános testületében szolgált. ■

Jean B. Bingham nőtestvér

első tanácsos, Elemi Általános Elnöksége

Jean Barrus Bingham nőtestvér majdnem hat éven keresztül szolgált örömmel elhívásában az Elemi általános testületében. Ellátogatott egyháztágok otthonába és az Elemi óráira, és világszerte tanúja volt az utolsó napi szentek – különösen az elemis gyerekek – erős hitének.

Bingham nőtestvér, akit nemrég első tanácsosként támogatunk az Elemi Általános Elnökségében, élete nagy részét gyermekek tanításával, gondozásával és szeretetével töltötte. Sokak szószólója és erőforrása volt már, beleértve ebbe felcseperedő fiatalabb testvéreit, két saját leányát, nevelt lányait, unokáit, otthona vendégeit, és azokat, akikkel az Elemi általános testületének tagjaként találkozott.

„Minden gyermekben csodálatos lehetőségek rejlenek, és ha Mennyei Atyánk szemével tekintünk rájuk, akkor segíthetünk nekik mindazzá válni, akiknek az Ő terve szerint lenniük kell” – mondja.

Bingham nőtestvér 1952. június 10-én született a Utah állambeli Provóban, Edith Joy Clark és Robert Rowland Barrus kilenc gyermekéből a harmadikként. Három hónapos korában a családja Indiana államba költözött, hogy édesapja folytatni tudja a tanulmányait. Élete első hat évében Bingham nőtestvér és családja négy különböző államban is lakott.

Miután New Jersey államban elvégezte a gimnáziumot, Bingham nőtestvér a Utah állambeli Provóba költözött, hogy a Brigham Young Egyetemre járjon. Másodévesen találkozott jövőendőbeli férjével, Bruce Bryan Binghammal, egy Illinois állambeli farmergyerekkel, aki serdülőkorában keresztkedett meg a szüleivel együtt. 1972. december 22-én házasodtak össze a Utahi Provo templomban.

Egész életén átívelő egyházi szolgálata során volt egyházközségi Elemi elnök, Fiatal Nők elnök, tanácsos a Segítőegylet elnökségében, cöveki Fiatal Nők elnök, templomszolga és kora reggeli ifjúsági hitoktató.

„Házasságunk 43 évében azt figyeltem meg, hogy következetesen hallgat a Lélek késztetéseire – mondja a feleségről Bingham testvér. – Mindig, de mindig azt teszi, amit az Úr elvár tőle.” ■

Bonnie H. Cordon nőtestvér

második tanácsos, Elemi Általános Elnöksége

Idaho állam délkeleti részén töltött gyermekkorában Bonnie Hillam Cordon az élet sok fontos leckéjét megtanulta. A munka, a játék és az élet a farmon önellátásra, kemény munkára és arra tanította őt, hogy ne féljen „kipróbálni dolgokat”, mondja az Elemi Általános Elnökségének új, második tanácsosa.

A legfontosabb leckét azonban a szüleitől, Harold és Carol Rasmussen Hillamtól tanulta, akik megtanították neki, hogy az Úr segítségével bármire képes. „Nincs határ” – mondogatta édesapja.

Cordon nőtestvér újonnan elhívott misszionáriusként, a portugál nyelv tanulásával küszködve a Portugáliai Lisszabon Misszióban támaszkodott ennek tudatára. „Sokszor térdre ereszkedtem, hogy csodáért fohászkodjak. De édesapám révén azt is tudtam, hogy nehéz dolgokra is képes vagyok.”

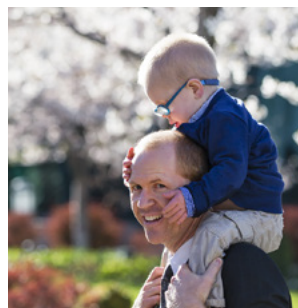
Sok ima, munka és türelem folytán lassan folyékonyan megtanult portugálul, és ez áldást jelentett számára sok évvel később, amikor a férjével együtt elhívták, hogy a braziliai Curitiba-ban szolgáljon.

„Érdekes, hogyan készít és épít fel minket apránként az Úr – mondja. – Mindig jobban összeáll a kép, amikor már a visszapillantó tükörből nézzük. Nekünk csak hinnünk kell.”

Bonnie Hillam 1964. március 11-én született az Idaho állambeli Idaho Fallsban. A missziója után Brigham Young Egyetem pedagógia szakára járt a Utah állambeli Provóban. Itt barátkozott össze Derek Lane Cordonnal. Barátságukból szerelem lett, és 1986. április 25-én házasodtak össze a Salt Lake templomban. Most négy gyermekük – három fiuk és egy lányuk – és három fiúunokájuk van.

Az évek során sok egyházi elhívásban szolgáltak már. 2010 és 2013 között férjével együtt a Braziliai Curitiba Misszió felett elnököltek, és szolgált már cöveki Fiatal Nő elnökként, bölcsődei vezetőként, ifjúsági hitoktatóként, valamint az egyházközségi Fiatal Nők, Segítőegylet és Elemi szervezetekben is.

Cordon nőtestvér azt mondja, hogy új megbízatásában azt az alapvető igazságot szeretné megtanítani az egyház elemis gyermekeinek, hogy „Mennyei Atyánk szereti őket”. ■

Átrendezett konferenciai rész az LDS.org honlapon

Az LDS.org honlap átrendezett általános konferenciai részének köszönhetően most minden eddigénél könnyebb lesz az általános konferenciai beszédek megtalálása és tanulmányozása. Az elrendezés jellemzői:

- A keresett beszédek gyors felismerése, a beszédek címe mellett a beszélő fényképével.
- Minden oldalon ugyanaz a navigációs sáv, mely lehetővé teszi (1) az összes általános konferenciához való hozzáférést 1971-től napjainkig, (2) a beszélő neve szerinti keresést, és (3) az evangéliumi témák szerinti keresést a beszédek között.
- Az egyes beszédek egyszerűsített megjelenítését, a lap tetején ikonokkal jelöltük azok számára, akik szeretnék ezeket meghallgatni, letölteni, kinyomtatni vagy megosztani.

Az új elrendezés asztali számítógépen, laptopon és mobil eszközön is jól működik. A változások már most életbe léptek angol, spanyol és portugál nyelven, és a következő hónapokban még 80 további nyelven állnak majd rendelkezésre. ■

Tekintsd meg a változásokat a conference.lds.org honlapon!

Új hetvenesek és az Elemi Elnökségének támogatása

A 2016. áprilisi általános konferencia szombat délutáni ülésén tizenegy új általános felhatalmazott hetvenes, 62 területi hetvenes valamint új Elemi Általános Elnökség támogatására került sor.

Az új általános felhatalmazott hetvenesek: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo,

Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin és Evan A. Schmutz elder.

Az Elemi általános elnökeként Joy D. Jones lett támogatva, Jean B. Binghammel első tanácsosként, és Bonnie H. Cordonnal második tanácsosként.

E vezetők életrajza a 131. oldaltól kezdődően található. ■

Új missziókat jelentettek be

Három új misszió jött létre; kettő Afrikában, egy pedig Ázsiában. Ezek a Kongói Demokratikus Köztársaságban található Mbuji-Mayi Misszió, a Nigériai Owerri Misszió, és a Vietnámi Hanoi Misszió. Az új missziók mindegyike már létező missziók határainak átrendezésével jön létre, és 2016. július 1-jén vagy azt megelőzően lép működésbe. ■

Új forrásanyagok mások szolgálatához

A Forrásanyagok mások szolgálatahoz (ministering.lds.org) négy új témával egészült ki, melyek a következő csoportok szolgálatában támogatják a cöveki és egyházközségi vezetőket: gondozók, korán hazatérő misszionáriusok, házassági gondokkal küszködő párok, és mentális betegséggel küszködő egyének.

Az egyházközségi tanács tagjai hozzáférnek ezekhez a forrásanyagokhoz, melyek segítenek nekik, hogy tudják, mi módon segítsenek még jobban az egyháztagnak. A forrásanyagok jelenleg angolul állnak rendelkezésre, de hamarosan további kilenc nyelvre fogják őket lefordítani. ■

Az evangéliumi tanulás és tanítás átformálása

Az evangélium megismerése, megélése és tanítása elengedhetetlen a személyes fejlődésünkhöz, és fontos részét képezi a sabbatnapi hódolatunknak. Annak a folyamatos erőfeszítésnek a részeként, mely az egyháztagnak fejlődését segíti, miközben kiépítik a Jézus Krisztusba vetett hitet és javítanak a sabbatnapi hódolatukon, az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma az általános konferencia vezetői gyűlésein bemutatott egy új, az evangéliumi tanítás és tanulás javítását célzó kezdeményezést. Az egyháztagnak arra kéri, hogy:

1. Alkalmazzák A Szabadító módján tanítani tantételeit. Ez az új kézikönyv a Tanítómester által használt egyszerű, ám hathatós tantételekre összpontosít. A kézikönyv szerint minden tanítónak „az a célja, hogy az evangélium tiszta tanát tanítsa a Lélek által, ezáltal segítve Isten gyermekeit, hogy növeljék a Szabadítóba vetett hitüket és hasonlóbba váljanak Őhöz.”

Bár a kézikönyv azoknak szól, akik el vannak hívva a tanításra, mindenki számára hasznos lehet, aki szeretné megtudni, hogyan tanítson úgy, ahogy a Szabadító tanított. A szülőknek javára válhat a kiadványban található tantételek alkalmazása az otthoni tanításban.

2. Vegyenek részt tanítói

tanácsgyűléseken. A tanítói tanácsgyűlések nem azonosak a korábbi tanárképzési tanfolyamokkal. Ezek a gyűlések tanácskozásként lehetőséget adnak a tanítóknak *A Szabadító módján tanítani* tantételei egymás közötti megbeszélésére és arra, hogy tanuljanak egymástól. Ezek a havonta egyszer, a vasárnapi gyűlések alatt megtartott gyűlések 2016 folyamán világszerte bevezetésre kerülnek.

3. Legyenek szorgalmas evangéliumi tanulók. Az egyháztagnak és a tanítóknak is arra buzdítjuk, hogy legyenek otthon szorgalmas evangéliumi tanulók. Ha az egyháztagnak a hét folyamán tanulmányozzák és megélik az evangéliumot, az felkészíti őket a vasárnapi órákon való részvételre, mely mindenki számára jelentősebb tanulási élményeket biztosíthat.

Mennyei Atyánk gyermekeiként mindannyiunkban ott rejlik annak lehetősége, hogy olyanná váljunk, mint Ő. Aki hajlandó az evangélium tanulmányozására és megélésére, az hasonlóbbá válhat mennyei szüleinkhez, és visszatérve velük élhet majd. Az egyházi és az otthoni hódolat segít nekünk kiépíteni ezt a fajta hitet Mennyei Atyánkban és Jézus Krisztusban. ■

Keresd meg és ismerd meg jobban az új kézikönyvet a teaching.lds.org holnapon.

Szentírások további kiadásai állnak rendelkezésre

Nemrég számos nyelven elérhetővé váltak szentírások.

Portugálul már rendelkezésre áll a Biblia nyomtatott változata, valamint a hármas kötet frissített kiadása. Digitális kiadás már 2015 szeptembere óta rendelkezésre áll az **asescrituras.lds.org** honlapon és az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazásban. Portugál nyelven további információk találhatóak a **bibliasagrada.lds.org** honlapon.

Spanyolul az alapművek frissített kiadásai állnak rendelkezésre az **escrituras.lds.org** honlapon és az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazásban. 2016 júniusának végétől nyomtatott példányok is beszerezhetők.

Marshall-szigeteki, xhosa és zulu nyelven már nyomtatásban is megjelent

az új hármas kötet, chuukese nyelven pedig a Mormon könyve, és rendelkezésre áll az elosztóközpontokon keresztül, illetve a **store.lds.org** honlapon. Online és az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson is rendelkezésre állnak.

16 további nyelven jelentek meg az LDS.org honlapon és az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson olyan szentírások, melyek korábban csak nyomtatott formában voltak elérhetők: a hármas kötet afrikaans, örmény, bolgár, kambodzsai, fante, igbó, lett, litván, shona és szuahéli nyelven; a Mormon könyve pedig hindi, hmong, szerb, tok pisin, twi és yapese nyelven. ■

Tanítások napjainkra

2016 májusától 2016 októberéig a melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapi leckéire a 2016. áprilisi általános konferenciai beszédekből kell felkészülni. 2016 októberében az áprilisi vagy az októberi általános konferencián elhangzott beszéd is választható. A cövek és a kerületi elnökök választják ki, mely beszédek kerüljenek felhasználásra a területükön, vagy ezt a feladatot továbbadhatják a püspököknek és a gyülekezeti elnököknek is. ■

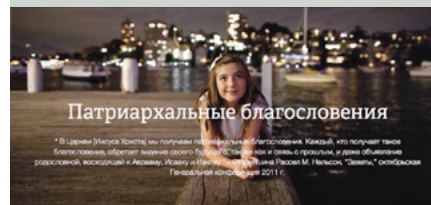
A konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a **conference.lds.org** honlapon.

Pátriárkai áldások online

Új online eszközök teszik most lehetővé az egyháztagoknak azt, hogy könnyebben hozzáférjenek a pátriárkai áldásukhoz. Az egyháztagok kérhetnek digitális formátumú másolatot a pátriárkai áldásukból, és elhunyt őseik áldásairól is kérhetnek másolatot (melyet levélben vagy e-mailben kapnak meg). A papsági vezetők online is benyújthatnak ajánlásokat áldásokra, és a pátriárkák megtekinthetik az áldásokra vonatkozó ajánlásokat, illetve az áldás adása után beküldhetik azok digitalizált szövegét.

Ezek az eszközök már az egyház cövekjeinek 50 százalékában rendelkezésre állnak angol, spanyol és portugál nyelven. A következő év során 14 további nyelven, az összes cövek számára rendelkezésre fognak állni. ■

*Pátriárkai áldásod másolatáról többet is megtudhatsz, vagy kérhatsz egyet, ha felkértesd az **apps.lds.org/pbrequest** honlapot.*

Читайте свое патриархальное благословение повсюду и отправляйте запросы на получение копий патриархальных благословений своих умерших предков.

Скачайте

Menekültek segítése: Jövevény voltam

Az Első Elnökség jóváhagyásával a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi Általános Elnökségei arra kérnek minden nőt, kortól függetlenül, hogy a Jövevény voltam (lásd 3 Mózes 19:34; Máté 25:35) elnevezésű segítségnyújtási kezdeményezés keretében nyújtsanak szolgálatot a szomszédságukban és a helyi közösségükben található menekülteknek.

„Sokan vannak közöttünk, akiket megáldhat a barátkozás, a mentorálás, és a krisztusi szeretet és szolgálat más formái” – mondta Linda K. Burton nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke. „A szolgálat az evangélium alapvető részét képezi.

Az a szentírás jut eszembe, mely erre int: »A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez

által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégelték meg« [Zsidók 13:2]”, mondta Burton nőtestvér. „Arra buzdítjuk a nőtestvéreket, hogy imádságos lélekkel keressenek szolgálati lehetőségeket, és fontolják meg, hogyan támogathatnának megbízható, helyi közösségi és polgári szervezeteket. Hasznos ötleteket adhat az IWasAStranger.Ids.org honlap, élmények pedig az IWasAStranger@ldschurch.org címre küldött e-mailben oszthatók meg.”

Március végén minden cöveki, egyházközségi és gyülekezeti tanács levelet kapott az Első Elnökségtől a Jövevény voltam kezdeményezés vonatkozásában. A levél mellett vezetőknak szóló irányelvek is voltak. „A nőtestvérek

részt vehetnek ebben a kezdeményezésben, ahogy az idejük és a körülményeik engedik – tanácsolja a levél –, de soha senkitől ne várjuk el, hogy »gyorsabban fusson, mint ahogy azt ereje engedi«, és győzdjünk meg arról is, hogy minden dolog »bölcsen és rendben« legyen elvégezve (Móziás 4:27).” Egy 2015. október 27-i keltezésű Első elnökségi levél is arra buzdított minden egyháztagot, hogy nyújtsanak krisztusi szolgálatot a szükség látóknak.

A Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi Általános Elnökségeitől érkező, a Jövevény voltam kezdeményezésről további információkat nyújtó levél is nemrég kiosztásra került e szervezetek gyűlésein. ■

150 működő templom

A konferencia vasárnap délelőtti ülésén Thomas S. Monson elnök négy további templom építésére vonatkozó terveket jelentett be: a braziliai Belém-ben, az ecuadori Quitóban, perui Limában és a zimbabwei Hararében.

A legutóbbi általános konferencia óta a következő, templomokkal kapcsolatos eseményekre került sor:

Felszentelések és újraszentelések

A Utah államban található Provo-i Városközpont templom felszentelésével az egyháznak már 150 működő temploma van szerte a világon. A templom felszentelésére 2016. március 20-án került sor, mindössze pár nappal a visszaállítás első temploma, a Kirtland templom 1836. március 27-i felszentelésének 180. évfordulója előtt.

Három másik templom lett még felszentelve vagy újraszentelve: 2015 novemberében a Québeci Mont-réal templom, 2015 decemberében

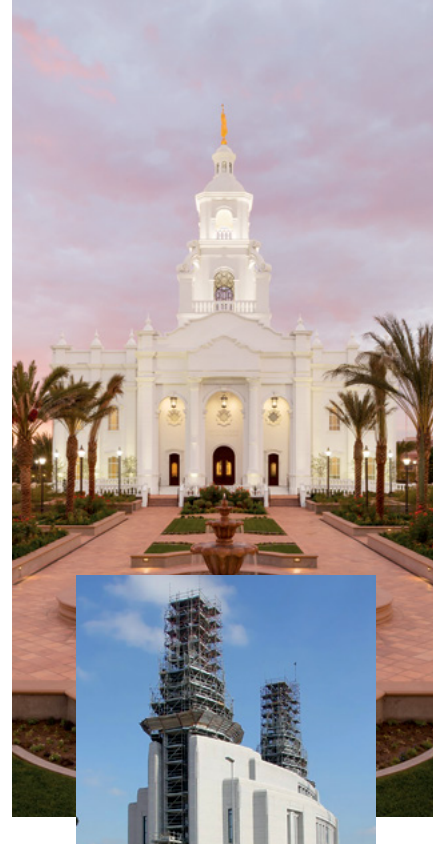
a Mexikói Tijuana templom, és 2016 februárjában a Fidzsi-szigeteki Suva templom.

A következő felszentelések vannak tervbe véve: 2016. augusztus 21-én a Japán Sapporo templom; 2016. szeptember 18-án a Pennsylvanai Philadelphia templom; 2016. október 16-án a Coloradói Fort Collins templom; 2016. október 30-án a Wyomingi Star Valley templom; és 2016. november 20-án a Connecticuti Hartford templom.

A felújított Németországi Freiberg templom 2016. szeptember 4-én lesz újraszentelve.

Építkezések és felújítások.

Az építkezési munkálatok folytatódnak a Chilei Concepción templomon, a Franciaországi Párizs templomon, az Olaszországi Róma templomon, valamint az Amerikai Egyesült Államok területén található következő templomokon: Utahi Cedar City templom, Idahói Meridian templom, és Arizonai

Tucson templom. A befejezés dátumai 2016 és 2018 között mozognak. Függetlenül van a Braziliai Fortaleza templom teljes építése. A Németországi Frankfurt templom, a Utahi Jordan River templom és az Idahói Idaho Falls templom jelenleg felújítás alatt áll.

Kapavágási ünnepek

2015 decemberében megtartották a Portugáliai Lisszabon templom, 2016 februárjában pedig a Kolumbiai Baranquilla templom és a Kongói Demokratikus Köztársasági Kinshasa templom kapavágási ünnepségét. A Dél-Afrikai Durban templom kapavágási ünnepségére 2016. április 9-én került sor.

Tervezés és előkészületek

A következő bejelentett templomok vannak a tervezés és az előkészületek szakaszában: az Elefántcsontparti Abidjan templom, a Perui Arequipa templom, a Thaiföldi Bangkok templom, a Haiti Port-au-Prince templom, a Braziliai Rio de Janeiro templom, a Fülöp-szigeteki Urdaneta templom, és a Manitobai Winnipeg templom. ■

Templomokkal kapcsolatos további tudnivalóért látogass el a temples.lds.org honlapra.

Próféták és apostolok szolgálnak

Krisztus nevének különleges tanúiként az egész világon (lásd T&S 107:23) a proféták és apostolok világszerte folytatják a szolgálatot. A legutóbbi általános konferencia óta az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjai egyéb feladataik teljesítése mellett:

- A közösségi médiát és Szemtől szemben eseményeket használva teremtettek kapcsolatot a fiatalokkal és a fiatal felnőttekkel (lásd lds.org/youth/activities).
- Felszólaltak pornográfia-ellenes és családtörténeti konferenciákon.
- Egyetemeken beszéltek az „igazi millenárisokká” válásról, és védelmére keltek a hitnek és az erkölcsi értékeknek.
- Egyháztagokkal és vezetőkkel, kormányzati tisztviselőkkel és vallási vezetőkkel találkoztak Argentínában, Botswanában, Chilében, a Kongói Demokratikus Köztársaságban, Ecuadorban, Mozambikban, Peruban, a Fülöp-szigeteken, Uruguayban, Zambiában és Zimbabweben. ■

A proféták és apostolok által végzett szolgálatról többet is megtudhatsz, ha ellátogatsz a prophets.lds.org honlapra.

Gyarapszik az egyház Afrikában

Az elmúlt 30 évben folyamatosan erős ütemben gyarapodott az egyház Afrikában. 2016 elején 1600 utolsó napi szent gyülekezet volt Afrikában, félmilliónál is több egyháztaggal – vagyis 1985-höz képest tizenegyszeresére nőtt az egyházközségek és gyülekezetek, hússzorosára pedig az egyháztagok száma.

2015-ben az egyház 17 új cöveket hozott létre Afrika-szerte.

A vezetők legalábbis részben annak tulajdonítják a gyarapodást, hogy az

evangélium a családra összpontosít. João Castenheira, aki cövekelnök a mozambiki Maputóban, azt mondja: „Az emberek olyan egyházat keresnek, mely boldogságot hoz nekik, és Krisztus visszaállított evangéliuma boldogságot hoz a családoknak.”

„Én tényleg úgy érzem, hogy ez Afrika ideje” – mondja Edward Dube elder a Hetvenektől, aki Zimbabwe szülőtte. „Az Úr munkálkodik ezen a földrészen.” ■

Jó cselekedetek szerte a világon

Az utolsó napi szentek továbbra is követik a Szabadító példáját, aki „széjjeljárt jót tévén” (Apostolok cselekedetei 10:38). Íme néhány friss példa:

Az Egyesült Arab Emírségekben található Abu-Dzabiban a Közel-Kelet kilenc országából érkező egyháztagok és barátaik – hat földrész szülőttei – gyűltek össze egy konferencia és egy ökumenikus emberbaráti projekt kedvéért. 8500 tisztasági- és ételcsomagot állítottak össze és osztottak szét.

Ugandában két fogorvos és három szájhygiénés szakember, akik mindannyian utolsó napi szentek, egy héten keresztül lyukakat tömtek, fogakat húztak és tisztítottak, helyes szájápolási szokásokat tanítottak, és helyi fogorvosokat

és fogorvostan-hallgatókat tanítottak a legjobb gyakorlatokra.

Malajziában a kínai újév ünnepe alatt, amikor hagyományosan sírokat látogatnak, őseikre emlékeznek, és tisztelegnek előttük az emberek, az egyháztagok a családra összpontosítottak.

Thaiföldön 18 és 35 év közötti egyháztagok gyűltek össze Bangkokban egy főzőversenyre és szolgálati projektre.

A Fidzsi-szigeteken egyháztagok és misszionáriusok segítettek a Winston ciklon áldozatainak. Az egyházi vezetők kormányzati és nem kormányzati szervezetekkel együttműködve gondoskodtak ételről, vízről, sátrakról, tisztasági csomagokról és egyéb vészhelyzeti ellátmányokról. ■

Változások a családtörténet és a templomi szolgálat vonatkozásában

Új eszközök és eljárások segítenek az egyéneknek és a családoknak a családtörténet és a templomi szolgálat végzésében:

- Az egyháztagok most már otthon, fehér papírra is kinyomtathatják a templomi szertartási kártyákat, és elhozhatják magukkal a templomba.
- A templomokban van családok számára fenntartott időszáv, mely lehetővé teszi nekik egy olyan alkalom lefoglalását, amikor hosszú várakozás nélkül együtt végeznek szertartásokat.
- Az első alkalommal helyettes általi kereszttelkédést végző friss megtértek időpontot tudnak egyeztetni, hogy a templom fel lehessen készülvé a fogadásukra.
- A papsági vezetők online is létrehozhatnak és kinyomtathatnak új, korlátozott használatú ajánlást. Az ajánlás kinyomtatásakor aktiválódik, és az egyháztag, valamint a püspök aláírásával válik érvényessé. ■

Az Elnöklő Püspökség

Dean M. Davies, első tanácsos; Gérald Causse, elnöklő püspök; W. Christopher Waddell, második tanácsos

„Tartsuk meg a bátorságunkat arra, hogy
szembeszálljunk a közvélekedéssel! Válasszuk
mindig a nehezebb jót a könnyebb rossz helyett!
– mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 186.
éves általános konferenciáján. – Miközben az
életünk során naponta hozott döntéseinket
mérlegeljük – hogy így vagy úgy döntsünk –,
ha Krisztust választjuk, akkor a helyes
döntést hozzuk.”